

**Ανατολική Ευρώπη 2020
(Μολδαβία –
Υπερδνειστερία – Ουκρανία
- Λευκορωσία)**

Blagoevgrad

Το Μπλαγκόεβγκραντ είναι πρωτεύουσα της ομώνυμης επαρχίας. Μέχρι το 1950 ονομαζόταν Άνω Τζουμαγιά. Έχει πληθυσμό 70.881 κατοίκους (2012). Βρίσκεται στις όχθες του ποταμού Μπίστριτσα. Βρίσκεται στην κοιλάδα του Ποταμού Στρυμόνα, στους πρόποδες των βουνών Ρίλα και Πιρίν, 100 χιλιόμετρα νότια από τη Σόφια, κοντά στα σύνορα με τη Βόρεια Μακεδονία.

Το Μπλαγκόεβγκραντ διαθέτει ένα πεζοδρομημένο κέντρο με αρχιτεκτονική διατηρημένη του 19ου αιώνα, με πολλά εστιατόρια, καφέ και

μπουτίκ. Η πόλη είναι αδελφοποιημένη με τη Θεσσαλονίκη και τις Σέρρες.

Πήρε το όνομά της από τον μεγάλο Βούλγαρο κομμουνιστή Ντιμιτάρ Μπλαγκόεφ, και αφού γκραντ σημαίνει πόλη, είναι η «πόλη του Μπλαγκόεβ».

Τις ζεστές καλοκαιρινές μέρες η ορεινή αύρα κατεβαίνει από τη Ρίλα μέσω του ποταμού Μπίστριτσα φέρνοντας δροσερό αέρα.

Λόγω των πολλών ορεινών δασών γύρω από την πόλη και της απουσίας βιομηχανικής ρύπανσης ο αέρας στο Μπλαγκόεβγκραντ είναι καθαρός. Η μέση θερμοκρασία Ιουλίου και Αυγούστου είναι 24 °C.

Λόγω του μεγάλου αριθμού φοιτητών (χάρη στο Νοτιοδυτικό Πανεπιστήμιο και το Αμερικανικό Πανεπιστήμιο) και της θέσης της, η πόλη έχει σχετικά καλά αναπτυγμένη οικονομία.

Υπάρχουν πολλά καταστήματα ρούχων, καφέ και εστιατόρια. Το Μπλαγκόεβγκραντ έχει δώσει στη

Ημέρα 3^η

Βουλγαρία και διεθνώς
ποδοσφαιρικά ταλέντα, όπως ο
Ντίμιταρ Μπερμπάτοφ.

Μολδαβία

Είναι η λιγότερο γνωστή και μία ελάχιστα επισκέψιμη χώρα της Ευρώπης. Βρίσκεται μεταξύ Ρουμανίας και Ουκρανίας στην ανατολική Ευρώπη, όχι πολύ μακριά από τη Μαύρη Θάλασσα και τα Βαλκάνια. Έχει μικρότερη έκταση από αυτή της ελληνικής Μακεδονίας και πληθυσμό μόλις 3,5 εκατομμύρια κατοίκους (μαζί με την Υπερδνειστερία). Είναι επίσης και η φτωχότερη χώρα της Ευρώπης.

Το όνομα "Μολδαβία" προέρχεται από τον ποταμό Μολδάβα, η κοιλάδα του οποίου χρησίμευε ως πολιτικό κέντρο κατά την ίδρυση του Πρίγκιπάτου της Μολδαβίας το 1359. Η προέλευση του ονόματος του

ποταμού παραμένει ασαφής.

Σύμφωνα με έναν μύθο, ο πρίγκιπας Ντράγκκος ονόμασε τον ποταμό μετά το κυνήγι ενός ούρου. Μετά το κυνήγι, το εξαντλημένο κυνηγόσκυλο του πρίγκιπα, το οποίο λεγόταν Μόλδας, πνίγηκε στο ποτάμι. Το όνομα του σκύλου που δόθηκε στον ποταμό επεκτάθηκε στο Πρίγκιπάτο.

Κατά τη διάρκεια της μακρόχρονης ιστορίας της ανήκε με τη σειρά στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, Ρωσική Αυτοκρατορία, Βλαχία και αργότερα Ρουμανία, αυτονομήθηκε και ενσωματώθηκε ξανά στη Ρουμανία το 1918, ενώ το 1940 με το σύμφωνο μεταξύ της Σοβιετικής Ένωσης και της Ναζιστικής Γερμανίας, η Ρουμανία αναγκάστηκε να την παραχωρήσει στην Σοβιετική Ένωση.

Ως Δημοκρατία της Μολδαβίας και μία από τις 15 Σοβιετικές Δημοκρατίες, παρήγαγε κυρίως κρασιά, φρούτα και λαχανικά, για περίπου 300 εκατομμύρια πολίτες της Σοβιετικής Ένωσης. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1991, η ανεξαρτησία της ξανά την ίδια χρονιά

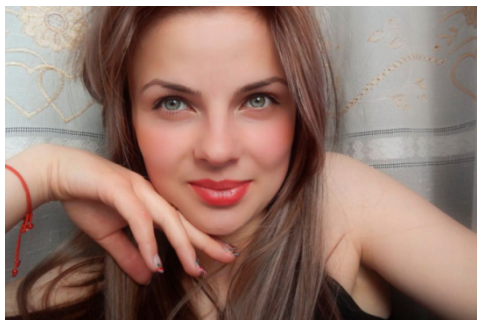
Ημέρα 3^η

αλλά και ο πόλεμος, εξ αιτίας της απόσχισης το 1990 της ρωσόφωνης ανατολικής επαρχίας της Τρανσίστριας (Transistria) ή Υπερδνειστερίας, οδήγησε τη Μολδαβία σε μια πρωτοφανή, για τα παγκόσμια δεδομένα, οικονομική κατάρρευση και σε μαζική μετανάστευση του πληθυσμού της.

Σαν να μην έφτανε αυτό η Γκαγκαουζία, μια περιοχή που βρίσκεται στη νότια Μολδαβία, κήρυξε την αυτονομία της στις 23 Απριλίου 1994, όπου και της εκχωρήθηκε ειδικό συνταγματικό καθεστώς, γεγονός που έθεσε τέλος στη διένεξη μεταξύ των Γκαγκαούζων αυτονομιστών και της κεντρικής διοίκησης της Μολδαβίας. Οι τουρκόφωνοι, χριστιανοί ορθόδοξοι Γκαγκαούζοι θεωρούν τους εαυτούς τους απογόνους των Ρωμαίων (Βυζαντινών Έλλήνων) της βυζαντινής επαρχίας της Θράκης, ενώ Γκαγκαούζοι υπάρχουν και στην Ελλάδα στην περιοχή της Ορεστιάδας και στο Τρίγωνο του Εβρου!

Τη δεκαετία του 1990 στη Μολδαβία κυριαρχούσε ο υπερπληθωρισμός, ενώ οι τιμές των αγαθών και της ενέργειας ανέβηκαν ξαφνικά κατά 300%. Ο πληθυσμός είχε εξαθλιωθεί μαζικά και η μετανάστευση, μαζί με την εγκληματικότητα και τη διαφθορά κάθε είδους είχαν ανέβει σε στρατοσφαιρικά επίπεδα. Μετά το 2001 η κατάσταση άρχισε να αλλάζει και η χώρα άρχισε να αναπτύσσεται με ρυθμούς άνω του 5% ετησίως. Παρόλα αυτά η ζημιά είχε γίνει.

Η Μολδαβία είναι γνωστή για τρία πράγματα: το ξεκίνημα από εκεί του Λεονίντ Μπρέζνιεφ -διετέλεσε κομματικός γραμματέας- προς την κορυφή της σοβιετικής πυραμίδας, το υπέροχο κόκκινο κρασί «Κρίκοβα» με το οποίο εύφραιναν παλαιότερα τις καρδιές τους οι τσάροι αλλά και ο Στάλιν, και τις πανέμορφες γυναίκες -διασταύρωση ρωσικών και βαλκανικών φυλών.

Ξεχωρίζουν επίσης τα κάστρα και τα φρούρια, τα περισσότερα από τα οποία κατασκευάστηκαν τον 15ο και 16ο αιώνα από τον πρίγκιπα Στέφανο. Στον αθλητισμό, το πιο αγαπημένο και δημοφιλές σπορ είναι φυσικά το ποδόσφαιρο, αλλά διαθέτει και ομάδες rugby.

Η χώρα ξεχωρίζει για τη φυσική ομορφιά και το πράσινο, ειδικά στην πρωτεύουσα Κινισάου, ενώ χάρη στο ευνοϊκό της κλίμα έχει πολύ ανεπτυγμένη γεωργία. Η μεγαλύτερη βιομηχανία της και επίκεντρο των τουριστικών επισκέψεων είναι η οиноποιία. Τα αμπέλια στη χώρα καταλαμβάνουν μια τεράστια έκταση, 1.470.000 στρεμμάτων και τα περισσότερα από τα κρασιά που παράγονται προορίζονται για εξαγωγή. Το 2005 οι Μολδαβοί ήταν πρώτοι στον κόσμο στην ετήσια κατανάλωση αλκοόλ κατ'άτομο, ενώ στην πόλη Cricova, 15 χιλιόμετρα βόρεια από την πρωτεύουσα Κισινάου υπάρχει ένα από τα μεγαλύτερα κελάρια στον κόσμο, με 120 χιλιόμετρα γαλαριών για αποθήκευση κρασιού.

Ημέρα 3^η

Εθνικό σπορ της χώρας είναι το Trânta, μια μορφή πάλης. Κι αν νομίζουμε ότι δεν ξέρουμε τίποτα από τη μουσική της Μολδαβίας, κάνουμε λάθος. Ολοι σίγουρα τραγουδήσαμε, πριν από λίγα χρόνια, το Dragostea Din Tei, των Μολδαβών O- Zone.

Έξι μήνες το χρόνο μπορεί να χιονίζει στη Μολδαβία, μα άλλους έξι μήνες ευωδιάζουν τα λουλούδια με τον ήλιο πάνω από ανθρώπους και τοπία. Η φύση είναι μοναδική κι οι άνθρωποι εκτός απ τη διάθεση να ζήσουν καλύτερα, δεν έχουν πιεστικούς ρυθμούς, αγαπούν τη ζωγραφική, παρακολουθούν θέατρο και λατρεύουν τη μουσική.

Κισινάου

Το Κισινάου (Chişinău) είναι η πρωτεύουσα και μεγαλύτερη πόλη της Μολδαβίας. Έχει περίπου 723.100 κατοίκους, εκ των οποίων το 70% είναι Μολδαβικής καταγωγής, ενώ το 13% είναι Ρώσοι. Ιδρύθηκε το 1436 ως μοναστηριακή πόλη και ήταν μέρος του Πριγκιπάτου της Μολδαβίας. Θεωρείται μια από τις πιο πράσινες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, ενώ δεν έχει τον συνωστισμό που θα συναντήσεις σε κάθε ευρωπαϊκή μεγαλούπολη.

Το Κισινάου είναι μεγάλο οικονομικό κέντρο. Οι βασικές βιομηχανίες του είναι, οικοδομικά υλικά, μηχανήματα, πλαστικά, ελαστικά και υφάσματα. Οι βασικές υπηρεσίες περιλαμβάνουν τράπεζες και εμπορικά καταστήματα.

Στην πόλη εδρεύουν τριάντα έξι πανεπιστήμια μεταξύ αυτών και η Ακαδημία Επιστημών της Μολδαβίας. Είναι αδελφοποιημένη πόλη με την Πάτρα.

Σήμερα η πόλη είναι ζωντανή, ενώ το επίπεδο ζωής είναι καλύτερο από τις περισσότερες αγροτικές περιοχές της χώρας. Στη λεωφόρο Στεφάνου του Γ', που είναι ο πιο κεντρικός δρόμος του Κισινάου θα δει κάνεις κτίρια σημαντικής αρχιτεκτονικής, όπου στεγάζονται μουσεία, η όπερα, το Κέντρο Τεχνών, το δημαρχείο, γκαλερί και παλαιά οινοπωλεία με υπόγειες στοές και κατακόμβες όπου φυλάσσονται τα υπέροχα Μολδαβικά κρασιά που παλαιώνουν.

Ανατολική Ευρώπη (Μολδαβία, Υπερόνειστερια, Ουκρανία, Λευκορωσία)

Ημέρα 3^η

Στέφανος ο Γ'

Ο Στέφανος ο Γ' ή ο Άγιος Στέφανος ο μέγας βοεβόδας της Μολδαβίας, είναι ο μεγαλύτερος ήρωας της χώρας (βοεβόδας είναι τίτλος που έφεραν στρατιωτικοί και πολιτικοί διοικητές επαρχιών στις σλαβικές χώρες και την Ευρωπαϊκή Οθωμανική Αυτοκρατορία).

Ο Άγιος Στέφανος, εξάδελφος του διάσημου Βλαντ Ντρακούλ, γεννήθηκε το 1439 και ο πατέρας του τον έκανε συμμετοχο στο θρόνο του το 1450, όταν ήταν 11 χρονών. Μετά από ένα χρόνο ο πατέρας του δολοφονείται στο Δεουσένι από τον Πέτρο Ααρών.

Μετά από 7 χρόνια, το 1457, οι εκπρόσωποι του κλήρου, ένα μέρος των βογιάρων και οι επικεφαλές του στρατού κηρύττουν ηγεμόνα τον Στέφανο, ο οποίος χρίζεται από τον μητροπολίτη Θεόκτιστο.

Για την ορθόδοξη πίστη και την ελευθερία της Μολδαβίας έδωσε πολλές μάχες με τους Τούρκους, Πολωνους, Τατάρους και Ούγγρους

προκαλώντας το θαυμασμό όλων των λαών της Ευρώπης και του πάπα Σίξτου Δ', ο οποίος τον ονόμασε «αληθή αθλητή της χριστιανικής πίστεως» και υποσχέθηκε να τον βοηθήσει. Η βοήθεια αυτή, όμως, δεν ήλθε ποτέ!

Ο Άγιος Στέφανος είχε συνήθεια μετά από κάθε μάχη να χτίζει μοναστήρια και εκκλησίες, ο αριθμός των οποίων ξεπέρασε τις σαράντα. Έδωσε δε περισσότερες από τριαντατέσσερις νικηφόρες μάχες. Ήταν ταπεινός και χαρακτηριστικά έλεγε ότι ο Θεός κατατρόπωσε τους εχθρούς μας. Κατόρθωσε να δημιουργήσει ένα ισχυρό κράτος. Είχε επίσης τη συνήθεια μετά από τις νικηφόρες

μάχες να κρατάει πολυήμερη αυστηρή νηστεία όχι μόνο αυτός αλλά και οι υπήκοοί του. Λέγεται επίσης ότι πριν από τη διεξαγωγή διαφόρων πολεμικών επιχειρήσεων συνήθιζε να παντρεύει εικοσιτέσσερα αγόρια και άλλα τόσα κορίτσια προικίζοντάς τους και δίνοντάς τους διάφορες τιμές και αξιώματα.

Έδωσε αρκετές μάχες ακόμη και ενάντια στους ηγεμόνες της Βλαχίας οι οποίοι ήταν υποταγμένοι στους Τούρκους. Προσπάθησε με διάφορες ενέργειες να δημιουργηθεί σε ολόκληρη την Ευρώπη ένας γενικός συνασπισμός εναντίον των Τούρκων, πράγμα που δυστυχώς δεν κατάφερε.

Ο Άγιος Στέφανος είναι ένας από τους μεγαλύτερους ευεργέτες του Αγίου Όρους μετά από την άλωση της Βασιλεύουσας. Πολλές μονές δέχτηκαν τη βοήθειά του, όπως η Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου η οποία ανακαινίστηκε εξολοκλήρου από αυτόν, η Ιερά Μονή Ζωγράφου της οποίας είναι ο δεύτερος μεγάλος κτίτορας και η Ιερά Μεγίστη Μονή

Βατοπαιδίου της οποίας έχτισε τον αρσανά (λιμάνι) στον οποίο σώζεται μια μαρμάρινη πλάκα στην οποία παριστάνεται ο άγιος Στέφανος να δωρίζει τον αρσανά στην Παναγία. Επίσης δώρισε πολλά χειρόγραφα καθώς και ιερατικά άμφια σε διάφορα μοναστήρια του Αγίου Όρους αλλά και της Μολδαβίας.

Μετά από σαρανταεφτάχρονη ηγεμονία πέθανε το 1504 και ενταφιάστηκε στην Ιερά Μονή Πούτνα (Putna), μια μονή της οποίας ήταν μέγας ευεργέτης.

Αψίδα του Θριάμβου

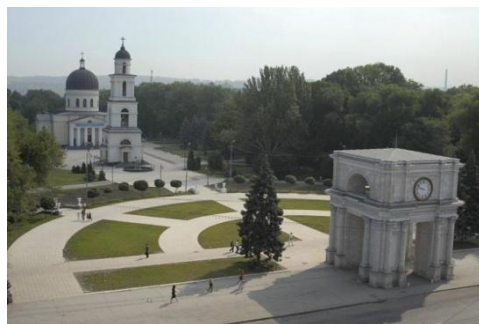
Χρονολογείται από το 1841 και σηματοδοτεί το κέντρο της πόλης. Χτίστηκε για τιμήσει τη νίκη του Ρωσικού στρατού ενάντια στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, κατά τη διάρκεια του Ρωσοτουρκικού πολέμου (1828-29). Μέχρι το 2011 στο μνημείο υπήρχε και μία τεράστια καμπάνα βάρους 6,5 τόνων, φτιαγμένη από τα κανόνια των Τούρκων. Η καμπάνα κατασκευάστηκε αρχικά για τον

Ημέρα 3^η

καθεδρικό ναό, όμως λόγω του ότι ήταν πολύ μεγάλη τοποθετήθηκε στην Αψίδα του Θριάμβου.

Καθεδρικός Ναός της Γεννήσεως του Κυρίου

Ο Καθεδρικός Ναός της Γεννήσεως του Κυρίου βρίσκεται στο κέντρο του Κισινάου, στην Πλατεία του Καθεδρικού Ναού. Η κατασκευή του που ολοκληρώθηκε το 1836 έγινε στα πλαίσια της προσπάθειας των Ρώσων να αναβαθμίσουν την περιοχή που σήμερα αποτελεί το κέντρο της Μολδαβικής πρωτεύουσας. Ο ναός είχε τρεις αγίες τράπεζες, η κεντρική αφιερωμένη στην Γέννηση του Κυρίου, ενώ οι άλλες δύο στον Άγιο Αλέξανδρο Νιέφσκι και στον Άγιο Νικόλαο τον θαυματουργό. Σε απόσταση 40 μέτρων από τον ναό κατασκευάστηκε καμπαναριό.

Ο ναός υπέστη εκτεταμένες ζημιές από βομβαρδισμούς τον Ιούνιο του 1941, κατά την διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Το 1963 το Σοβιετικό καθεστώς κατεδάφισε το καμπαναριό και μετέτρεψε τον ναό σε εκθεσιακό κέντρο. Την περίοδο 1989-1991 ο ναός δόθηκε πίσω στην εκκλησία. Οι εργασίες μετατροπής ξανά σε ναό ολοκληρώθηκαν στις 25 Αυγούστου του 1996. Την ημέρα αυτή τοποθετήθηκε ο σταυρός στον τρούλο του ναού και ταυτόχρονα τοποθετήθηκε ο θεμέλιος λίθος για την επανακατασκευή του καμπαναριού, η οποία ολοκληρώθηκε το 1998. Το καμπαναριό χτίστηκε με βάση παλιές φωτογραφίες.

Πάρκο του Στεφάνου του Μεγάλου

Χαλαρωτικό πάρκο με διαμορφωμένους κήπους, μνημεία, μεγάλο σιντριβάνι και προτομές Ρουμάνων συγγραφέων. Παλιά ονομαζόταν Πάρκο του Πούσκιν, ενώ σήμερα έχει το παρατσούκλι Πάρκο των Εραστών, αφού είναι δημοφιλές σημείο συνάντησης ζευγαριών. Από το 2009 υπάρχει δωρεάν Wi-Fi στο πάρκο.

Εθνικό Αρχαιολογικό και Ιστορικό Μουσείο της Μολδαβίας

Ιδρύθηκε το 1983 και στεγάζεται στο πρώην Δημόσιο Λύκειο της πόλης. Στο μουσείο αυτό εκτίθενται πάνω από 263.000 εκθέματα, από τα οποία 165.000 ανήκουν στην Εθνική κληρονομιά. Στην είσοδο του μουσείου υπάρχει αντίγραφο της Λύκαινας του Καπιτωλίου, το μπρούτζινο άγαλμα που εικονίζει το διασημότερο σύμβολο της αρχαίας Ρώμης.

Το μουσείο είναι δομημένο σε πολλά τμήματα: αρχαία ιστορία και αρχαιολογία, μεσαιωνική ιστορία, ιστορία της Βεσσαραβίας, σύγχρονη ιστορία και θησαυροί.

Στα εκθέματα ξεχωρίζουν ένα χρυσό σκουλαρίκι του 4ου αιώνα που ανακαλύφθηκε στην Ταράκλια της Μολδαβίας, ένα χρυσό κολιέ 3ου αιώνα π.Χ. που βρέθηκε σε ένα νεκροταφείο Σκύθων, νομαδική φυλή που θεωρείται ο λαός καταγωγής των θρυλικών Αμαζόνων, ένα ασημένιο σκουλαρίκι που ανακαλύφθηκε στο Ρισκάνι της Μολδαβίας και ένα χάλκινο βραχιόλι του 4^{ου} αιώνα.

Επίσης αντικείμενα από τον πολιτισμό Κουκουτένι-Τριπολί, έναν Νεολιθικό-Χαλκολιθικό αρχαιολογικό πολιτισμό της ανατολικής Ευρώπης, από το 5.200 ως το 3.500 π.Χ., αλλά και ο θησαυρός του Ολανέστι, ο οποίος είναι μοναδικός στην Ευρώπη. Ανακαλύφθηκε το 1960 και περιλαμβάνει έξι κρήνη, πέντε περικνημίδες και έναν λαμπτήρα πετρελαίου, όλα από το στρατό του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Ημέρα 3^η

Στις αίθουσες του μουσείου μπορεί να δει επίσης κάποιος χάρτες, βιβλία, έγγραφα, φωτογραφίες, νομίσματα και όπλα, ώστε να καταλάβει καλύτερα την ιστορία της περιοχής.

Tucano Coffee Costa Rica

Ένα όμορφο καφέ για ξεκούραση και αναπλήρωση δυνάμεων. Για το Tripadvisor είναι το καλύτερο της πόλης. Μοιάζει λίγο με τα Starbucks, σε εμφάνιση και τιμές. Το WiFi του είναι δωρεάν και δυνατό.

Άγαλμα των ερωτευμένων

Βρίσκεται στα πρώτα μέτρα του μοναδικού πεζόδρομου του Κισινάου, στην Eugen Doga βορειοανατολικά της πλατείας του Καθεδρικού ναού. Αναπαριστά το ραντεβού των ερωτευμένων. Ένα αγόρι περιμένει την αγαπημένη του, ενώ αυτή, έχοντας βγάλει τα παπούτσια της, έρχεται κρυφά από πίσω του για να τον ξαφνιασεί.

Το κρασί της Μολδαβίας

Η χώρα της Μολδαβίας, της οποίας το σχήμα μοιάζει με ένα τσαμπί σταφύλι, στηρίζει σε πολύ μεγάλο βαθμό την οικονομία της από την παραγωγή κρασιού. Το κλίμα της χώρας είναι ηπειρωτικό, ενώ επηρεάζεται σημαντικά από την κοντινή Μαύρη θάλασσα. Βρίσκεται στο γεωγραφικό πλάτος 46°-47°, εκεί όπου βρίσκονται και άλλες διάσημες οινοπαραγωγικές περιοχές της Ευρώπης. Τα εύφορα εδάφη της παράγουν ποιοτικό κόκκινο κρασί στο νότο και λευκό στις κεντρικές περιοχές.

Η χώρα διαθέτει πάνω από 1 εκατομμύριο στρέμματα αμπελώνων, παράγει 180 εκατομμύρια λίτρα κρασί το χρόνο, εξαγεί 67 εκατομμύρια

μπουκάλια σε 30 χώρες, διαθέτει πάνω από 250 χιλιόμετρα υπόγειες κάβες, όπου παλαιώνονται πάνω από 10 εκατομμύρια λίτρα κρασιού, ενώ τα τελευταία 10 χρόνια έχει διαθέσει πάνω από 330 εκατομμύρια ευρώ σε επενδύσεις στον τομέα.

(πικάντικο στιφάδο αρνιού) και ghiozlemea (ένα είδος πίτας με τυρί από πρόβατο).

Λευκά: Fetească Regală, Château Vartely 2017, Carpe Diem Femme Fatale 2016, **Κόκκινα:** Purcari Rara Negra 2016, Fautor Negre Rara Neagră & Feteasca Neagră 2016, Et Cetera Cuvee Blanc 2016, Castel Mimi Rosu de Bulboaca 2014, Equinox, 5 Elemente 2014, Mezalimpe Merlot 2014

Εστιατόριο Gok-Oguz

Είναι ένα εστιατόριο από την περιοχή της Γκαγκαουζίας, το οποίο δίνει την αίσθηση ότι βρίσκεται στην κεντρική Ασία ή στον Καύκασο.

Το φαγητό της Γκαγκαουζίας έχει Τούρκικες, Ρουμάνικες και Ρωσικές επιρροές.

Ενδιαφέροντα πιάτα είναι το carne de miel po Gheorhievski (ψητό πρόβατο με ρύζι και λαχανικά), lamb cavarma

Old Orhei

Το αρχαίο Orhei είναι ένα εξαιρετικό ήσυχο και ευχάριστο μέρος με εντυπωσιακά τοπία και τεράστιο ιστορικό υπόβαθρο που προσκαλεί τους τουρίστες να ανακαλύψουν τις αρχαίες ρίζες της Μολδαβίας. Βρίσκεται σε μία κλειστή στροφή του ποταμού Raut.

Το φυσικό τοπίο του ασβεστολιθικού βράχου, διαβρωμένο από τον ποταμό, συνδυάζεται με τα αρχαιολογικά ευρήματα του αρχαίου πολιτισμού Κουκουτένι-Τριπολί.

Αρχαιολογικές ανασκαφές έφεραν στο φως και ευρήματα από διαφορετικές εποχές, όπως από την Παλαιολιθική, Νεολιθική και την Εποχή του Σιδήρου.

Στο αρχαίο Orhei βρίσκονται ερείπια από το φρούριο της φυλής των Γκέτο-Δακών (4^{ος} - 1^{ος} αιώνας π.Χ.).

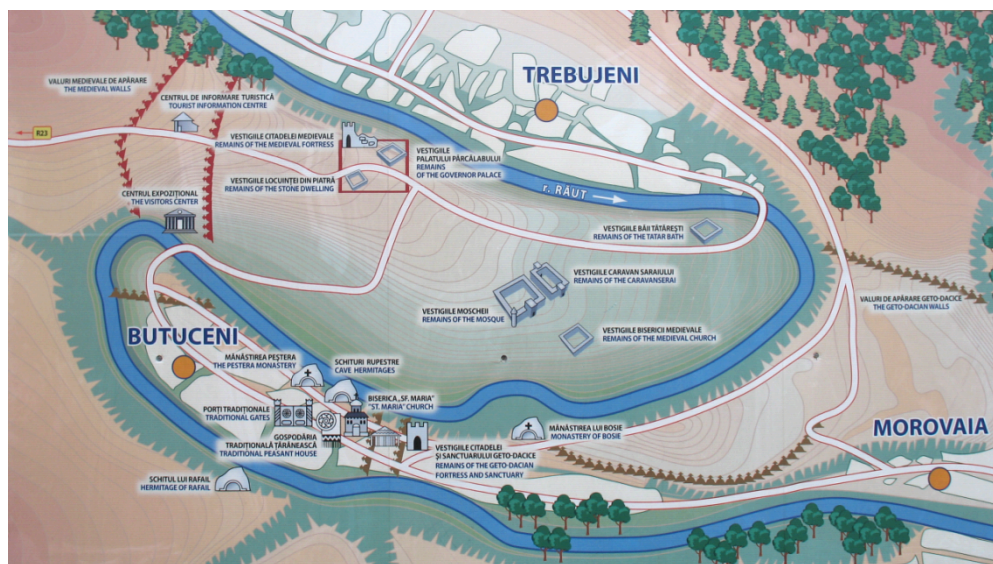
Κατά τη διάρκεια του 14^{ου} αιώνα, η πόλη μετονομάστηκε σε Shehr al-Jedid και χτίστηκαν οικήματα σύμφωνα με τον Οθωμανικό τρόπο ζωής, όπως τζαμιά, χάνια, μαυσωλεία και λουτρά, απομεινάρια που μπορεί να δει κανείς και σήμερα.

Από το τέλος του 14^{ου} μέχρι και το 18^ο αιώνα δημιουργήθηκαν ορθόδοξα μοναστήρια, όπως και οι σκήτες των μοναχών μέσα στο βράχο. Η πόλη μετονομάστηκε σε Orhei και έγινε ένα από τα σημαντικότερα εθνικά κέντρα άμυνας υπό τη διακυβέρνηση του στρατεύματος του Στέφανου του Μεγάλου τον 15ο αιώνα.

Το παλαιότερο ορθόδοξο μοναστήρι είναι το "Peshtere" με το λευκό καμπαναριό να βρίσκεται 60 μέτρα πάνω από τον ποταμό. Αποτελείται από μία εκκλησία, κελιά, στοές αλλά και ένα μονοπάτι με σκαλοπάτια που οδηγεί στο ποτάμι.

Τα κελιά των μοναχών έχουν ύψος κάτω από ένα μέτρο, κάτι που τους ανάγκαζε να είναι συνεχώς σκυμμένοι σε στάση προσευχής. Σήμερα στην περιοχή βρίσκονται λίγοι μοναχοί οι οποίοι λειτουργούν την εκκλησία στην κορυφή του λόφου. Οι σπηλιές εξακολουθούν να λειτουργούν ως παρεκκλήσια. Τα σπήλαια περιέχουν μια σειρά ιστορικών αντικειμένων και παλαιών εκκλησιαστικών σλαβικών επιγραφών που χρονολογούνται από τη δεκαετία του 1690, κάτι που φανερώνει ότι Σλάβοι Κλέφτες και Αρματολοί χρησιμοποίησαν την περιοχή σαν κρησφύγετο για να κρυφτούν από τους Τούρκους.

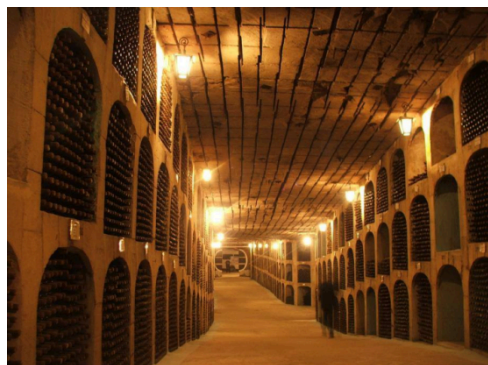

Ανατολική Ευρώπη (Μολδαβία, Υπερδνειστερία, Ουκρανία, Λευκορωσία)

Οινοποιία Milestii Mici

Το Milestii Mici είναι ένας μικρός συνηθισμένος οικισμός στη Μολδαβία, διάσημος για το εξαιρετικό οινοποιείο του. Το Milestii Mici δεν είναι απλά ένα οινοποιείο, αλλά ένα τεράστιο συγκρότημα της βιομηχανίας του κρασιού το οποίο ιδρύθηκε το 1969 και θεωρείται ως η μεγαλύτερη κάβα στον κόσμο! Κάτω από τον οικισμό, υπάρχουν στοές συνολικού μήκους 250 χιλιομέτρων, με τα 120 από αυτά να χρησιμοποιούνται, σαν κελάρι, για αποθήκευση κρασιού. Μέρος της περιήγησης πραγματοποιείται με αυτοκίνητο μέσα στα κελάρια. Κύριο πέτρωμα είναι ο ασβεστόλιθος, ο οποίος και διατηρεί σταθερή την υγρασία (85-95%) και θερμοκρασίας (12 ° C (54 ° F) - 14 ° C (57 ° F) καθ'όλη τη διάρκεια του έτους. Ορισμένες ετικέτες από τα κόκκινα κρασιά είναι αποθηκευμένες σε τέτοιες ιδανικές συνθήκες, που με το χρόνο βελτιώνεται η ποιότητά τους όλο και περισσότερο.

Τον Αύγουστο του 2005, το Milestii Mici καταχωρήθηκε στα Ρεκόρ Γκίνες ως η μεγαλύτερη συλλογή κρασιού στον κόσμο.

Συνολικά, το συγκρότημα κατέχει σχεδόν 2 εκατομμύρια μπουκάλια. Πάνω από το 70% των αποθηκευμένων κρασιών είναι κόκκινα, 20 % είναι λευκά και περίπου 10% είναι επιδόρπια κρασιά. Τα πιο αξιόλογα κρασιά της συλλογής, παρήχθησαν το 1973-74 και εξάγονται μόνο στην Ιαπωνία.

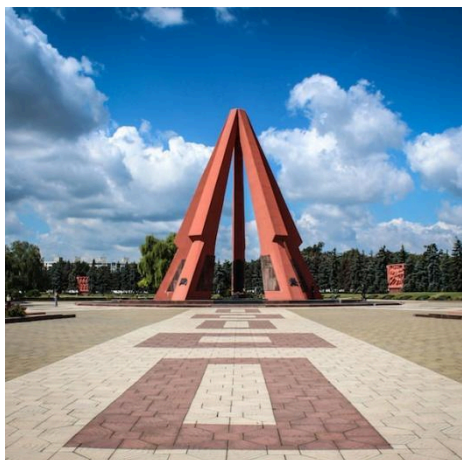
Άλλες χώρες που καταναλώνουν κρασιά από το Milestii Mici είναι η Σουηδία, Ιαπωνία, ΗΠΑ, Μεγάλη Βρετανία, Τσεχική Δημοκρατία,

Πολωνία, Ελλάδα, Γερμανία, Δανία, Φινλανδία και Κίνα.

φρουρός που αλλάζει σκοπιά κάθε μία ώρα.

Memorial Complex "Eternity"

Το μνημείο είναι αφιερωμένο στους στρατιώτες που έχασαν τη ζωή τους στις μάχες εναντίον των Γερμανών και Ρουμάνων, κατά τη διάρκεια του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου.

Το μνημείο είναι μία πυραμίδα που σχηματίζεται από 5 πέτρινα τουφέκια, ύψους 25 μέτρων.

Στο κέντρο καίει μία φλόγα που δεν σβήνει ποτέ, ενώ το υπάρχει

Καντίνα Galbenus

Αυτή η αλυσίδα εστιατορίων, είναι μία φθηνή και γρήγορη επιλογή φαγητού στη Μολδαβία που προτιμούν αρκετοί ντόπιοι. Ο πελάτης παίρνει το δίσκο του και επιλέγει από τα διαθέσιμα φαγητά και σαλάτες. Πληρώνει με βάση το βάρος.

Σοκολάτες Bucuria

Οι σοκολάτες bucuria είναι δημοφιλείς στην Μολδαβία. Είναι σοκολάτες γεμιστές, με διάφορες γεύσεις και διαφορετικά σχέδια. Θα τις βρείτε στα μαγαζιά με το όνομα τους.

Πιατα Centrala

Αυτή η πολυσύχναστη και θορυβώδης κεντρική αγορά είναι εκεί όπου οι ντόπιοι ψωνίζουν προϊόντα που προέρχονται από ολόκληρη τη χώρα. Εδώ μπορεί να αγοράσει κάποιος φρέσκα φρούτα και λαχανικά, κρέας, γαλακτοκομικά και τόσα άλλα πράγματα. Στα σουβενίρ καλές αγορές είναι οι χειροποίητες κάλτσες και κασκόλ, ενώ πολλές φορές μπορεί κάποιος να βρει και αναμνηστικά της πρώην Σοβιετικής Ένωσης.

Η αγορά είναι καθημερινά ανοιχτή από τις 8:00 – 18:00, εκτός του Σαββατοκύριακου που κλείνει στις 16:00.

Καφέ Molka

Η αγάπη για τον καφέ του ιδιοκτήτη φαίνεται παντού. Από τον παραδοσιακό τούρκικο καφέ που παρασκευάζεται σύμφωνα με την παλιά συνταγή, μέχρι τους παλιούς μύλους του καφέ που κάνουν το μαγαζί να μοιάζει με μουσείο. Παλιές συλλογές βιβλίων, παλιοί δίσκοι, αλλά και ο απαλός φωτισμός του καφέ, δίνουν περισσότερο αυτήν την αίσθηση. Υπάρχει μεγάλη ποικιλία από χαρμάνια του καφέ, επίσης μπορεί κάποιος να γευματίσει ελαφρά.

Υπερδνειστερία

Δυτικά της Ουκρανίας βρίσκεται η Υπερδνειστερία, ένα κράτος που δεν αναγνωρίζει κανείς και το οποίο αποκόπηκε από την (τότε σοβιετική) Μολδαβία λίγο πριν την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης το 1990.

Ο πληθυσμός αυτού το όχι και τόσο γνωστού μέρους της ανατολικής Ευρώπης είναι περίπου 530.000, με τους Ρώσους και Ουκρανούς κατοίκους να αποτελούν το 59% του πληθυσμού και το 32% από Μολδαβούς και Ρουμάνους. Στην

πρωτεύουσα του κρατιδίου το Τιρασπόλ έχει πληθυσμό 203.000 και τα 2/3 είναι Ρώσοι και Ουκρανοί.

Το 1980 όταν είχε αρχίσει η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, είχε φανεί ότι η Μολδαβία είχε σοβαρό πρόβλημα ταυτότητας καθώς οι κάτοικοι της χώρας προέρχονταν από διαφορετικές εθνοτικές ομάδες.

Οι Ρώσοι και οι Ουκρανοί της περιοχής που βρίσκεται η Υπερδνειστερία (πήρε το όνομα της από τον ποταμό Δνείστερο) ήξεραν ότι η φάση θα στράβωνε ιδιαίτερα μετά το 1989 που η Μολδαβία ανακήρυξε τα молδάβικα επίσημη γλώσσα της περιοχής.

Μετά το τέλος του Δεύτερου Παγκοσμίου πολέμου, η Υπερδνειστερία ήταν από τις πιο βιομηχανοποιημένες περιοχές και παρότι ο πληθυσμός αποτελούσε το 17% της σοβιετικής Μολδαβίας, εκεί παράγονταν το 40% του ΑΕΠ της χώρα και το 90% του ηλεκτρισμού της.

Για αυτό τον λόγο, μόλις ανεξαρτητοποιήθηκε η πάμφτωχη

Μολδαβία των 3.6 εκατομμυρίων κατοίκων από την σοβιετική ένωση, προσπάθησε να προσαρτήσει την πλούσια Υπερδνειστερία με τον πόλεμο του 1990-1992 στον οποίο οι δυνάμεις των Υπερδνειστερών, μαζί με Ουκρανούς εθελοντές και την ρώσικη (τότε σοβιετική) 14η στρατιά, απέκρουσαν τις δυνάμεις της Μολδαβίας και έτσι το κρατίδιο απέκτησε την ανεξαρτησία του.

Η Δημοκρατία της Μολδαβίας όρισε την Υπερδνειστερία ως αυτόνομη εδαφική ενότητα της Υπερδνειστερίας με ειδικό νομικό καθεστώς, ενώ το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο την αναγνώρισε ως περιοχή «παγωμένης διαμάχης»

Το 2006 οι πολίτες σε δημοψήφισμα (που φυσικά δεν αναγνωρίστηκε ποτέ από την Μολδαβία και κανέναν από την διεθνή κοινότητα) στο οποίο το 97% των κατοίκων ζήτησε την ανεξαρτησία της χώρας και την ένωση της (παρότι δεν συνορεύει) με την Ρωσία.

Σήμερα είναι ανεξάρτητη με την βοήθεια της οικονομικής και

στρατιωτικής βοήθειας (1.200 στρατιώτες) που συνεχίζει να της παρέχει η Ρωσία, συνεχόμενα από το 1950. Καμία χώρα δεν την έχει αναγνωρίσει μέχρι σήμερα εκτός από τις επίσης μη αναγνωρισμένες Αμπχαζία, Νότια Οσετία και Αρτσάχ. Την σημαία της χώρας κοσμεί ένα σφυροδρέπανο, όλοι οι δρόμοι έχουν ονομασίες μεγάλων κομμουνιστών, όπως τον Λένιν, τον Μαρξ την Ρόζα Λούξεμπουργκ, σοβιετικών ηρώων όπως ο Γκαγκάριν και παντού βλέπεις σφυροδρέπανα και μόνο στον κεντρικό δρόμο της πόλης υπάρχουν τουλάχιστον 2 αγάλματα του Lenin, όλη η αρχιτεκτονική επίσης είναι βασισμένη στον σοσιαλιστικό ρεαλισμό και τα πράγματα έχουν μείνει στην εποχή που η σοβιετική ένωση μεσουρανούσε.

Η Υπερδνειστερία έχει δική της κυβέρνηση, αστυνομία, ταχυδρομική υπηρεσία, αλλά και δικό της διαβατήριο και νόμισμα. Φυσικά τα δύο τελευταία δεν έχουν πουθενά καμία αξία, ίσως όμως έχουν συλλεκτική αξία.

Πρόεδρος της χώρας για 18 χρόνια ήταν ο Ιγκόρ Σμιρνόφ. Το 2011 τον διαδέχθηκε ο Ιγκόρ Σέβτσουκ και το 2016 ο Βαντίμ Κρασνοσέλσκι.

Οι φήμες που ακούγονται για την χώρα δεν είναι και οι καλύτερες, καθώς γίνεται λόγος για λαθρεμπόριο όπλων και εμπορίου λευκής σαρκός, ενώ δραστηριοποιείται και μια περίεργη εταιρεία με σήμα το αστέρι του σερίφη της «άγριας Δύσης» και το όνομα «Sheriff».

«Στην Υπερδνειστερία ανθεί κάθε λαθρεμπόριο», έλεγε στη γαλλική εφημερίδα «Φιγκαρό» Ρουμάνος διπλωμάτης, που είχε υπηρετήσει στη Μολδαβία.

«Είναι παράδεισος για το ξέπλυμα χρήματος, η μετασκευή κλεμμένων αυτοκινήτων αποτελεί εθνικό σπορ, αλλά η μεγάλη τοπική ειδικότητα είναι τα όπλα». Μάλιστα, η Υπερδνειστερία έχει κατηγορηθεί ότι προμηθεύει με όπλα χώρες του Τρίτου Κόσμου στις οποίες υπάρχουν εμφύλιες συγκρούσεις, ακόμη και την Αλ Κάιντα.

Όσον αφορά την περίεργη εταιρεία Sheriff, πρόκειται για τον μεγαλύτερο επιχειρηματικό όμιλο της χώρας, ο οποίος ξεκίνησε από έναν πρώην πράκτορα της KGB και ο οποίος ελέγχει όλες τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της Υπερδνειστερίας.

Έχει αναμιχθεί ακόμη και στην πολιτική. Μάλιστα, είχε κατηγορηθεί ότι έκανε «ξέπλυμα» χρήματος για λογαριασμό του πρώην προέδρου της χώρας Ιγκόρ Σμιρνόφ, του οποίου η οικογένεια έλεγχε όλη την οικονομική δραστηριότητα της χώρας. Στην Sheriff ανήκουν μία αλυσίδα βενζινάδικων, μία αλυσίδα σούπερ μάρκετ, ένας τηλεοπτικός σταθμός, ένας εκδοτικός οίκος, μία κατασκευαστική εταιρεία, ένα εργοστάσιο αλκοολούχων ποτών, ένα εργοστάσιο παρασκευής ψωμιού, δύο δίκτυα κινητής τηλεφωνίας και φυσικά η τοπική ποδοσφαιρική ομάδα F.C. Sheriff και το γήπεδο της. Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει και στο Kvint Cognac Distillery. Πωλούνται 20 εκατ. μπουκάλια του ποτού κάθε χρόνο και σε αυτό οφείλεται το 5% του ΑΕΠ της «χώρας».

Το κάστρο Bendery

Αυτό το εντυπωσιακό Οθωμανικό κάστρο, μέσα στην περιοχή της Υπερδνειστερίας, χτίστηκε τον 16^ο αιώνα, είδε έντονες συγκρούσεις μεταξύ τουρκικών και ρωσικών

δυνάμεων, μέχρι να καταλήξει στην τσαρική Ρωσία στις αρχές του 19^{ου} αιώνα.

Μπορεί κάποιος να περπατήσει πάνω στο κάστρο και να απολαύσει την υπέροχη θέα του ποταμού Δνείστερου ή να περιηγηθεί στα δύο μουσεία και να μάθει είτε για την μεγάλη και πλούσια ιστορία του κάστρου, είτε για τα μεσαιωνικά όργανα βασανισμού.

Για πολλά χρόνια ήταν Ρωσική βάση, όμως από την αυτονομία της Υπερδνειστερίας και μετά χρησιμοποιείται μόνο για τουριστικούς λόγους. Δίπλα στο κάστρο βρίσκεται η νέα εκκλησία του Αλέξανδρου Νέβσκι, η οποία λειτουργεί από το 2008. Μέσα στο κάστρο υπάρχουν μαγαζάκια με

Ημέρα 5^η

σουβενίρ, ενώ έξω από αυτό υπάρχει ένα μνημείο για το σύνταγμα που συνέταξε ο Ουκρανός Κοζάκος Philip Orlyk, ένα από τα πρώτα στην Ευρώπη, όπως και η προτομή του βαρώνου Μινχάουζεν.

Tiraspol

Ο στρατηγός Αλεξάντερ Βασίλιεβιτς Σουβόροφ θεωρείται ο ιδρυτής της σύγχρονης Τιράσπολ το 1792. Το άγαλμά του είναι το πιο χαρακτηριστικό αξιοθέατο της πόλης. Η πόλη πήρε το όνομά της από τον Τύρας, το ελληνικό όνομα του ποταμού Δνείστερου, και το Πόλις. Το 1857 η Τιράσπολ αποκτά τον δικό της σιδηροδρομικό σταθμό. Η πόλη θα αποτελέσει τα επόμενα χρόνια κόμβο για εμπορικές, ταχυδρομικές και

επιβατικές αμαξοστοιχίες οι οποίες θα τη συνδέουν, εκτός από την Οδησσό, και με το Κισινάου.

Επτά χρόνια μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, η κυριότητα της πόλης θα περάσει στη νεοσύστατη Αυτόνομη Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μολδαβίας. Θα αλλάξει και πάλι χέρια και τελικά το 1941 θα περάσει στην κατοχή των Γερμανών και ο έλεγχος θα περάσει στους Ρουμάνους. Το 1944 η πόλη θα περάσει και πάλι στα χέρια των Ρώσων.

Σήμερα η Τιρασπόλ είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Μολδαβίας για τον υπόλοιπο κόσμο και η πρωτεύουσα της χώρας για τους κατοίκους της Υπερδνειστερίας.

Η πόλη δεν είναι σίγουρα κοσμοπολίτικη όσο το Κισινάου, μοιάζει να έχει σταματήσει ο χρόνος στην εποχή της Σοβιετικής Ένωσης, σίγουρα όμως δείχνει μοντέρνα σε σύγκριση με την υπόλοιπη χώρα, με καλές αστικές συγκοινωνιακές συνδέσεις, ενώ φιλοξενεί αρκετά ξενοδοχεία και εστιατόρια.

Η πόλη της Τιρασπόλ, παρόλο που θα μπορούσε πραγματικά να αποτελεί ένα θεματικό πάρκο για τον Λένιν, δείχνει να δέχεται τις πρώτες καπιταλιστικές πιέσεις, με ακριβά αυτοκίνητα στους δρόμους και πιτσαρίες με WiFi, αλλά δυστυχώς και το χάσμα των πλούσιων και των φτωχών να συνεχίζει να μεγαλώνει.

Αγορά Zeleny

Η ζωντανή αγορά Zeleny ή Green Market Center είναι μία σύγχρονη

κλειστή αγορά με τοπικά προϊόντα, φρέσκα λαχανικά και φρούτα. Εδώ μπορεί να αγοράσει κάποιος ντόπια τυριά, τουρσιά, μέλι και ξηρούς καρπούς. Πωλούνται ακόμα λουλούδια και φυτά, όπως ποικιλίες από αμπέλια που ευδοκιμούν στην περιοχή. Στην αγορά αυτή είναι μία καλή ευκαιρία ένας τουρίστας να συναναστραφεί με ντόπιους. Οι ντόπιοι σίγουρα δεν έχουν συνηθίσει να βλέπουν τουρίστες εδώ.

Καθεδρικός ναός της Γέννησης

Είναι η μεγαλύτερη και νεώτερη εκκλησία της πόλης. Είναι Ρώσικη, ορθόδοξη εκκλησία, η οποία ολοκληρώθηκε το 1999. Φιλοξενεί και μερικές παλιές εικόνες.

Supreme Soviet of TMR

Το Ανώτατο Σοβιέτ της Υπερδνειστερίας είναι ουσιαστικά το κοινοβούλιο της χώρας. Αποτελείται από 43 έδρες οι οποίες καθορίζονται από όλες τις εκλογικές περιφέρειες. Διοικείται από πρόεδρο. Μετά τις

Ημέρα 5^η

τελευταίες εκλογές στις 29 Νοεμβρίου του 2015 το Ρεπουμπλικανικό κόμμα κατέχει 35 έδρες, το Κομμουνιστικό κόμμα 1 έδρα και υπάρχουν και 7 ανεξάρτητοι. Πρόεδρος της χώρας είναι ο Vadim Krasnoselsky, πρωθυπουργός ο Aleksandr Martynov και πρόεδρος του κοινοβουλίου ο Alexander Shcherba. Εκτελεστική εξουσία στη χώρα ασκεί ο πρωθυπουργός.

Μπροστά από το κτίριο υπάρχει το άγαλμα του Λένιν, η πιο αναγνωρίσιμη εικόνα της χώρας.

Memorial of Glory

Το μνημείο αυτό είναι αφιερωμένο στους βετεράνους και τους νεκρούς του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου, του Σοβιετικό-Αφγανικού πολέμου και του πολέμου για την Ανεξαρτησία της χώρας.

Στο χώρο βρίσκεται η Αιώνια φλόγα, ένα κλασσικό σοβιετικό μνημείο, ένα παλιό Ρωσικό τανκ Τα-34 από τον πόλεμο του 1992, μία εκκλησία του Αγίου Γεωργίου, αγάλματα και λίστες ονομάτων σκαλισμένες πάνω σε μάρμαρο.

Άγαλμα του Sovorov

Στην κεντρική πλατεία βρίσκεται το άγαλμα του Ρώσου στρατηγού Αλεξάντερ Βασίλιεβιτς Σουβόροφ, ιδρυτή της σύγχρονης πόλης. Συμμετείχε σε εξήντα μάχες κατά των Πολωνών, των Γάλλων και των Τούρκων, τις οποίες κέρδισε όλες. Θεωρείται ως ο σημαντικότερος θεμελιωτής της ρωσικής πολεμικής τακτικής και είναι γνωστός για τα στρατιωτικά εγχειρίδια που συνέγραψε.

Δημαρχείο

Το Δημαρχείο ή το σπίτι των Σοβιέτ είναι ένα όμορφο κτίριο, με λευκές κολόνες, δείγμα της κομμουνιστικής, σταλινικής, αρχιτεκτονικής. Έξω από το Δημαρχείο βρίσκεται η προτομή του Λένιν με οργισμένο βλέμμα.

Προτομή του Yuri Gagarin

Η προτομή του διάσημου Σοβιετικού κοσμοναύτη. Ο Γιούρι Γκαγκάριν στις 12 Απριλίου του 1961, έγινε ο πρώτος άνθρωπος που ταξίδεψε στο διάστημα και μπήκε σε τροχιά γύρω από τη Γη.

Έγινε διάσημος και εξαιρετικά δημοφιλής παγκοσμίως, και του απονεμήθηκε ένας μεγάλος αριθμός μεταλλείων και βραβεύσεων, ανάμεσα τους και αυτό του Ήρωα της Σοβιετικής Ένωσης η οποία ήταν και η ανώτατη διάκριση της χώρας. Η πτήση του με το Βοστόκ-1 ήταν η μοναδική. Πέθανε το 1968 όταν το αεροσκάφος MiG-15 που πετούσε κατά την διάρκεια εκπαίδευσης κατέπεσε από μηχανική βλάβη. Προς

τιμή του έχει ιδρυθεί το βραβείο Γιούρι Γκαγκάριν.

Εστιατόριο Kumanek

Είναι με διαφορά το καλύτερο εστιατόριο της πόλης. Είναι ένα παραδοσιακό ουκρανικό εστιατόριο, με τις κοπέλες που σερβίρουν να είναι ντυμένες με τα παραδοσιακά ρούχα.

Σερβίρει εξαιρετικές σουπές borsht, πιερόγκι (τηγανητά γεμιστά σφολιατάκια), salo (λαρδί), κοτόπουλο αλά Κίεβο, χαβιάρι και άλλα παραδοσιακά πιάτα. Από ποτά σερβίρει κρασί, μπύρα, κβας (ζυμωμένο ελαφρώς αλκοολούχο ποτό που γίνεται από μαύρη σίκαλη ή ψωμί σικάλεως) και φυσικά βότκα.

Ημέρα 5^η

Σίγουρα το εστιατόριο αυτό δεν
συστήνεται σε αυτούς που κάνουν
δίαιτα!

Ουκρανία

Η Ουκρανία είναι η δεύτερη μεγαλύτερη σε έκταση χώρα της Ευρώπης, μετά την Ρωσία.

Πρωτεύουσα της Ουκρανίας είναι το Κίεβο. Η επίσημη γλώσσα είναι τα ουκρανικά, το νόμισμα της χώρας είναι η γρίβνα, εθνικό σύνθημα είναι το «Ελευθερία, Ομόνοια, Καλοσύνη», ενώ ο Εθνικός της ύμνος είναι το «Δεν πέθανε ακόμη η Ουκρανία». Οι Ουκρανοί στην συντριπτική τους πλειοψηφία είναι Ορθόδοξοι.

Τον 9ο αιώνα, στα σημερινά εδάφη της Ουκρανίας, ιδρύθηκε από τους Βαράγγους το κράτος των Ρως του Κιέβου. Γίνονται πολλές ανακατατάξεις στην περιοχή, μέχρι το 1922 που η Ουκρανία γίνεται μία από τις ιδρυτικές δημοκρατίες της Σοβιετικής Ένωσης. Η χώρα διευρύνεται λίγο μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ενώ το 1945 η Ουκρανική Δημοκρατία γίνεται ένα από τα ιδρυτικά μέλη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Το 1991 ανεξαρτητοποιείται με την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης.

Μέχρι το 2000 η Ουκρανία περνάει μία δύσκολη περίοδο ύφεσης. Από το 2000 και μετά αρχίζει να σημειώνει πρόοδο, όμως το 2008 επηρεάζεται από την παγκόσμια ύφεση και η οικονομία της βυθίζεται. Το 2014 ο πρόεδρος της χώρας αποφασίζει να διακόψει τη διαδικασία σύνδεσης με την Ευρωπαϊκή Ένωση, και δημιουργούνται μεγάλες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις, φέρνοντας τη χώρα σε πολιτική αστάθεια. Έτσι η Ρωσία βρίσκει ευκαιρία να στείλει στρατό στη χερσόνησο της Κριμαίας, όπου ο πληθυσμός είναι κυρίως ρωσόφωνος και μετά από δημοψήφισμα η Κριμαία αποφασίζει να ενωθεί με τη Ρωσία, κάτι που δεν κάνει δεκτό η Ουκρανία και καμία χώρα της Δύσης.

Ημέρα 6^η

Η χώρα έγινε παγκόσμια γνωστή μετά την πυρηνική καταστροφή στο Τσέρνομπιλ το 1986.

Οδησσός

Η Οδησσός είναι η τέταρτη μεγαλύτερη πόλη της Ουκρανίας και σημαντικό λιμάνι στον Εύξεινο Πόντο. Στις αρχές του 19ου αιώνα στην πόλη υπήρχε μία αρκετά οργανωμένη ελληνική παροικία. Η Οδησσός είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ιστορία του ελληνισμού, αφού εκεί συστάθηκε η Φιλική Εταιρεία.

Στη θέση της σημερινής Οδησσού υπήρξε αρχαία Ελληνική αποικία με σημαντικό αριθμό σωζόμενων μνημείων στην ευρύτερη περιοχή. Η περιοχή γνώρισε αρκετούς κατακτητές, όμως το 1792 η περιοχή περνάει στα χέρια των Ρώσων και η Μεγάλη Αικατερίνη, που ηγείτο της Ρωσίας εκείνη την εποχή, θεωρεί ότι η περιοχή έχει σημαντικά στρατηγικά πλεονεκτήματα και έτσι το 1794

ιδρύεται η πόλη της Οδησσού.

Η ανάπτυξη της οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στον Δούκα του Ρισελιέ, ο οποίος διατέλεσε κυβερνήτης της πόλης από το 1803 έως το 1814. Σ' αυτόν οφείλει η πόλη τις λεωφόρους και την ρυμοτομία, καθώς και την ύπαρξη υπογείων στοών, μήκους πολλών χιλιομέτρων που λέγονται κατακόμβες. Το 1814 ιδρύεται στην Οδησσό η Φιλική Εταιρεία, από τον Νικόλαο Σκουφά, τον Εμμανουήλ Ξάνθο και τον Αθανάσιο Τσακάλωφ, που μετέπειτα επέδρασε καταλυτικά στην Ελληνική Επανάσταση.

Το 1819 το λιμάνι της Οδησσού γίνεται ελεύθερο και η πόλη αποκτά κοσμοπολίτικο χαρακτήρα. Την Οδησσό κατοίκησαν Ρώσοι,

Ουκρανοί, Βούλγαροι, Έλληνες, Εβραίοι, Αλβανοί, Αρμένιοι, Ιταλοί, Γάλλοι, Γερμανοί και αρκετές άλλες εθνότητες από χώρες της Ευρώπης, ενώ αναπτύχθηκε μεγάλη εμπορική δραστηριότητα. Στην Οδησσό ιδρύθηκε τότε ένα θέατρο, μία δημόσια βιβλιοθήκη, ένα Λύκειο και ένα ινστιτούτο Ανατολικών γλωσσών.

Η πόλη αφού πέρασε τον Κριμαϊκό Πόλεμο, την Ρωσική Επανάσταση, τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο και την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, περνάει τελικά στα χέρια της Ουκρανίας.

Η είσοδος στην πόλη σήμερα δεν προετοιμάζει τον επισκέπτη για αυτό που θα δει. Η οικογένεια του World OffRoad γράφει:

«Τα λιγοστά χωριά που συναντήσαμε στο δρόμο από το Τιρασπόλ μέχρι την Οδησσό ήταν καταθλιπτικά, σχεδόν εγκαταλειμμένα. Και ο δρόμος κατεστραμμένος. Γρήγορα καταλάβαμε ότι η Ουκρανία έχει τους χειρότερους δρόμους στην ευρύτερη περιοχή της μαύρης θάλασσας.

Σε κάποια σημεία η ασφαλτος έχει λιώσει με τη ζέστη από τους τροχούς των φορτηγών και παρουσιάζει τέτοια κύματα που αν δεν τα προσέξεις μπορεί να σπάσεις την ανάρτηση ή να σου φύγει κανένας προφυλακτήρας. Εντάξει, όχι με το Iveco μας που δεν μασάει. Η δυτική είσοδος της Οδησσού είναι άθλια. Σκόνη, λάσπη, γραμμές τρένου και αποπνικτικά κτίρια. Όσο πλησιάζεις προς το κέντρο η κατάσταση βελτιώνεται αλλά και πάλι δεν μπορείς να διανοηθείς πόσο όμορφη μπορεί να γίνει η πόλη στο ιστορικό της κέντρο.»

Fontan Sky Center

Το κέντρο Fontan Sky έχει περισσότερα από 100 καταστήματα όπως Pierre Cardin, Adidas, Carlo Pazolin, Love Moschino, Dirk Bikkembergs, Chester, DIM, Tom Tailor, Polo Garage, Levi's, Guess, Xagon Man, LC Wakiki και πολλά άλλα. Υπάρχουν εστιατόρια με μεγάλη ποικιλία γεύσεων, όπως κομμωτήρια και κέντρα αισθητικής. Υπάρχει μια αίθουσα τέχνης και μια αίθουσα

Ημέρα 6^η

φωτογραφίας. Στο εμπορικό κέντρο υπάρχει κέντρο ψυχαγωγίας για παιδιά, σούπερ μάρκετ, υπαίθρια παιδική χαρά και ανταλλακτήριο χρημάτων.

Ορθόδοξος Καθεδρικός Ναός της Οδησού

Ο Καθεδρικός Ναός της Οδησού είναι αφιερωμένος στην Μεταμόρφωση του Σωτήρα. Η πρώτη εκκλησία χτίστηκε το 1804 και πολλές εκκλησίες της περιοχής, συμπεριλαμβανομένου του Καθεδρικού ναού της Γέννησης στο Κισινάου, κατασκευάστηκαν με βάση αυτή.

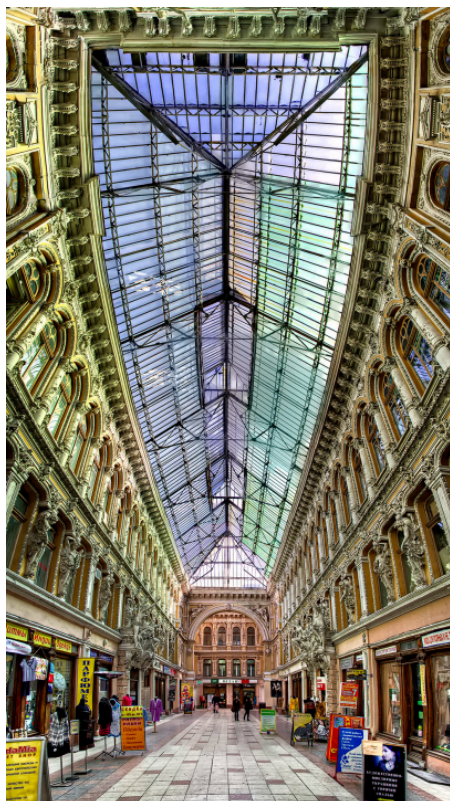
Λειτουργήσε μέχρι το 1937, τότε που οι Μπολσεβίκοι την ανατίναξαν. Τα λείψανα των αρχιεπισκόπων που βρίσκονταν εκεί μεταφέρθηκαν στο νεκροταφείο της πόλης, μετά από αίτημα της εκκλησίας, ενώ τα λείψανα του κυβερνήτη Vorontsov και της γυναίκας του, που βρίσκονταν επίσης εκεί, ρίχτηκαν σε ένα χαντάκι δίπλα στον τοίχο του νεκροταφείου. Το 1999 ο Ορθόδοξος καθεδρικός ναός της

Οδησού συμπεριλήφθηκε στο πρόγραμμα ανάκαμψης των εξαιρετικών χαμένων μνημείων ιστορίας και πολιτισμού της Ουκρανίας και ξαναχτίστηκε και τα λείψανα του κυβερνήτη Vorontsov και της γυναίκας του επέστρεψαν εκεί. Στην πλατεία του Καθεδρικού ναού υπάρχει ένα άγαλμα του.

Odessa Passage

Πρόκειται για την στοά ενός τετραώροφου ξενοδοχείου, που κατασκευάστηκε στα τέλη του 19^{ου} αιώνα. Την εποχή του ήταν το καλύτερο ξενοδοχείο της νότιας Ρωσίας.

Αντιπροσωπεύει την χρυσή εποχή της πόλης, την εποχή της ευημερίας και της σταθερότητας. Σήμερα αποτελεί ένα από τα σημαντικά αξιοθέατα της πόλης.

Μέσα στη στοά μπορεί να βρει κανείς καταστήματα με αναμνηστικά, καφέ, εστιατόρια, κουρέια και πολλά άλλα.

City Garden

Βρίσκεται στο κέντρο της πόλης. Δημιουργήθηκε το 1803, σε έκταση γης του Φέλιξ Ριμπάς, αδερφού του

ιδρυτή της πόλης, όμως λόγω του ότι δεν είχε την δυνατότητα να το συντηρήσει το δώρισε το 1806 στην πόλη. Ανακατασκευάστηκε το 2007. Μέσα στο πάρκο, εκτός του ότι μπορεί κάποιος να ξαποστάσει, μπορεί να δει το θερινό θέατρο της Φιλαρμονικής της πόλης, μία ροτόντα, ένα μουσικό σιντριβάνι, αγάλματα και μνημεία.

Μνημείο στους Ίλια Ιλφ και Εβγένι Πέτροφ

Η καρέκλα αυτή είναι ένα μνημείο για το σατιρικό μυθιστόρημα των Σοβιετικών από την Οδησσό, Ίλια Ιλφ και Εβγένι Πέτροφ, «Οι 12 καρέκλες». Το βιβλίο εκδίδεται το 1928 και παρά τις επιφυλακτικές κριτικές των κριτικών της εποχής που το χαρακτήρισαν πολύ απλοϊκό και περισσότερο ανεκδοτικού χαρακτήρα, γνώρισε τεράστια επιτυχία, αγαπήθηκε από τους αναγνώστες, έκανε τον κόσμο να ταυτιστεί με κάποιους από τους ήρωες, και το σημαντικότερο, άντεξε

Ημέρα 6^η

στο χρόνο και διαβάζεται ακόμη και σήμερα.

Εκ πρώτης όψεως το βιβλίο φαίνεται καθαρά χιουμοριστικό, με ήρωες καρικατούρες που μπλέκουν σε απίστευτες και κωμικές καταστάσεις, όμως κάτω από απ' αυτήν την επιφάνεια υποβόσκει μια σκληρή σάτιρα κατά του καθεστώτος, κατά της οικονομικής πολιτικής των κομμουνιστών, κατά του δημοσίου, οι Μπολσεβίκοι γελοιοποιούνται με πολύ έξυπνο αλλά και αστείο τρόπο σε κάθε σκηνή του βιβλίου.

«Το 1927, δέκα χρόνια μετά την Επανάσταση, στην επαρχιακή πόλη Ν., ο Ιπολίτ Ματβέεβιτς Βερομπιάνινοβ, παλιό μέλος της αριστοκρατίας και χήρος, ζει τη μίζερη και γκρίζα ζωή του δουλεύοντας ως δημόσιος υπάλληλος στο ληξιαρχείο της πόλης του, μοιράζοντας το ίδιο σπίτι με τη πεθερά του, τη μαντάμ Ποτούχοβα.

Η τελευταία κάποια στιγμή πέφτει βαριά άρρωστη στο κρεβάτι και, βλέποντας ότι η ώρα της να αποχαιρετήσει τον μάταιο τούτο

κόσμο πλησιάζει, αποκαλύπτει στον γαμπρό της ένα μυστικό: στο παλιό αρχοντικό τους στη Μόσχα, φοβούμενη τους Μπολσεβίκους που άρπαζαν ότι έβρισκαν μπροστά τους, έχει κρύψει σε μια από τις δώδεκα καρέκλες της τραπεζαρίας ολόκληρη περιουσία αποτελούμενη από ακριβά κοσμήματα, διαμάντια και μαργαριτάρια. Καλεί τον γαμπρό της να πάει να τα βρει και να φτιάξει τη ζωή του.

Ο Βερομπιάνινοβ, μετά την κηδεία της πεθεράς του, πουλάει όλα τα υπάρχοντα του και πηγαίνει στη Μόσχα στην αναζήτηση του θησαυρού. Στην πρωτεύουσα όμως, για καλή και κακή του τύχη, συναντά τον Οστάπ Μπέντερ, έναν νεαρό, παμπόνηρο, ενθουσιώδη τυχοδιώκτη, ο οποίος προσφέρεται να βοηθήσει τον νέο φίλο του στην εύρεση του κρυμμένου θησαυρού.

Κι εδώ πλέον αρχίζουν τα βάσανα κι οι περιπέτειες του παλιού αριστοκράτη, καθώς μπλέκεται σε διάφορες κωμικές καταστάσεις, το κυνήγι του θησαυρού γίνεται όλο και

πιο σκληρό καθώς δεν είναι ο μόνος που το αναζητά...»

Έγιναν συνολικά 18 κινηματογραφικές μεταφορές του έργου μεταξύ των οποίων βρίσκεται και η εκδοχή του Μελ Μπρουκς (1970)

Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού

Σε ένα από τα τρία οικήματα του Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού, το οποίο υπήρξε η οικία του Γρηγορίου Ιωάννου Μαρασλή και όπου συνεδρίαζαν τα μέλη της Φιλικής Εταιρείας, λειτουργεί από το 1994 το Μουσείο της Φιλικής Εταιρείας, το οποίο είχε ιδρυθεί το 1979 από το Ιστορικό-Λαογραφικό Μουσείο της Οδησού.

Ανάμεσα στα εκθέματα περιλαμβάνονται πρωτότυπα έργα σχετικά με τη δράση των Φιλικών, έγγραφα στον κρυπτογραφικό κώδικά τους, φωτογραφίες και γκραβούρες, χάρτες, κατάλογοι των μελών της Φιλικής Εταιρείας, επιστολές και χειρόγραφες προκηρύξεις του αρχηγού της

Ημέρα 6^η

Αλέξανδρου Υψηλάντη, ενώ σε μια αίθουσα του μουσείου αναπαριστώνται τα τρία ιδρυτικά μέλη της Φιλικής να κάθονται γύρω από ένα τραπέζι –η σκηνή της ίδρυσης της μυστικής οργάνωσης.

Πρόσφατα εγκαινιάστηκε νέο λαογραφικό τμήμα στο Μουσείο, με αυθεντικά αντικείμενα που αποδίδουν την εικόνα της οικίας του Γ.Ι. Μαρασλή.

Η Φιλική Εταιρεία ιδρύθηκε το 1814 στην Οδησό από τρεις Έλληνες εμπόρους της Διασποράς: τον Νικόλαο Σκουφά, τον Αθανάσιο Τσακάλωφ και τον Εμμανουήλ Ξάνθο.

Σκοπός της σύστασής της ήταν η απελευθέρωση της πατρίδας από τον τουρκικό ζυγό. Κατά τη συνήθεια της εποχής, η Φιλική Εταιρεία είχε οργανωθεί με βάση τα τεκτονικά πρότυπα. Ωστόσο τα μέλη της - που γρήγορα άρχισαν να πληθαίνουν - δεν ανήκαν όλα σε τεκτονικές στοές, ούτε προέρχονταν από κοινωνικά και ιδεολογικά ομοιογενείς ομάδες της

Διασποράς και των τουρκοκρατούμενων χωρών.

Στους κόλπους της συνέρρευσαν "αριστοκράτες" Φαναριώτες και συντηρητικοί κοτζαμπάσηδες, "ολιγαρχικοί" στρατιωτικοί που υπηρετούσαν σε δυτικά κράτη και στην τσαρική Ρωσία, ανώτεροι και κατώτεροι κληρικοί και μοναχοί, ριζοσπάστες διανοούμενοι, έμποροι και ναυτικοί κ.ά. Η οργάνωση συμπεριέλαβε επίσης και αρκετούς Βαλκάνιους πατριώτες ποικίλης προέλευσης, οι οποίοι θεωρούσαν τον αγώνα εναντίον των Οθωμανών κοινή υπόθεση όλων των χριστιανικών λαών της νοτιοανατολικής Ευρώπης.

Ήταν φυσικό η ποικιλία της κοινωνικής και γεωγραφικής προέλευσης και των συμφερόντων των Φιλικών να οδηγεί σε αποκλίσεις ως προς τη μέθοδο και τη στρατηγική της οργάνωσης. Άλλοι προτιμούσαν τη μακρόχρονη αναβολή της Επανάστασης (για να επιτευχθεί η κατάλληλη προετοιμασία, να διαμορφωθούν ευνοϊκές διπλωματικές συνθήκες, να εξασφαλιστεί η ξένη υποστήριξη κτλ.), ενώ άλλοι ζητούσαν άμεση δράση. Τελικά, η πρώτη ομάδα κατάφερε να κερδίσει την ηγεσία της οργάνωσης στα ανώτατα κλιμάκια, αλλά η δεύτερη εξασφάλισε σε οπαδούς της καίριες θέσεις, έστω και χαμηλών βαθμίδων.

Τον Μάρτιο του 1820 οι τολμηρότεροι έσπευσαν να εκμεταλλευθούν τους περισπασμούς των Οθωμανών από τη σοβαρή ανταρσία του Αλή πασά, αλλά και το γενικό επαναστατικό πνεύμα που διέτρεχε τότε την Ευρώπη μετά τις εξεγέρσεις στη Νεάπολη και την Ισπανία, και με ποικίλες πρωτοβουλίες κατάφεραν να συμπαρασύρουν τελικά και την

Ημέρα 6^η

Οδός Derybasivska

Η Derybasivska είναι ο πιο διάσημος πεζόδρομος, στο κέντρο της πόλης.

Το όνομα της σημαίνει «Ο δρόμος του Ribas», του ανθρώπου που ίδρυσε την πόλη, αφού το σπίτι του βρισκόταν στο δρόμο αυτό.

Κάθε χρόνο, την 1η Απριλίου, η πομπή της Χουμορίνα, ένα ετήσιο φεστιβάλ χιούμορ, παρελαύνει όλη την οδό, και γεμίζει με δεκάδες χιλιάδες θεατές και συμμετέχοντες ντυμένους με αστεία κοστούμια.

Εθνικό Θέατρο Όπερας και Μπαλέτου της Οδησού

Το Εθνικό Θέατρο Όπερας και Μπαλέτου της Οδησού είναι από τα σημαντικότερα αξιοθέατα της πόλης, μαζί με τα σκαλοπάτια Ποτέμκιν.

Το πρώτο κτίριο κατασκευάστηκε το 1810 και καταστράφηκε από φωτιά το 1873. Το σημερινό κτίριο σχεδιάστηκε από τους Αυστριακούς αρχιτέκτονες Felner και Gelmer σε μπαρόκ ρυθμό, ανεγέρθηκε το 1887, κατά τη διάρκεια της 17χρονης θητείας (από το 1878 έως το 1895) του δημάρχου της πόλης Γρηγορίου Μαρασλή, διακοσμήθηκε με προτομές και γλυπτά μυθικών

μορφών και στοίχισε 1,3 εκατομμύρια χρυσά ρούβλια. Είναι ένα από τα πέντε καλύτερα θέατρα της Ευρώπης όσον αφορά στην ακουστική. Η αρχιτεκτονική της πολυτελούς κεντρικής αίθουσας, σε σχήμα πετάλου, είναι σε στυλ Γαλλικού ροκοκό. Η πιο πρόσφατη ανακαίνιση του θεάτρου ολοκληρώθηκε το 2007.

Μνημείο για την Αικατερίνη II

Το μνημείο αυτό είναι ουσιαστικά ένα μνημείο για τους ιδρυτές της πόλης, Μεγάλη Αικατερίνη, Χοσέ Ριμπάς, Φρανσουά Σεντ Ντε Γουλάντ, Φατόν Ζουμπόφ και Γκριγκόρι Ποτέμκιν. Βρίσκεται στην πλατεία της Αικατερίνης.

Σκάλες Ποτέμκιν

Οι Σκάλες Ποτέμκιν βρίσκονται αποτελούν το πιο ιστορικό σύμβολο της πόλης.

Οι σκάλες ξεκινούν από την παλιά πόλη και το δενδρόφυτο πεζόδρομο Πριμόρσκι Μπουλβάρ όπου διάσημοι

επισκέπτες και κάτοικοι της Οδησσού, όπως ο Πούσκιν, ο Γκόγκολ και ο Τσέχωφ, απολάμβαναν τον περίπατό τους - και κατηφορίζουν τη λοφοπλαγιά, καταλήγοντας στην προκουαία και το λιμάνι της Οδησσού.

Οι Σκάλες Ποτέμκιν, με τα 200 αρχικά σκαλοπάτια, κατασκευάστηκαν μεταξύ 1837 και 1841. Οι σκάλες έχουν ύψος 27 μέτρων και το κεφαλόσκαλο στην κορυφή τους είναι πλάτους 12.5 μέτρων, ενώ το χαμηλότερο σκαλί στη βάση της σκάλας είναι 21.7 μέτρων. Μία διάβρωση του εδάφους κατέστρεψε τα σκαλοπάτια το 1933. Με τη διαβρωτική επέκταση του λιμανιού, οκτώ σκαλιά χάθηκαν κάτω από την

Ημέρα 6^η

άμμο, μειώνοντας έτσι τον αριθμό τους στα σημερινά 192 σκαλιά.

Το 1955, επί Σοβιετικής Ένωσης, οι Σκάλες Πριμόρσκι, όπως αρχικά ονομάζονταν, μετονομάστηκαν σε Σκάλες Ποτέμκιν, για τον εορτασμό της 50ης επετείου από την εξέγερση του Θωρηκτού Ποτέμκιν. Μετά την ανεξαρτησία όμως της Ουκρανίας, οι Σκάλες Ποτέμκιν ξαναπήραν και πάλι το αρχικό τους όνομα Σκάλες Πριμόρσκι, αν και χρησιμοποιείται ευρύτατα και σήμερα το όνομα Σκάλες Ποτέμκιν.

Η ανταρσία του Ποτέμκιν

Το θρυλικό θωρηκτό του ρωσικού στόλου της Μαύρης Θάλασσας Ποτέμκιν Ταβριτσέσκυ ήταν αγκυροβολημένο έξω από την Οδησό, όταν το πλήρωμά του στασίασε κατά την πρώτη αποτυχημένη επανάσταση του 1905 εναντίον του τσαρικού καθεστώτος, με αφορμή τις περιορισμένες μερίδες φαγητού και τα σάπια τρόφιμα. Οι ναύτες καταλαμβάνουν το σκάφος, πετούν στη θάλασσα τους

αξιωματικούς και κατευθύνονται στην Οδησό. Στις 14 Ιουνίου 1905 υψώνουν κόκκινη σημαία και ξεσηκώνουν το λαό σε εξέγερση εναντίον του Τσάρου. Οι κάτοικοι της Οδησού κατέβηκαν τρέχοντας τα σκαλοπάτια για να υποστηρίξουν τους ναύτες, αλλά πυροβολούνται ανελέητα από τους Κοζάκους και την τσαρική αστυνομία. Η εξέγερση καταπνίγεται στο αίμα και τα σκαλιά της Οδησού βάφονται κόκκινα.

Τα 192 σκαλοπάτια της Οδησού έγιναν διάσημα από το Ρώσο σκηνοθέτη Σεργκέι Αϊζενστάιν, ο οποίος γύρισε σ' αυτά τις σκηνές της σφαγής για το ιστορικό έπος του «Θωρηκτό Ποτέμκιν» (1925). Μια από τις πιο δραματικές σκηνές της ταινίας είναι αυτή στην οποία το παιδικό καροτσάκι με το μωρό κατρακυλάει στα 192 σκαλοπάτια. Ανάλογη σκηνή υπάρχει και στην ταινία «Οι Αδιάφθοροι» (1987) του Μπράιαν ντε Πάλμα.

Η ταινία του Αϊζεστάιν θεωρήθηκε στις χώρες της Ευρώπης ιδιαίτερα προκλητική και απαγορεύτηκε. Με

την απειλή της γενικής απεργίας του 1926 στην Αγγλία, ένα χρόνο μετά την ταινία του Ρώσου σκηνοθέτη, οι βρετανικές αρχές αποφάσισαν να μην εξωθήσουν τους εργάτες σε εξέγερση και απαγόρευσαν την προβολή της ταινίας. Μέχρι το 1954, το «Θωρηκτό Ποτέμκιν» δεν είχε προβληθεί στην Αγγλία και την Ευρώπη.

Κάποιος τον περιμένει πίσω. Στο θαλάσσιο τερματικό σταθμό βρίσκεται το μνημείο της «γυναίκας του ναυτικού», το οποίο αντιπροσωπεύει όλους αυτούς που μένουν πίσω.

Sailor's Wife

Η Οδησός είναι μια πόλη που ζει δίπλα στη θάλασσα. Είναι ένα λιμάνι διεθνούς σημασίας. Κάθε μέρα, το λιμάνι δέχεται δεξαμενόπλοια, γιότ και άλλα σκάφη, ενώ κάποιος ναυτικός φεύγει για ένα μεγάλο ή μικρό ταξίδι, αφήνοντας την οικογένεια του, τους φίλους του, τους γνωστούς του.

Greek Park

Ακριβώς στο κέντρο της πόλης, δίπλα στην περίφημη σκάλα Ποτέμκιν, σήμα κατατεθέν της Οδησσού, εκτείνεται το ελληνικό πολυθεματικό πάρκο έκτασης 34.000 τ.μ. Πρόκειται για μία άσση ξεγνοιασιάς, με χιλιάδες δέντρα, πεζόδρομους και παγκάκια, που προσφέρει ανέμελες στιγμές στους κατοίκους και επισκέπτες της Οδησσού, αλλά και με έντονο ελληνικό χρώμα...

Αγάλματα, πιστά αντίγραφα των αρχαίων ελληνικών, είναι διασκορπισμένα σε διάφορα σημεία του πάρκου. Παράλληλα υπάρχει η μεγαλύτερη παιδική χαρά της Οδησσού (2000 τ.μ.), ελληνικό μουσείο, αφιερωμένο στους Έλληνες ευεργέτες της Ουκρανίας, αλλά και ελληνικό εστιατόριο, στο σημείο ακριβώς που υπήρχε πριν από 100 χρόνια.

Το «Ελληνικό πάρκο» χρηματοδοτήθηκε αποκλειστικά από το Ίδρυμα Μπούμπουρα, (το κόστος κατασκευής του ανέρχεται στα 4 εκατ. ευρώ), μια κοινωφελή οργάνωση που

εδρεύει στην Οδησσό και στηρίζει τους κοινωνικά αδύναμους κατοίκους της Ουκρανίας, με πλούσιο φιλανθρωπικό έργο, έχοντας ως κύριο στόχο από την ίδρυσή της, την προβολή της ελληνικής ιστορίας της Οδησσού και την ενδυνάμωση του ελληνικού στοιχείου της πόλης.

Grecheskaya Street, 27

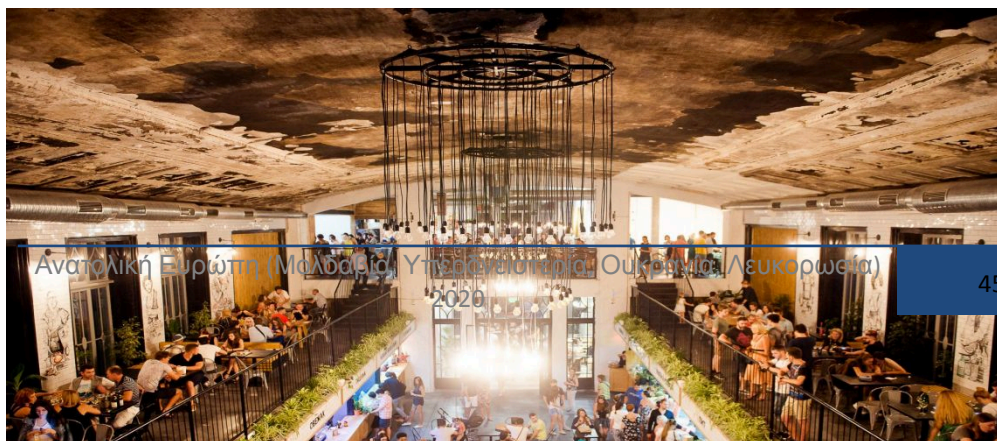
Ιστορικά, η Οδησσός είναι μία πολυπολιτισμική πόλη με κατοίκους που προέρχονται από διαφορετικά μέρη του κόσμου. Η οδός Grecheskaya (ελληνική οδός) αποτελεί απόδειξη γι αυτό, καθώς το όνομά της συνδέεται με τους Έλληνες που έζησαν εδώ και καιρό. Αυτός είναι ένας από τους παλαιότερους δρόμους της πόλης, που λειτούργησε ως εμπορικό

κέντρο. Στον αριθμό 27 μπορείτε να βρείτε την αυλή πίσω από το δρόμο. Εδώ οι αυλές είναι πιο σκοτεινές από άλλες, ωστόσο δείχνουν την πραγματική Οδησσό.

City Food Market

Το 2017 σε ένα παλιό ιστορικό κτίριο συγκεντρώθηκαν 13 από τα καλύτερα καφέ εστιατόρια και 6 μπαρ, αλλάζοντας τον γευστικό χάρτη της πόλης. Το κτίριο παλαιότερα φιλοξένησε με τη σειρά την Εμπορική Τράπεζα της Οδησσού, έναν κινηματογράφο και ένα night club.

Σήμερα εδώ μπορεί κάποιος να δοκιμάσει street food από διαφορετικά μέρη του κόσμου, από ντόπιο ψάρι, κρέας, γύρο, πίτσα, σούπες, πιάτα χορτοφαγικά, γλυκά ή παγωτά ή μπορεί απλά να πει ένα καφέ, μία σπιτική λεμονάδα ή ένα ποτό.

Ανατολική Ευρώπη (Μολδαβία, Υπερδουβιτσία, Ουκρανία, Λευκορωσία)
2020

Lanzheron

Αυτή είναι η πιο κοντινή και δημοφιλής παραλία της πόλης. Εδώ θα βρει κάποιος ό,τι χρειάζεται, όπως ομπρέλες και ξαπλώστρες, εστιατόρια, καφέ, μπαρ και φυσικά το Δελφινάριο, το οποίο έχει παραστάσεις στις 12:00, 15:00 και 18:00 με αλμυρή τιμή εισιτηρίου, 10€. Το σύμβολο της παραλίας εδώ και 50 χρόνια είναι δύο γιγάντιες λευκές σφαίρες στην είσοδο. Το καλοκαίρι πλημμυρίζει από κόσμο.

Arcadia

Είναι το ίδιο δημοφιλής, με την προηγούμενη παραλία. Το όνομα Arcadia σημαίνει ένα μέρος σε αρμονία

με τη φύση. Οι ιδρυτές της πόλης επέλεξαν αυτό το όνομα για την περιοχή με την ελπίδα να γίνει επιτυχημένο τουριστικό θέρετρο. Υπάρχει η κύρια παραλία που διαθέτει νεροτσουλήθρες και αρκετές μικρότερες παραλίες. Επίσης εδώ υπάρχουν επίσης πολυάριθμα ξενοδοχεία, νυχτερινά κέντρα διασκέδασης, εστιατόρια, μπαρ, καφετέριες, mall και ότι μπορεί κανείς να φανταστεί. Το Ibiza beach club διαθέτει πισίνες, ξαπλώστρες και ότι χρειάζεται κάποιος για να χαλαρώσει. Τιμή ξαπλώστρας 9€, τιμή καπουτσίνο 1,80€.

Ένα άρθρο για τη χώρα και τους κατοίκους της

Από τη Μαρία Κοραχάη στην Καθημερινή

Οι Ουκρανοί δεν χαμογελούν σχεδόν ποτέ. Απαιτούνται γνώσεις Κοινωνιολογίας για να καταλάβεις αν αυτό προέρχεται από το νωπό ακόμα σοβιετικό παρελθόν τους ή –ακόμη πιο πίσω– αν είναι κατάλοιπο της κραυγής τους για ανεξαρτησία, που δεν έχει παύσει εδώ και εκατοντάδες χρόνια.

Η τουριστική βιομηχανία είναι μια πολύ φρέσκια ανακάλυψη σε μια χώρα που ήταν κλεισμένη στον εαυτό της και στο «προστατευμένο» περιβάλλον της Σοβιετικής Ένωσης μέχρι το 1991. Από τότε, και μέχρι να σταθεί στα πόδια της –οικονομικά, πολιτικά και πολιτιστικά–, οι τουριστικές στρατηγικές και η εξωστρέφεια μοιάζουν μάλλον με πολυτέλεια. Αυτό το καταλαβαίνεις, όπως γίνεται συνήθως, αν ξεφύγεις από το γκρουπ σου και περπατήσεις μόνος στην πραγματική ζωή. Ακόμα

κι αν κρατάς χάρτη, δύσκολα θα προσανατολιστείς σωστά, καθώς οι πινακίδες των οδών, ακόμα και των μουσείων, είναι μόνο με κυριλλικούς χαρακτήρες, ενώ ελάχιστοι είναι οι ντόπιοι που μιλούν Αγγλικά. Κάποιοι από αυτούς, μάλιστα, μπορεί να υπερκοστολογήσουν υπηρεσίες αν καταλάβουν ότι είσαι τουρίστας.

Αν τύχει και σας προσκαλέσουν σε ένα ουκρανικό σπίτι και δεν ξέρετε τι να τους πάτε ως δώρο, μπορείτε απλώς να πάρετε ένα καρβέλι ψωμί. Όπως για όλους τους χριστιανούς, έτσι κι εδώ το ψωμί είναι ιερό, ενώ συνηθίζεται η οικοδέσποινα να προσφέρει στους καλεσμένους της ψωμί με αλάτι. Η αφθονία της χώρας σε σιτηρά την έχει αναδείξει σε σιτοβολώνα της Ευρώπης. Αν πάλι είναι γιορτή ή γάμος, θα φάτε koronay που μοιάζει με τούρτα, όμως είναι ένα καρβέλι-γλυπτό με περίτεχνα σχέδια πλασμένα από ζύμη. Θα ανταποδώσουν με varenyky, βραστά πιτάκια γεμισμένα με τυρί, κιμά ή μυρωδικά. Θα ακολουθήσει η περίφημη κόκκινη σούπα της Ανατολικής Ευρώπης, το μπορς, με

Ημέρα 8^η

κρέας και κύριο λαχανικό το παντζάρι. Θα δοκιμάσετε επίσης, στον τόπο όπου γεννήθηκε, το γνωστό στην Ελλάδα «κοτόπουλο Κιέβου», δηλαδή πανέ γεμισμένο με βούτυρο και μυρωδικά. Για ποτό σερβίρουν πάντα ροφήματα από αποξηραμένα ή φρέσκα φρούτα. Γενικά, η ουκρανική κουζίνα είναι αρκετά βαριά. Αγαπά το κρέας, την κρέμα γάλακτος, το ψωμί, την πατάτα, γι' αυτό οι νέοι σεφ έχουν αρχίσει πια να «πειράζουν» τα παραδοσιακά πιάτα, κάνοντάς τα πιο ελαφριά. Η γαστρονομική τάση της εποχής είναι το γεωργιανό φαγητό. Ξεκίνησε επειδή υπήρχαν πολλοί Γεωργιανοί στη χώρα και έχει πλέον αποκτήσει πιστούς φίλους, επειδή μεταξύ άλλων έχει πολύ κρέας.

Οι Ουκρανοί λατρεύουν τα λουλούδια. Η εικόνα κάποιου που περπατά στον δρόμο κρατώντας ανθοδέσμη είναι πολύ συνηθισμένη· δίνουν μπουκέτα στις δασκάλες τους, σε συγγενείς που έχουν να δουν καιρό, τα αφήνουν ακόμα και μπροστά από τα αγάλματα που κοσμούν δρόμους και πλατείες. Στις γιορτές φοράνε λουλούδια στα

μαλλιά, τα έχουν κεντημένα στην παραδοσιακή ενδυμασία τους, τα βλέπεις ζωγραφισμένα σε δίσκους σερβιρίσματος που πωλούνται ως σουβενίρ.

Το Κίεβο

Το Κίεβο, γνωστό και με το ανεπίσημο όνομα Νέα Ιερουσαλήμ είναι η πρωτεύουσα και μεγαλύτερη πόλη της Ουκρανίας, με πληθυσμό σχεδόν 3.000.000 κατοίκους. Είναι κτισμένο στις όχθες του ποταμού Δνείπερου, ο οποίος είναι πλωτός.

Το Κίεβο είναι μία από τις παλαιότερες πόλεις της Ευρώπης. Ιδρύθηκε τον 5ο αι. μ.Χ. ως εμπορικός σταθμός για τα ανατολικά σλαβικά φύλα που κατοικούσαν στην ευρύτερη περιοχή. Με την άφιξη των Βαράγγων και την άνθιση του εμπορίου με τους Βυζαντινούς, η πόλη μετετράπη σε κομβικό εμπορικό και συνεπακόλουθα πολιτιστικό κέντρο, φθάνοντας στο απόγειό της κατά το 10ο και 11ο αιώνα, όταν

αποτέλεσε την πρωτεύουσα του κράτους των Ρως. Μετά τα μέσα του 11ου αιώνα, το κράτος των Ρως άρχισε να παρακμάζει και την ίδια τύχη είχε η πρωτεύουσά του. Στα 1240 το Κίεβο καταστράφηκε από τους Μογγόλους και έκτοτε υποβιβάσθηκε σε μια μικρή περιφερειακή πόλη.

Η δεύτερη περίοδος ακμής ξεκίνησε στα τέλη του 19ου αιώνα, όταν η πόλη αναδεικνύεται σε σημαντικό βιομηχανικό κέντρο στα πλαίσια της ρωσικής βιομηχανικής επανάστασης. Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση και το σχηματισμό της Σοβιετικής Ένωσης, το Κίεβο γίνεται πρωτεύουσα της Σοβιετικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Ουκρανίας.

Κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η πόλη κατακτήθηκε από το γερμανικό στρατό, ο οποίος προέβη σε μαζικές σφαγές και εκτελέσεις, ιδιαίτερα εναντίον του πολυάριθμου εβραϊκού στοιχείου. Πολλοί ήταν και οι κάτοικοι που εντάχθηκαν στη Βέρμαχτ, κυρίως ως παραστρατιωτικά σώματα, είτε

λόγω του έκδηλου αντικομμουνισμού τους, είτε γιατί ήλπιζαν πως ο Χίτλερ μετά τη

Ημέρα 8^η

νίκη του θα τους αντάμειβε με ανεξαρτησία από τη Σοβιετική Ένωση.

Παρά τις ολοσχερείς καταστροφές που προκάλεσαν οι Γερμανοί, το Κίεβο ανοικοδομήθηκε άμεσα και έγινε ξανά η τρίτη σπουδαιότερη (μετά τη Μόσχα και την Αγία Πετρούπολη) πόλη της ΕΣΣΔ στη μεταπολεμική εποχή. Η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης το 1991 ανέδειξε την Ουκρανία σε ανεξάρτητο κράτος. Έκτοτε το Κίεβο είναι η πρωτεύουσα της χώρας. Το Κίεβο ήταν η πρώτη πρωτεύουσα των Ρους του Κιέβου και ονομάζεται χαρακτηριστικά «Μητέρα όλων των Ρους».

Podil

Η γειτονιά Podil είναι από τις πιο παλιές της πόλης, εδώ που γεννήθηκε το εμπόριο και η βιομηχανία. Ήταν το κέντρο της πόλης μέχρι τον 19^ο αιώνα. Εδώ μπορεί να δει κανείς σήμερα πολλά ιστορικά και αρχιτεκτονικά αξιοθέατα, όπως και πολλά καφέ, εστιατόρια και μπαρ. Μοιάζει να είναι μία πόλη από μόνη της.

Puzata Hata

Τα Puzata Hata είναι μία δημοφιλής αλυσίδα φθηνών εστιατορίων, με γευστικά Ουκρανικά πιάτα. Το ύφος του είναι ένα παραδοσιακό εστιατόριο. Θα βρει αρκετά από αυτά στο Κίεβο, αλλά και όλη τη χώρα.

Ο πελάτης παίρνει το δίσκο του και επιλέγει ότι του αρέσει από σούπες, λουκάνικα, πιρσκι, κοτόπουλο Κιέβου, χοιρινή μπριζόλα, αλλά και πολλά άλλα φαγητά και γλυκά. Κάθεται σε ένα από τα ελεύθερα τραπέζια.

Το κόστος του γεύματος είναι γύρω στα 5€ το άτομο.

Chernobyl National Museum

Το Ουκρανικό Εθνικό Μουσείο Τσερνομπίλ στο Κίεβο αναφέρει την ιστορία του χειρότερου πυρηνικού ατυχήματος στον κόσμο.

Τον Απρίλιο του 1986 ο αντιδραστήρας στο πυρηνικό εργοστάσιο του Τσερνομπίλ, περίπου

65 μίλια βόρεια του Κιέβου, καταστράφηκε χάρης σε ένα συνδυασμό κατασκευαστικών σφαλμάτων και λανθασμένων χειρισμών.

Η έκρηξη που προέκυψε και η πυρκαγιά διοχέτευσαν τεράστιες ποσότητες ραδιενεργού υλικού στην ατμόσφαιρα. Εξαπλώθηκαν σε μεγάλο μέρος της Ευρώπης, μολύνοντας σοβαρά περιοχές όπως η Ουκρανία, η Λευκορωσία, η Ρωσία, η Σουηδία και η Φινλανδία.

Οι εκθεσιακές αίθουσες του μουσείου είναι γεμάτες εικόνες, σχεδιαγράμματα και οθόνες παρουσίασης. Μερικά από τα πιο σημαντικά εκθέματα είναι αφιερωμένα στους εργάτες διάσωσης, οι οποίοι με κίνδυνο της ζωής τους προσπάθησαν να ασφαλίσουν τον αντιδραστήρα και τη γύρω περιοχή, μετά την καταστροφή.

Andriivskyy Descent

Η κάθοδος του Αγίου Ανδρέα, την οποία θα περπατήσουμε εμείς ως

Ημέρα 8^η

άνοδο, είναι ένας από τους πιο γνωστούς ιστορικούς δρόμους και ένα σημαντικό τουριστικό αξιοθέατο στο Κίεβο. Η εκκλησία του Αγίου Ανδρέα βρίσκεται στο τέρμα.

Ο δρόμος των 720 μέτρων διαφημίζεται πολλές φορές από τουριστικά γραφεία ως η «Μονμάρτη του Κιέβου». Συνδέει την γειτονιά του Podil με το παλιό Κίεβο.

Στον πλακόστρωτο αυτό δρόμο συναντά κανείς εκτός από καφέ και

εστιατόρια, πλήθος μικροπωλητών που πουλάνε αναμνηστικά.

Γειτονιά Vozdvyzhenka

Η γειτονιά Vozdvyzhenka μοιάζει με σκηνικό ταινίας. Τα κτίρια που την αποτελούν, αν και κατασκευάστηκαν μόλις την περασμένη δεκαετία, παραπέμπουν σε αρχιτεκτονήματα του 19ου αιώνα. Σχεδιάστηκαν και ανεγέρθηκαν ως επαύλεις μιας άλλης εποχής, για να υπηρετήσουν την ιδέα δημιουργίας μιας ελίτ συνοικίας.

Με την κρίση, έμειναν άδεια και σήμερα η περιοχή είναι η πιο δημοφιλής για γαμήλιες φωτογραφίες στην πόλη. Εδώ θα δείτε αρκετά ζευγάρια, τεράστιες λιμουζίνες και φωτογράφους να βγάζουν αναμνηστικές εικόνες.

Εκκλησία του Αγίου Ανδρέα

Ο Καθεδρικός ναός του Αγίου Ανδρέα είναι ένας από τους πιο διάσημους ορθόδοξους ναούς στην πρωτεύουσα της Ουκρανίας. Οφείλει την ύπαρξη του στην Αυτοκράτειρα της Ρωσίας Ελισάβετ η οποία, προκειμένου να έχει μια θερινή κατοικία στο Κίεβο διέταξε να χτιστεί ο ναός.

Κατασκευάστηκε το 1754, στον τόπο όπου σύμφωνα με την παράδοση ο Άγιος Απόστολος Ανδρέας τοποθέτησε ένα σταυρό, κατά τη διάρκεια της μετάβασης του στη χώρα των Σκύθων. Θεωρείται δικαιολογημένα έργο τέχνης· και ένα από τα πιο αξιόλογα ορόσημα της πόλης.

Υπεύθυνος για την κατασκευή ο διάσημος αρχιτέκτονας Bartolomeo Rastrelli. Η εκκλησία αποτελείται από πέντε τρούλους, με τον κεντρικό τρούλο να είναι διαμορφωμένος σε ρυθμό baroque. Ιδιαίτερα εντυπωσιακό είναι και το εσωτερικό της εκκλησίας το οποίο μοιάζει με πολυτελές ανάκτορο – όπως ακριβώς

το σχεδίασε και ο μεγάλος Rastrelli. Θα εντυπωσιαστείτε από το τέμπλο του ναού, το οποίο είναι φτιαγμένο από ξύλο τριανταφυλλιάς και φύλλα χρυσού.

Λόφος Volodymyrska

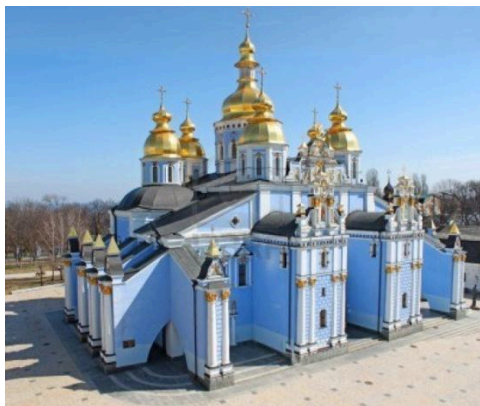
Το πάρκο ιδρύθηκε στα μέσα του 19ου αιώνα, στις πλαγιές του λόφου του Αγίου Μιχαήλ, ύστερα από την ανέγερση του μνημείου του Πρίγκιπα Βολοντίμιρ του Βαπτιστή (η σύζυγός του ήταν η βυζαντινή Πριγκίπισσα Άννα η Πορφυρογέννητη, η κόρη του αυτοκράτορα Ρωμαίου Β' και αδελφή του Βασίλειου Β' Βουλγαροκτόνου).

Εκκλησία του Αγίου Μιχαήλ

Πρωτίστως Ορθόδοξος ναός και ένα από τα ομορφότερα αξιοθέατα του Κιέβου, η μονή Αγίου Μιχαήλ χτίστηκε από τον εγγονό του Γιαροσλάβ Α' του Σοφού τον 12ο αιώνα. Αν για κάτι είναι γνωστός, αυτά είναι τα μοναδικά του μωσαϊκά και οι τοιχογραφίες, οι οποίες δικαίως θεωρούνται ένα από τα μεγαλύτερα δημιουργήματα της

Ημέρα 8^η

Παλαιάς Ρωσικής Μνημειακής
ζωγραφικής.

Τα ψηφιδωτά του αποκαλούνται «λαμπερά» εξαιτίας της καλλιτεχνίας και της λάμψης τους. Όταν ο ναός κατεδαφίστηκε εντελώς από τους Σοβιετικούς το 1937, ευτυχώς τα πολύτιμα ψηφιδωτά σώθηκαν. Κάποιοι από αυτά φυλάχθηκαν στον καθεδρικό ναό της Αγίας Σοφίας ενώ άλλα μεταφέρθηκαν στο Μουσείο Ερμιτάζ στην Αγία Πετρούπολη. Η σημερινή κατασκευή του ναού χτίστηκε στα θεμέλια του αρχαίου ναού στις αρχές του '90. Μετά την ανακατασκευή του καθεδρικού ναού, όλα τους επιστράφηκαν.

Οδοντωτός σιδηρόδρομος του Κιέβου

Ο οδοντωτός σιδηρόδρομος του Κιέβου συνδέει το Podol με το Παλαιό Κίεβο. Προσφέρει μια μοναδική πανοραμική θέα της πόλης και αποτελεί ένα από τα κύρια σύμβολα της πρωτεύουσας της Ουκρανίας.

Η κατασκευή του σιδηρόδρομου ξεκίνησε το 1903. Όλος ο εξοπλισμός του τελεφερίκ και τα καροτσάκια για τα βαγόνια του κατασκευάστηκαν στην Ελβετία, μια χώρα που είχε ήδη μεγάλη εμπειρία στην κατασκευή συρματοσχοινων. Αρχικά κατασκευάστηκαν δύο καμπίνες καθεμία εκ των οποίων χωρούσε 70 επιβάτες. Κινούνταν με ταχύτητα δύο μέτρων ανά δευτερόλεπτο και έφερναν τους επιβάτες από τον ένα

σταθμό στον άλλο, μέσα σε τρία
λεπτά.

Το σπίτι με τις Χίμαιρες

Όλα ξεκίνησαν το 1901 όταν ο νεαρός αρχιτέκτονας Gorodetsky πήγε στο Κίεβο από την Αγία Πετρούπολη. Αρχικά αγόρασε ένα μικρό κομμάτι γη στην οδό Bankovaya για ένα κομμάτι φωμί. Αν και τότεπος ήταν τελείως ακατάλληλος για οικοδομή, ο Gorodetsky ανακοίνωσε τα σχέδια του για την κατασκευή ενός σπιτιού. Όλοι γέλασαν με την ιδέα... Ωστόσο, δύο χρόνια αργότερα όταν το σπίτι κατασκευάστηκε, άφησε με ανοιχτό το στόμα όχι μόνο τους φίλους του Gorodetsky αλλά και κάθε κάτοικο του Κιέβου.

Το εσωτερικό του κτιρίου είναι τόσο εξωπραγματικό όσο και το εξωτερικό του: ρινόκεροι, ζέβρες και διάφορα είδη πουλιών κοσμούν τους τοίχους. Ακόμη γοργόνες και παράξενα ζωτικά, βάτραχοι και άλλα ερπετά βρίσκονται περιμετρικά του κτιρίου. Φυσικά το άγαλμα της Ντιάνα, θεάς του κυνηγιού από την Ρωμαϊκή Μυθολογία έχει την τιμητική του μιας και ο αρχιτέκτονας, ήταν παθιασμένος με το κυνήγι.

Ο μύθος λέει πως ο Gorodetsky έφτιαξε το σπίτι για να τιμήσει την κόρη του η οποία πνίγηκε στα νερά του ποταμού Δνείπερου.

Πλατεία Ανεξαρτησίας

Η Πλατεία Ανεξαρτησίας αποτελεί την καρδιά του σύγχρονου Κιέβου. Είναι η πλατεία – σύμβολο όχι μόνο της Ουκρανικής πρωτεύουσας αλλά και ολόκληρης της χώρας. Αλλάζοντας σημαντικά τα τελευταία δέκα χρόνια, μετατράπηκε σε αγαπημένο χώρο περιπάτου των ντόπιων του Κιέβου και των πολυάριθμων επισκεπτών του.

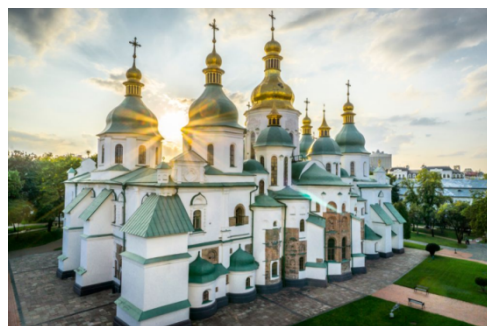
Η Πλατεία Ανεξαρτησίας βρίσκεται στη κεντρική οδό του Κιέβου με το όνομα Khreshchatyk, και αποτελεί χώρο πολιτικών συγκεντρώσεων εδώ και τρεις δεκαετίες. Η φοιτητική επανάσταση του 1989, η εκστρατεία “Ουκρανία χωρίς τον Κούτσμα” και η Πορτοκαλί επανάσταση πραγματοποιήθηκαν στον ίδιο χώρο.

Όταν η Ουκρανία ανεξαρτητοποιήθηκε το 1990, μια μνημειακή στήλη 61 μέτρων στήθηκε στο κέντρο της. Στην κορυφή η φιγούρα μιας γυναίκας με φτερά αγγέλου διακηρύττει μέχρι σήμερα την ελευθερία της χώρας.

Περιμετρικά της πλατείας βρίσκονται μερικές ακόμη κατασκευές που σχετίζονται άμεσα με το σύγχρονο Κίεβο. Το συντριβάνι “Φιλία των Λαών”, το υπόγειο εμπορικό κέντρο Γκλόμπους και οι Πύλες Λαχ είναι τα σημαντικότερα από αυτά. Το Ταχυδρομείο και το Κρατικό Ωδείο είναι απλά πανέμορφα.

Καθεδρικός ναός της Αγίας Σοφίας

Το 2011 ο ιστορικός ναός της Αγίας Σοφίας μεταφέρθηκε από τη δικαιοδοσία του Υπουργείου Περιφερειακής Ανάπτυξης της Ουκρανίας στο Υπουργείο Πολιτισμού.

Ένας από τους λόγους για αυτή την κίνηση ήταν, ότι τόσο ο καθεδρικός

Ημέρα 9^η

ναός της Αγίας Σοφίας όσο και η Λαύρα των Σπηλαίων του Κιέβου αναγνωρίστηκαν ως ένα ενιαίο συγκρότημα από το πρόγραμμα Πολιτιστικής Κληρονομιάς της UNESCO.

Το όνομα του Καθεδρικού ναού προέρχεται από το μνημείο της Αγίας Σοφίας του 4ου αιώνα που βρίσκεται στην Κωνσταντινούπολη. Σύμφωνα με την ιστορικό Nadia Nikitenko η οποία μελετάει την ιστορία του ναού για περισσότερο από 30 χρόνια, η ίδρυση του έγινε το 1011, εποχή της βασιλείας του Βλαδίμηρου Α΄ του Μεγάλου.

Στο εσωτερικό του διατηρεί αγιογραφίες από τον 11ο αιώνα, πολλές εκ των οποίων είναι Ελληνικές. Στον ίδιο χώρο διατηρείται και ο τάφος του Γιαροσλάβ Α΄ του Σοφού, Δούκα του Κιέβου.

Η Χρυσή Πύλη

Η Χρυσή Πύλη ήταν μια κεντρική πύλη εισόδου του Κιέβου από την εποχή του Κράτους των Ρως.

Σήμερα, είναι ένα από τα παλαιότερα αρχιτεκτονικά μνημεία που βρίσκονται στην καρδιά της πόλης.

Κατασκευάστηκε από τον Γιαροσλάβ Α΄ τον Σοφό στα μέσα του 11ου αιώνα. Το 1240 η Χρυσή Πύλη καταστράφηκε μερικώς από την ορδή του Batu Khan. Όλοι αναφέρονταν σε αυτή ως η “Χρυσή Πύλη” και θεωρούνταν ως ένα σημαντικό μνημείο της πόλης... Γιατί ποιο λόγο όμως έλαβε αυτόν τον χαρακτηρισμό;

Διότι πρώτα από όλα ο Γιάροσλαβ Α΄ ο Σοφός έδωσε την εντολή να κατασκευαστεί σύμφωνα με τα πρότυπα της περίφημης Χρυσής Πύλης στην Κωνσταντινούπολη.

Εθνική Όπερα της Ουκρανίας

Όλα ξεκίνησαν από την πρόσκληση του Ferdinand Berger (διευθυντή του Θεάτρου της πόλης) που πραγματοποιήθηκε το καλοκαίρι του 1867 και αφορούσε διάσημους μουσικούς, τραγουδιστές και μαέστρους. Το Δημοτικό Συμβούλιο της πόλης, παραχώρησε στον ταλαντούχο αυτό θίασο το Θέατρο της πόλης για τις πρόβες του.

Η παράσταση είχε τόση επιτυχία, ώστε η ημέρα που πραγματοποιήθηκε (8 Νοεμβρίου) τιμόταν για καιρό ως εθνική γιορτή. Οι παραστάσεις στη συνέχεια αφορούσαν κυρίως συνθέσεις Ρωσικής Όπερας όπως οι “Μακκαβαίοι” του Αντόν

Ρουμπινστάιν. Έργα όπως “Οι Γάμοι του Φίγκaro” του Μότσαρτ και η “Αιντα” του Τζουζέπε Βέρντι ήταν από τα αγαπημένα των κατοίκων του Κίεβο.

Το μικρό Δημοτικό Θέατρο ύστερα από αυτές τις επιτυχίες έλαβε την ονομασία “Εθνική Όπερα της Ουκρανίας”. Έλαβε την σημερινή του εμφάνιση λίγα χρόνια μετά, το 1896, όταν ξανακτίστηκε ύστερα από μια μεγάλη πυρκαγιά.

Αγορά Bessarabsky

Η κλειστή αγορά Besarabsky είναι μία από τις πιο διάσημες αγορές σε όλο το Κίεβο και βρίσκεται σε κεντρικότατο σημείο.

Κατασκευάστηκε το 1912 σε σχέδια Πολωνού αρχιτέκτονα. Το όνομα της προέρχεται από την ιστορική περιοχή της Ανατολικής Ευρώπης, Βεσσαραβία, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας είναι σήμερα τμήμα της Μολδαβίας. Στην παλιά Βεσσαραβία βρίσκεται σήμερα και η περιοχή της Οδησού.

Ημέρα 9^η

Είναι τόσο πολύχρωμοι οι πάγκοι της αγοράς, φορτωμένοι με φρέσκα λαχανικά, τουρσιά, κρεατικά και ψάρια, που θα σας ανοίξει την όρεξη ακόμη και για φωτογραφίες. Ένα βαζάκι χαβιάρι επιβάλλεται να αγοράσετε, δύσκολα θα το βρείτε αλλού πιο φτηνά.

Οδός Khreshchatyk

Ένας από τους πιο κεντρικούς δρόμους της πόλης, η Khreshchatyk εκτείνεται από την πλατεία Ανεξαρτησίας μέχρι την πλατεία Bessarabska, η οποία μάλιστα φιλοξενεί την ομώνυμη αγορά. Στο δρόμο αυτό θα συναντήσετε κτίρια δημόσια διοίκησης, αλλά και πολλά μαγαζιά για ψώνια, όπως επίσης και café, εστιατόρια κ.ά. Πολλοί, μάλιστα, αναφέρονται σε αυτόν ως έναν από τους πιο ακριβούς δρόμους για ψώνια σε όλη την Ευρώπη.

Hotdog στο Kyivska Perepichka

Το Hot Dog από το Perepichka είναι μοναδικό και αν είστε κοντά αξίζει να

δοκιμάσετε. Είναι λουκάνικο τυλιγμένο σε ζύμη και τηγανισμένο σε καυτό λάδι.

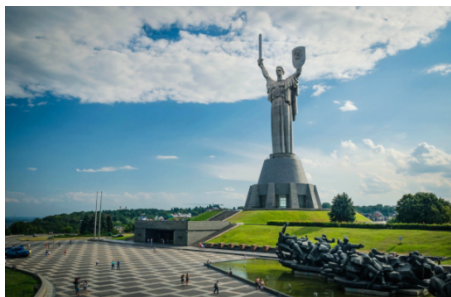

Για πολλά χρόνια το μέρος αυτό προσελκύει όλων των ειδών τον κόσμο από επιχειρηματίες ή φοιτητές, σε νέους και ηλικιωμένους. Όλοι θα καθίσουν στην ουρά του!

Άγαλμα Μητέρας Πατρίδας

Η ιδέα δημιουργίας του γεννήθηκε το 1960 από τον αρχιτέκτονα Vuchetich. Η ολοκλήρωση της κατασκευής του χρειάστηκαν 3 χρόνια, από τα οποία οι 6 μήνες δαπανήθηκαν μόνο στην συναρμολόγηση του μνημείου. Περισσότεροι από 3000 τόνοι μετάλλου και 3.500 κ.μ. σκυροδέματος

χρειάστηκαν για την ολοκλήρωση της κατασκευής του. Τα θεμέλια του που φτάνουν σε βάθος 17,9 μ. ενώ το πλάτος τα 32 μ. Οι εργασίες συγκόλλησης στις τομές πραγματοποιήθηκαν από 6 επαγγελματίες συγκολλητές και διήρκεσαν για 6 μήνες.

Όταν τελικά το άγαλμα ολοκληρώθηκε τοποθετήθηκε στο σημείο με ειδικό γερανό 100 μέτρων. Αποτέλεσε ένα εξαιρετικά δύσκολο εγχείρημα, αν σκεφτεί κανείς πως το συνολικό βάρος του μνημείου έφτανε τους 650 τόνους. Στο δεξί της χέρι η “Μητέρα Πατρίδα” κρατά ένα σπαθί 16 μέτρων που ζυγίζει πάνω από 9 τόνους. Στο αριστερό της χέρι η ασπίδα μόνο έχει μέγεθος 13x8 μέτρα. Έχοντας αυτό κατά νου, δεν θα δυσκολευτείτε να πιστέψετε πως

το ύψος του αγάλματος ξεπερνά τα 102 μέτρα!

Με ειδικούς ανελκυστήρες εντός του αγάλματος μπορείτε να μεταφερθείτε στην κορυφή, όπου θα απολαύσετε μια μοναδική πανοραμική θέα του Κιέβου. Το άγαλμα αυτό είναι από τα πιο ιδιαίτερα αξιοθέατα της πόλης και ταυτόχρονα το μνημείο – σύμβολο όλης της Ουκρανίας!

Μονή των Σπηλαίων

Η Μονή των Σπηλαίων του Κιέβου (γνωστή ως Περτσέσκαγια Λαύρα) είναι ένα από τα παλαιότερα μοναστήρια της Ουκρανίας και μάλιστα στο έδαφος της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Η ίδρυση της έγινε το 1077 από τον Άγιο Αντώνιο ο

Ημέρα 9^η

οποίος ξεκίνησε ως μοναχός, στην Μονή Εσφιγμένου του Άθω. Τα σπήλαια σκαλίστηκαν από μοναχούς που ζούσαν εκεί ως ερημίτες.

Σήμερα, οι σπηλιές αποτελούν αντικείμενο λατρείας από τους πιστούς που ζητούν χάρη και ευλογία από τα 120 άφθαρτα λείψανα των ασκητών του Κιέβου. Το 1990 ανακηρύχτηκε μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς από την UNESCO, μαζί με τον καθεδρικό της Αγίας Σοφίας του Κιέβου.

Hydropark

Το Hydropark είναι ένα πάρκο αναψυχής στον ποταμό Δνείπερο στο Κίεβο της Ουκρανίας. Δημιουργήθηκε για να παρέχει τη δυνατότητα στους

κατοίκους της πόλης να ασχοληθούν με θαλάσσιες δραστηριότητες όπως μπάνιο, ηλιοθεραπεία, βαρκάδα και πολλά άλλα. Υπάρχουν αρκετές παραλίες, συμπεριλαμβανομένης μίας παιδικής, μίας ομοφυλοφίλων και μίας γυμνιστών. Εδώ μπορεί κάποιος να νοικιάσει ένα σκάφος ή ένα καταμαράν, να παίξει πινγκ πονγκ, τένις, paintball ή ποδόσφαιρο. Γίνονται εκδρομές με ποταμόπλοιο. Υπάρχουν εστιατόρια, καφέ, καζίνο και ντίσκο, ενώ λίγο πιο πέρα υπάρχει ένα υπαίθριο γυμναστήριο (από την εποχή της Σοβιετικής Ένωσης), όπου τα όργανα γυμναστικής προέρχονται από κομμάτια παλιών αυτοκινήτων!

Αψίδα Φιλίας των Λαών

Η αψίδα φιλίας των λαών, μνημείο για τον εορτασμό της ενοποίησης της Ρωσίας και της Ουκρανίας το 1654. Κάτω από την αψίδα βρίσκεται το άγαλμα δύο αδερφών που συμβολίζουν τις δύο χώρες. Δεξιά τους άλλο άγαλμα με Κοζάκους και άλλους Ουκρανούς πατριώτες.

α 9^η

Για τις ανάγκες του Διαγωνισμού τραγουδιού της Eurovision βάφτηκε στα χρώματα του ουράνιου τόξου, για τις ημέρες που διήρκεσε. Κοντά στην αψίδα υπάρχει ένα παρατηρητήριο το οποίο προσφέρει υπέροχη θέα στο Podil, στο νησί Trukhanov και στην αριστερή όχθη.

Υπαίθριο Μουσείο του Πιρογκόβ

Το υπαίθριο Μουσείο ή Μουσείο Λαϊκής Αρχιτεκτονικής και Παράδοσης της Ουκρανίας βρίσκεται στην περιοχή του Πιρογκόβ (Pirogono). Ιδρύθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1960 αν και οι πρώτοι επισκέπτες κατέφτασαν εδώ το 1976.

Στον υπαίθριο χώρο του Μουσείου μπορεί να δει κανείς την λαογραφική παράδοση της Ουκρανίας, με 200 κτίρια αρχιτεκτονικού στυλ διαφορετικών περιόδων. Η συντριπτική πλειονότητα αυτών αποτελούν τα ακριβή αντίγραφα κτιρίων εκείνης της εποχής. Στο χώρο διασώζονται ακόμη και πρωτότυπα κτίρια που

κατασκευάστηκαν από τους κατοίκους της περιοχής. Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα εκθέματα είναι το σπίτι που χτίστηκε το 1587. Αποτελεί το παλαιότερο κτίριο του μουσείου και αντικατοπτρίζει την ατμόσφαιρα των χωριών της Ουκρανίας του 16^{ου} αιώνα.

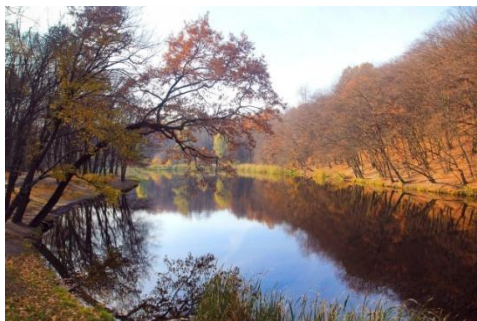
Το μουσείο παρουσιάζει τη ζωή και την αρχιτεκτονική του χωριού Pirogono πριν και μετά την επανάσταση. Η έκθεση καλύπτει έξι περιοχές της Ουκρανίας μεταξύ των οποίων βρίσκονται τα Καρπάθια και η κοιλάδα του Δνεπίερου.

Εκτός από τα κτίρια, το Υπαίθριο Μουσείο διαθέτει πάνω από 40.000 οικιακά σκεύη, παραδοσιακές φορεσιές, κεντήματα και πίνακες ζωγραφικής.

Πάρκο Holosiyivs'kyi

Το πάρκο αυτό είναι από τα μεγαλύτερα στην Ουκρανία. Βρίσκεται στο ομώνυμο δάσος και είναι το ιδανικό μέρος για να ξεφύγει κάποιος από το θόρυβο της πόλης.

Έτσι τα Σαββατοκύριακα μαζεύει κόσμο που κάνουν πικ νικ, ψαρεύουν, κάνουν βόλτα με το ποδήλατο ή νοικιάζουν βαρκάκια με κουπιό ή πανιά.

Διεθνές Εκθεσιακό Κέντρο Κιέβου

Στο χώρο του εκθεσιακού αυτού χώρου μπορεί να δει κανείς μεγαλοπρεπή κτήρια της Σοβιετικής εποχής, εκθεσιακά περίπτερα και όμορφα σιντριβάνια. Κάθε χρόνο

διοργανώνονται εδώ πάνω από 100 εκδηλώσεις και διάφορα πολιτιστικά δρώμενα.

Gulliver Mall

Στο μέλλον το Κίεβο θα είναι σίγουρα μία μεγάλη ευρωπαϊκή αγοραστική πρωτεύουσα, λόγω των χαμηλότερων τιμών και της αφθονίας προϊόντων που έχει, όπως και της ραγδαίας ανάπτυξης που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια. Το Mall Gulliver είναι ένα δόροφο πολυκατάστημα όπου μπορεί να βρει κανείς οτιδήποτε.

Παράλληλα φιλοξενεί ένα χώρο για μπόουλινγκ, ένα σινεμά, χώρους για δραστηριότητες για παιδιά και φυσικά αρκετά εστιατόρια και καφέ. Πολλές

Ημέρα 11^η

φορές στο χώρο γίνονται συναυλίες
και εκδηλώσεις.

Το τούνελ της Αγάπης

Επτά χιλιόμετρα έξω από την πόλη Κλεβάν βρίσκεται ένας σιδηρόδρομος μέσα σε ένα δάσος. Ο σιδηρόδρομος έχει μήκος 3 χιλιόμετρα και μεταφέρει 3 φορές τη μέρα ξύλα για ένα τοπικό εργοστάσιο. Η εικόνα αυτή τοποθετείται μέσα σε ένα καταπράσινο φυσικό τοπίο στο δάσος. Είναι ένα αληθινό παραμύθι και θα μπορούσε να είχε βγει από κάποια σουρεαλιστική σκηνή ταινίας του Τιμ Μπάρτον.

Οι Ουκρανοί όχι μόνο δεν έκοψαν δέντρα για να περάσει ο σιδηρόδρομος, αλλά άφησαν το δάσος ανέγγιχτο να «υποδεχτεί» την μηχανή. Δεν παρενέβησαν στη φυσικότητα του τοπίου. Άφησαν τις φυλλωσιές να φυτρώσουν ανενόχλητες γύρω από τις ράγες του τρένου με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί ένα καταπράσινο φυσικό τούνελ από κλαδιά. Τα δέντρα με το πέρασμα των χρόνων αναπτύχθηκαν περαιτέρω κατά μήκος της γραμμής και σχημάτισαν μια καταπράσινη σήραγγα που

περιβάλλει τον σιδηρόδρομο και τις καθημερινές διαδρομές του τρένου.

Η απaráμιλλη ομορφιά του τοπίου το καθιστά ένα ιδιαίτερο αξιοθέατο που δεν έχει υπάρξει παρόμοιο στον κόσμο. Η φυσική αρχιτεκτονική του χώρου έγινε τόπος έλξης για χιλιάδες ζευγάρια που έρχονται να φωτογραφηθούν στο τούνελ και να περπατήσουν στο μονοπάτι δίπλα από τις ράγες. Έτσι η περιοχή ονομάστηκε «τούνελ της αγάπης» και έγινε αγαπημένος τόπος προορισμού για τους ερωτευμένους περιηγητές. Ο μύθος που συνοδεύει την ιστορία είναι ότι οι ευχές που γίνονται εκεί από τα ζευγάρια γίνονται πραγματικότητα και η σχέση τους «ριζώνει»....

Ρίβνε

Το Ρίβνε είναι μία ιστορική πόλη στην Δυτική Ουκρανία. Λόγω της θέσης της η πόλη άλλαξε πολλές φορές χέρια.

Στην περιοχή βρέθηκαν απομεινάρια ανθρώπων κρο-μανιόν (πρώιμοι *Homo sapiens*), που έζησαν 15000 χρόνια πριν.

Η πρώτη γνωστή γραπτή μνεία της πόλης του Ρίβνε, χρονολογείται από το 1283. Από τον 15ο αιώνα το Ρίβνε άρχισε να εμφανίζεται τακτικά σε ιστορικές πηγές.

Από το δεύτερο μισό του 14ου αιώνα, το Ρίβνε βρισκόταν υπό την κυριαρχία των Λιθουανών. Στο Rivne μπορούσε να έρθει κάποιος από το Κίεβο, το Όστργκ και το Dubno. Για αυτό το λόγο το έμβλημα της πόλης έχει τρεις πύλες. Το 1492 ο Πολωνός βασιλιάς και ο Μεγάλος Δούκας της

Λιθουανίας, έβαλαν την πόλη στο δίκτυο των πόλεων που εφαρμόζαν το νόμο του Μαγδεμβούργου. Κατά το νόμο αυτό το αστικό δίκαιο απαλλασσόταν από τον έλεγχο και την εφαρμογή του από το Μεγάλο Δούκα ή τον γαιοκτήμονα.

Ημέρα 12^η

Στην απογραφή του 1629, καταγράφηκε ότι στο Ρίβνε υπήρχαν 505 σπίτια και πάνω από 3.000 άνθρωποι (στο Κίεβο υπήρχαν περίπου 18.000 άνθρωποι εκείνη την εποχή).

Στην δεύτερη (από τις τρεις), διαίρεση της Πολωνίας, το 1793, έγινε μέρος της Ρωσικής Αυτοκρατορίας. Κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και της περιόδου που ακολούθησε η πόλη ανήκε στους Γερμανούς, Ουκρανούς, Μπολσεβίκους και Πολωνούς.

Το 1919 η πόλη έγινε προσωρινή πρωτεύουσα της Δημοκρατίας των Ουκρανών, ενώ το 1921 έγινε ξανά μέρος της Πολωνίας. Το 1939 η πόλη καταλήφθηκε από τους Ρώσους και την ίδια χρονιά έγινε το κέντρο της νέας περιφέρειας Ρίβνε, της Ουκρανικής Δημοκρατίας της Σοβιετικής Ένωσης. Το 1941 καταλήφθηκε από τους Γερμανούς, όταν και οι μισοί της κάτοικοι ήταν Εβραίοι. 23.000 από αυτούς σκοτώθηκαν. Το 1944 η πόλη καταλήφθηκε από τους Ρώσους

ξανά, μέχρι το 1991 που η Ουκρανία ανεξαρτητοποιήθηκε.

Ζωολογικός κήπος του Ρίβνε

Είναι ο μεγαλύτερος ζωολογικός κήπος της Δυτικής Ουκρανίας και για πολλούς είναι καλύτερος του Κιέβου. Δεν μπορεί να συγκριθεί με ζωολογικούς κήπους μεγάλων πόλεων, όμως εδώ μικροί και μεγάλοι μπορούν να δουν σε ένα όμορφο και καθαρό περιβάλλον, πάνω από 180 είδη ζώων από την Ουκρανία και όλο τον κόσμο.

Υπάρχουν περιοχές με ζώα της περιοχής όμως η Αφρικανική Σαβάννα, η Παταγονία, η Αυστραλία, η Μυστηριώδης Ασία και άλλες.

Λευκορωσία

Η Λευκορωσία, επίσημα Δημοκρατία της Λευκορωσίας είναι χώρα της Ανατολικής Ευρώπης με πρωτεύουσα το Μινσκ. Είναι το μεγαλύτερο περικλειστο κράτος της ηπείρου. Είναι η μόνη χώρα της Ευρώπης που διατηρεί την θανατική ποινή ως νόμο, καθώς το Καζακστάν που έχει ένα μικρό μέρος στην ευρωπαϊκή ήπειρο την χρησιμοποιεί μόνο σε εμπόλεμες περιόδους.

Από το 5000 έως το 2000 π.Χ., οι πολιτισμοί Μπαντκεραμίκ κυριαρχούσαν, ενώ έχουν βρεθεί και απομεινάρια του πολιτισμού Δνείπερου-Ντονέτς. Από το 1000 π.Χ. έως το 500 μ.Χ. Κιμμέριοι και άλλοι κτηνοτρόφοι περιφέρονταν στην περιοχή. Οι Σλαβικοί πληθυσμοί της Λευκορωσίας εγκαταστάθηκαν στην περιοχή ανάμεσα στον 6ο και τον 8ο αιώνα μ.Χ.. Οι πρώτοι αυτοί πληθυσμοί ήρθαν σε επαφή με τους Βαράγγους και οργανώθηκαν από τους Ρως στο πριγκιπάτο του Πόλατσκ, που διήρκεσε από τον 11ο μέχρι τον 14ο αιώνα.

Τον 13ο αιώνα το κράτος των Ρως δέχτηκε εισβολή των Μογγόλων.

Τα εδάφη της σημερινής Λευκορωσίας αποτέλεσαν τον πυρήνα του νεοϊδρυθέντος Μεγάλου Δουκάτου της Λιθουανίας. Η πόλη Ναβάχραντακ, στη δυτική Λευκορωσία, ήταν η πρωτεύουσα αυτού του κράτους. Η επικράτεια του Μεγάλου Δουκάτου επεκτάθηκε μέχρι το 15ο αιώνα σε μεγάλο μέρος της Ανατολικής Ευρώπης, από τη Βαλτική στη Μαύρη Θάλασσα. Το 1569 το κράτος αυτό ενώθηκε με την Πολωνία και αποτέλεσαν μαζί την Πολωνολιθουανική Κοινοπολιτεία, μέχρι το 1791 που η ένωση ονομάστηκε πλέον Βασίλειο της Πολωνίας. Για λίγο όμως αφού το

1795 τα εδάφη του Βασιλείου μοιράστηκαν ανάμεσα στη Ρωσία, την Αυστροουγγαρία και την Πρωσία.

Μετά τη Ρωσική Επανάσταση το 1917 και το τέλος της Γερμανικής κατοχής κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, η Λευκορωσία κήρυξε την ανεξαρτησία της όμως η Εθνική Δημοκρατία της Λευκορωσίας που ιδρύθηκε είχε μικρή διάρκεια, λόγω της κατάκτησης της από την Σοβιετική Ένωση. Έγινε επίσημα μέλος της το 1922 ως Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Λευκορωσίας.

Το 1939 αρκετά από τα σημερινά σύνορα της απέκτησαν την σημερινή τους έκδοση, πράγμα που οριστικοποιήθηκε το 1945, με το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το διάστημα 1941 – 1944, η χώρα βρέθηκε υπό Γερμανική κατοχή. Έχασε περίπου το ένα τρίτο του πληθυσμού της και παραπάνω από τις μισές τις οικονομικές της πηγές. Ωστόσο, ανοικοδομήθηκε στα μεταπολεμικά χρόνια, μαζί με την

Ρωσική και την Ουκρανική Σοβιετική Δημοκρατία, μέχρι τη διάλυση τους, όταν και πήραν τη θέση τους η σημερινή Ρωσία, Ουκρανία και Λευκορωσία.

Το 1986 συνέβη στη γειτονική Ουκρανία το Ατύχημα του Τσερνόμπιλ, οι οικολογικές συνέπειες του οποίου ακόμα βασανίζουν τη Λευκορωσία, καθώς το ένα πέμπτο της έκτασής της δέχτηκε ραδιενεργά κατάλοιπα από την έκρηξη στο Τσερνόμπιλ.

Η χώρα ανεξαρτητοποιήθηκε στις 27 Ιουλίου 1990. Το όνομα της χώρας άλλαξε σε Δημοκρατία της Λευκορωσίας στις 25 Αυγούστου του 1991. Ένα εθνικό σύνταγμα εγκρίθηκε τον Μάρτιο του 1994, κατά το οποίο οι λειτουργίες του πρωθυπουργού παρασχέθηκαν στον Πρόεδρο της Λευκορωσίας.

Το πολίτευμα της Λευκορωσίας είναι Προεδρική δημοκρατία. Η εξουσία ασκείται από τον πρόεδρο της χώρας και από το κοινοβούλιο. Ο πρωθυπουργός δεν είναι αρχηγός της κυβέρνησης αφού αυτός ο τίτλος

Ημέρα 13^η

ανήκει στον πρόεδρο και οι εξουσίες που ασκεί είναι αυτές που του αναθέτει ο πρόεδρος.

Ο Αλεξάντερ Λουκασένκο κυβερνά την Λευκορωσία από την αρχή της Δημοκρατίας, το 1994, και είναι ο μακροβιότερος εν ενεργεία αρχηγός κράτους στην Ευρώπη. Η διακυβέρνηση του, έχει δεχθεί αρκετές κριτικές από πολλές χώρες της Δύσης, αλλά και οργανώσεις.

Η Λευκορωσία είναι σχετικά επίπεδη χώρα, χωρίς μεγάλα βουνά. Το ψηλότερο σημείο της είναι ο λόφος Τζιαρζίνσκαγια με υψόμετρο 345 μέτρα. Η χώρα βρίσκεται στην μεταβατική ζώνη μεταξύ ηπειρωτικών κλιμάτων και θαλάσσιων κλιμάτων.

Η χώρα, από την εποχή της Σοβιετικής Ένωσης, ήταν μια πολύ αναπτυγμένη βιομηχανικά χώρα, με τα δεδομένα εκείνης της εποχής. Σήμερα είναι ακόμη παραγωγική και αξιόπιστη, αν και τεχνολογικά παρωχημένη. Η πιο γνωστή είναι η βιομηχανία οχημάτων και βαρέων μηχανημάτων Μπελαρούς (γνωστά

τα ομώνυμα τρακτέρ). Ακόμα και σήμερα, πολλά εξαρτήματα της αεροπορίας και της διαστημικής υπηρεσίας της Ρωσίας εξακολουθούν και κατασκευάζονται εδώ. Αξίζει να αναφερθεί και η βιομηχανία πρωτογενούς παραγωγής γουναρικών, με εξαγωγές σε Ελλάδα και Ιταλία.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το σημερινό πολιτικό καθεστώς δίνει αρκετό βάρος στην τεχνική μόρφωση, έτσι ώστε όλοι σχεδόν οι Λευκορώσοι εργαζόμενοι να έχουν πτυχία σε κάποιο τεχνικό τομέα.

Μπρεστ

Η πόλη της Μπρεστ είναι κτισμένη στις όχθες του ποταμού Μπουκ, κοντά στη συμβολή του με τον ποταμό Μουχαβιέτς. Στην απέναντι όχθη βρίσκεται η πολωνική πολίχνη Τερέσπολ.

Η πόλη δημιουργήθηκε από τους Σλάβους και αναφέρεται για πρώτη φορά το 1019. Το όνομα Μπρεστ ή Μπεράστιε πιθανότατα προέρχεται

από τη σλαβική λέξη «μπερέστ», η οποία σημαίνει σημύδα ή «μπερέστα», η οποία σημαίνει φλοιός δέντρου. Το 1863, ο εξερευνητής Πάβελ Σπιλέφσκι κατέγραψε ότι η ονομασία σχετίζεται με το ταξίδι ενός εύπορου εμπόρου και των συνταξιδιωτών του από το Μεγάλο Δουκάτο της Λιθουανίας, των οποίων οι άμαξες ακινητοποιήθηκαν σε ένα βάλτο όπου φύονταν πολλές σημύδες. Χρησιμοποίησαν τα δέντρα για να περάσουν επιτυχημένα το βάλτο και για να το εορτάσουν κατασκεύασαν σε ένα κοντινό ποτάμιο νησί ένα ναό αφιερωμένο στον παγανιστικό θεό Βέλες. Μετά την επιστροφή τους και το επιτυχημένο εμπόριο, σταμάτησαν ξανά στον ναό του Βέλες και έχτισαν καλύβες, ιδρύοντας την πόλη, την οποία ονόμασαν Μπερέστιε.

Μετά το 1795, η πόλη εντάχθηκε στη Ρωσική Αυτοκρατορία. Οι Ρώσοι κατασκεύασαν στην πόλη ένα οχυρό. Το 1918, κατά τη διάρκεια του 1^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου, στην πόλη υπογράφηκε η συνθήκη του Μπρεστ - Λιτόφσκ ανάμεσα στη νεαρή

Σοβιετική Ρωσία και τις κεντρικές δυνάμεις. Μετά τη λήξη του πολέμου η πόλη βρέθηκε στην επικράτεια της Πολωνίας. Κατά τη διάρκεια του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου την πόλη αρχικά κατέλαβαν οι Σοβιετικοί και στη συνέχεια οι Ναζί. Η πόλη μετά τον πόλεμο ανήκε στη σοβιετική ένωση και μετά τη διάλυσή της το 1991 στη Λευκορωσία.

Το κυριότερο τουριστικό αξιοθέατο της πόλης είναι φρούριο του Μπρεστ, κτισμένο την περίοδο 1830-42. Μέσα στο φρούριο βρίσκεται το σοβιετικής εποχής πολεμικό μνημείο το οποίο βρίσκεται στο χώρο της μάχης του 1941.

Αλλα αξιοθέατα περιλαμβάνουν το αρχαιολογικό χώρο-μουσείο

Ημέρα 13^η

«Μπερέστιε». Βρίσκεται στο νότιο άκρο της νησίδας του φρουρίου και διαθέτει εκθέματα του 11ου-13ου αιώνα τα οποία αποκαλύφθηκαν κατά τη διάρκεια ανασκαφών που πραγματοποιήθηκαν τη δεκαετία του 1970. Στη πόλη βρίσκεται επίσης και ένα υπαίθριο σιδηροδρομικό μουσείο. Το πάρκο της πόλης του Μπρεστ δημιουργήθηκε το 1906 και σήμερα έχει έκταση περίπου 20 εκταρίων και είναι το μεγαλύτερο της πόλης.

Επίσης, περίπου 70 χιλιόμετρα βόρεια του Μπρεστ βρίσκεται το δάσος Μπιαλοβιέζα, μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO από το 1979. Το δάσος είναι ένα από τα τελευταία παρθένα δάση της Ευρώπης και σε αυτό ζουν περίπου 800 ευρωπαϊκοί βίσωνες.

Οδός Sovetskaya

Ένα από τα αξιοθέατα της πόλης είναι η οδός Sovetskaya , ένας από τους παλαιότερους δρόμους της πόλης. Σήμερα είναι πεζόδρομος, όπου βρίσκονται πολύ όμορφα καφέ, μπαρ, καταστήματα. Είναι ιδανικό μέρος για ψώνια, περπάτημα και χαλάρωση σε ένα από τα καφέ.

Στην αρχή του δρόμου τους λαμπτήρες κηροζίνης του δρόμου ανάβει φανοκόρος. Είναι μια καθημερινή τελετουργία πολύ ενδιαφέρουσα για να δει κάποιος. Κάθε μέρα, σε ώρα που αναγράφεται στο ρολόι στην αρχή του δρόμου, ο φανοκόρος έρχεται με τις σκάλες του και ανάβει κάθε λάμπα κηροζίνης. Κατά τη διάρκεια, ακούγεται ωραία μουσική και όταν ανάβει και η

τελευταία λάμπα, αρχίζουν να ανάβουν όλα τα φωτιστικά της πόλης. Είναι μία καταπληκτική παράσταση! Αν θέλει κάποιος μπορεί να βγάλει μια αναμνηστική φωτογραφία με το φανοκόρο.

Για τους λάτρεις της νυχτερινής ζωής, υπάρχουν τρόποι διασκέδασης: μπαρ, καφετέριες, όπου είναι δυνατόν να πιουν μπίρα που παράγεται στο Brest, εστιατόρια με υπέροχο φαγητό, νυχτερινά κλαμπ με τη δική τους ιδιαίτερη ατμόσφαιρα και τρελά πάρτυ.

Ένα ενδιαφέρον κτίριο βρίσκεται στη γωνία των δρόμων Sovetskaya και Budzionaha. Είναι το Σινεμά Belarus, το οποίο είναι ένα δείγμα της Σοβιετικής αρχιτεκτονικής. Το κτίριο κατασκευάστηκε στο σημείο που παλιότερα ήταν η εβραϊκή συναγωγή, η οποία καταστράφηκε κατά τη διάρκεια του 2^{ου} Παγκοσμίου πολέμου. Από το κτίριο έμεινε μόνο η στρογγυλή θεμελίωση του, γιαυτό και το σημερινό κτίριο έχει αυτό το σχήμα.

Το φρούριο της Μπρεστ

Χτίστηκε στις αρχές του 19^{ου} αιώνα. Για στρατηγικούς λόγους χτίστηκε στη συμβολή του ποταμού Bug που χωρίζει την Λευκορωσία και την Πολωνία, και του ποταμού Mukhavets. Το κεντρικό του μέρος βρίσκεται στο νησάκι που δημιουργείται από τα ποτάμια αυτά.

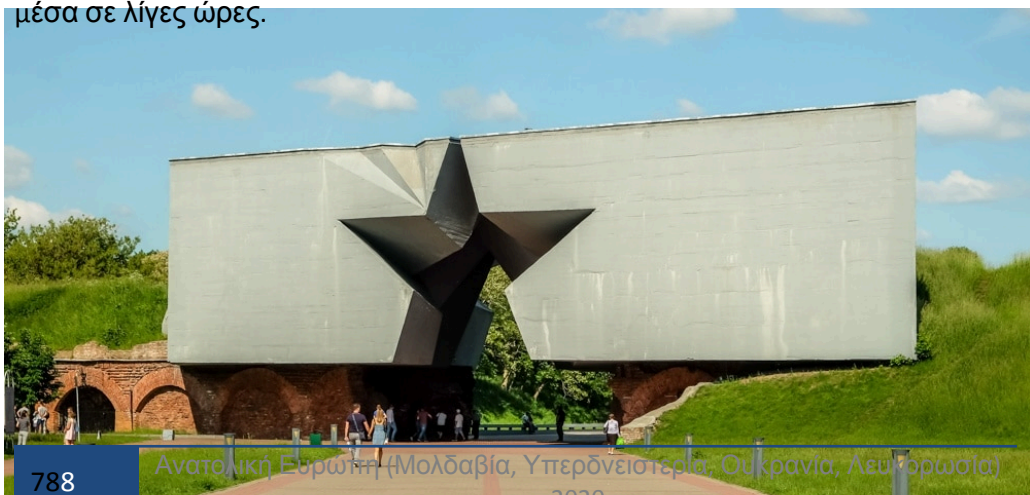
Το φρούριο δέχθηκε επίθεση από το γερμανικό στρατό στις 22 Ιουνίου του 1941, την πρώτη ημέρα της επιχείρησης Μπαρμπαρόσα, της επίθεσης δηλαδή της Γερμανίας στη Σοβιετική Ένωση, κατά τη διάρκεια του 2^{ου} Παγκοσμίου πολέμου. Η επίθεση ήταν απρόσμενη και ήταν σχεδιασμένο να καταληφθεί η πόλη μέσα σε λίγες ώρες.

Οι σοβιετικοί στρατιώτες με τον ηρωισμό τους, πάλεψαν μέχρι θανάτου και η μάχη στο φρούριο συνεχίστηκε μέχρι το τέλος Αυγούστου, 2 μήνες μετά.

Ακόμα και σήμερα μπορεί κανείς να διακρίνει στους τοίχους, τα γραμμένα με ξιφολόγη μηνύματα αντίστασης των υπερασπιστών του οχυρού.

«Πεθαίνω αλλά δεν παραδίνομαι, πατρίδα μου αντίο», «Πεθαίνουμε αλλά δεν εγκαταλείπουμε το φρούριο», «Είμαστε πέντε, πεθαίνουμε για τον Στάλιν».

Χαρακτηριστικό του μεγέθους αυτής της υπεράνθρωπης αντίστασης είναι το γεγονός, ότι δεν έπεσε στα χέρια του εχθρού ούτε μια πολεμική σημαία των μονάδων του Κόκκινου

Στρατού που υπερασπίστηκαν το Φρούριο του Μπρεστ.

Ο Σοβιετικός λαός θα ονομάσει τη φρουρά του οχυρού Μπρέστ «Η Αθάνατη Φρουρά», ενώ το 1965 ο τίτλος Φρούριο-Ήρωας δόθηκε στο Φρούριο για να τιμήσουν την ηρωική άμυνα στα σύνορα του φρουρίου. Ο τίτλος Φρούριο-Ήρωας αντιστοιχεί στον τίτλο Ηρωική Πόλη, ο οποίος έχει απονεμηθεί στο σύνολο των δώδεκα Σοβιετικών πόλεων.

Η κύρια είσοδος του φρουρίου είναι μία τεράστια τσιμεντένια κατασκευή στο κέντρο της οποίας είναι σκαλισμένο ένα μεγάλο αστέρι 5 ακτινών. Περνώντας την είσοδο αυτή ακούς ήχους που παραπέμπουν στη μάχη αυτή.

Μετά την είσοδο οι επισκέπτες βλέπουν το μνημείο «Διψασμένος», ένας τραυματισμένος στρατιώτης που απλώνει το κράνος του στο νερό. Το μνημείο είναι αφιερωμένο στους τελευταίους στρατιώτες που κράτησαν το φρούριο, χωρίς φαγητό και νερό.

Το κύριο μέρος του μνημείου είναι η πλατεία των Τελετών, όπου υπάρχει το Μουσείο Άμυνας του φρουρίου και τα ερείπια του Λευκού Παλατιού.

Ο οβελίσκος Bayonet, ύψους 100 μ., τον οποίο μπορεί να δει κανείς από οποιοδήποτε μέρος του φρουρίου, έχει 3 μαρμάρινες πλάκες με τα ονόματα μόνο των 216 υπερασπιστών του φρουρίου. Άλλοι 850 ακόμα υπερασπιστές που πέθαναν εδώ, δεν είναι γνωστοί.

Το μνημείο «Θάρρος» είναι το κεντρικό μνημείο του φρουρίου. Έχει ύψος 33,5 μέτρα και αναφέρεται στην ιστορία της ηρωικής υπεράσπισης του φρουρίου. Δίπλα υπάρχει η άσβεστη φλόγα.

Ημέρα 14^η

Στην Πύλη Kholm'sky, μπορεί να δει κανείς τους τοίχους από σφαίρες.

Στον χώρο βρίσκεται μία πολύ όμορφη ορθόδοξη εκκλησία, που αξίζει κάποιος να επισκεφτεί, όπως και ένα μοναδικό μουσείο μίας Μεσαιωνικής πόλης του 11^{ου}-13^{ου} αιώνα, της ανατολικής Ευρώπης. Ο οικισμός ανακαλύφθηκε το 1968, 4 μέτρα κάτω από τη γη. Αποτελείται από ξύλινα κτίρια, πεζοδρόμια, ξύλινους φράκτες, ενώ υπάρχουν ευρήματα που μαρτυρούν τη ζωή των κατοίκων.

Σιδηροδρομικό Μουσείο του Μπρεστ

Το μουσείο άνοιξε το 2002 και είναι το πρώτο υπαίθριο σιδηροδρομικό μουσείο της Λευκορωσίας, με πάνω από 50 τρένα, κυρίως παλιές ατμομηχανές και ρετρό βαγόνια επιβατών.

Μερικές ατμομηχανές έχουν περήφανα μπροστά την εικόνα του Λένιν ή του Φέλιξ Ντσερζίνσκι, ηγετικό στέλεχος του πολωνικού και του ρωσικού επαναστατικού κινήματος.

Το πιο ενδιαφέρον όμως είναι ότι μπορεί να μπει κανείς σε αρκετές από αυτές τις μηχανές και να περιεργαστεί το εσωτερικό του. Τα τρένα αυτά χρησιμοποιούνται σε φεστιβάλ, αλλά και στην παραγωγή ταινιών.

Πάρκο της Πρωτομαγιάς (Kul'tury I Otdykha)

Ονομάζεται επίσημα πάρκο της Πρωτομαγιάς. Το μέγεθος του είναι 200 στρέμματα, και είναι το μεγαλύτερο πάρκο της πόλης. Μέσα στο πάρκο μπορεί να βρει κανείς σπάνια ή λιγότερο σπάνια για την

περιοχή δέντρα όπως πλατάνια, αλμυρίκια, φτελιές και άλλα.

Στο πάρκο, οι επισκέπτες μπορούν να βρουν μία μεγάλη ντισκοτέκ, μια υπαίθρια συναυλιακή σκηνή, ένα πάρκο ψυχαγωγίας και δύο υπέροχες λίμνες που ονομάζονται Άνω Λίμνη και Κάτω Λίμνη. Αυτές οι λίμνες συνδέονται με ένα κανάλι, με νερό που ρέει αργά από την Άνω Λίμνη στην Κάτω Λίμνη. Υπάρχουν δύο σιντριβάνια στην Άνω Λίμνη, και γέφυρες που συνδέει τη λίμνη με την ακτή.

Το πάρκο είναι ιδανικό για ξεκούραση ή και πικ νικ, όταν ο καιρός το επιτρέπει.

Πλατεία του Λένιν (Площадь Ленина)

Η περίφημη πλατεία Λένιν άλλαξε αρκετές φορές όνομα (ονομάστηκε και Αδόλφου Χίτλερ, κατά την κατοχή από τους Γερμανούς), μέχρι το 1948 που ονομάστηκε «Βλαντιμίρ Λένιν, ο Αρχηγός του Λαού».

Το άγαλμα του Λένιν ανεγέρθηκε το 1958, στο σημείο που βρίσκεται και σήμερα.

Μνημείο Nikolai Gogol

Ο Νικολάι Βασίλιεβιτς Γκόγκολ ήταν Ουκρανός θεατρικός συγγραφέας, μυθιστοριογράφος και διηγηματογράφος. Έγραψε πολλά διηγήματα, ένα -το κορυφαίο του έργο - μυθιστόρημα, τις «Νεκρές ψυχές», θεατρικά έργα - από τα καλύτερα του παγκόσμιου δραματολογίου, όπως «Ο επιθεωρητής», καθώς και κάποια ποιήματα.

Τα έργα του συγκαταλέγονται στα μεγαλύτερα αριστουργήματα της ρωσικής ρεαλιστικής λογοτεχνίας στο 19ο αιώνα και θεωρείται εφάμιλλος

Ημέρα 14^η

μεγάλων συγγραφέων όπως οι Λέων Τολστόι, Ιβάν Τουργκένιεφ, Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι κι ο ποιητής Αλεξάντρ Πούσκιν.

Μνημείο της χιλιετίας

Κατασκευάστηκε το 2009 για τον εορτασμό των χιλίων χρόνων από την ίδρυση της πόλης.

Το συνολικό του ύψος είναι 15 μέτρα και αποτελείται από διάφορα χάλκινα αγάλματα, α οποία παρουσιάζουν την ιστορία της πόλης.

Το μνημείο είναι σημείο συνάντησης για τους κατοίκους.

Κεντρική Αγορά

Βρίσκεται σε πολύ κεντρικό και βολικό σημείο μέσα στην πόλη. Εδώ μπορεί να αγοράσει κανείς κρέας, ψάρια, φρούτα, λαχανικά, γαλακτοκομικά, μπαχαρικά, είδη ζαχαροπλαστικής και τοπικά προϊόντα. Δίπλα στην αγορά υπάρχουν μαγαζάκια που πουλάνε λουλούδια, είδη σπιτιού και εργαλεία. Επίσης μπορεί να βρει κάποιος νοστιμότατο φαγητό.

Κεντρικός Σιδηροδρομικός Σταθμός

Το αρχικό κτίριο χτίστηκε το 1886 και είχε τη μορφή ενός κάστρου. Οι αίθουσες των επιβατών της πρώτης και δεύτερης θέσης είχαν παρκέ πατώματα, ενώ έγινε ο πρώτος σταθμός των Ρωσικών σιδηροδρόμων που απέκτησε ρεύμα.

Το 1915, κατά τη διάρκεια του 1^{ου} Παγκοσμίου πολέμου καταστράφηκε από τους Ρώσους. Αργότερα ο σταθμός ανακατασκευάστηκε.

Εθνικό πάρκο Bielaviežskaja pušča

Το πάρκο βρίσκεται στην περιοχή της Brest, Grodno, αλλά και της Πολωνίας, και ανήκει στον κατάλογο μνημείων παγκόσμιας κληρονομιάς, ως το τελευταίο αρχέγονο δάσος της Ευρώπης, ένα δάσος που κάποτε εξαπλωνόταν σε όλη την Ευρωπαϊκή πεδιάδα.

Εδώ ζει ένας μεγάλος πληθυσμός ευρωπαϊκού βίσωνα, το βαρύτερο ζώο της ηπείρου, όπως και 55 άλλα είδη θηλαστικών, όπως ελάφια, αγριογούρουνα, άγρια άλογα, λύκοι, ασβοί, βιζόν και κάστορες. Οι βίσωνες που ζουν εδώ είναι λίγο μικρότεροι από τους αμερικάνικους

εξαφανιστούν όταν είχαν απομείνει μόνο 52. Σήμερα στο πάρκο αυτό ζουν 5000 από αυτούς, ενώ 300 είναι άγριοι.

Το πάρκο μπορεί να επισκεφτεί κάποιος με οργανωμένη εκδρομή, ή να φτάσει εδώ μόνος του. Υπάρχει η δυνατότητα να περιηγηθεί κάποιος στο πάρκο με το αυτοκίνητο του, όμως εκτός του ότι πρέπει να πληρώσει την παραμονή του στο πάρκο με την ώρα, είναι υποχρεωμένος να εξασφαλίσει ειδική άδεια, όπως και να έχει μέσα στο αυτοκίνητο και ένας από τους επίσημους ξεναγούς του πάρκου.

Υπάρχει επίσης η δυνατότητα ενοικίασης ποδηλάτου, ενώ υπάρχουν αρκετές διαδρομές που μπορεί κάποιος να ακολουθήσει

Η ποδηλατική διαδρομή «Πέρασμα των ζώων» είναι μήκους 16 χιλιομέτρων, μέτρια δυσκολίας, ενώ χρειάζεται γύρω στις 2,5 ώρες. Τα αξιοθέατα αυτής της διαδρομής είναι:

❖ Γιγαντιαίες πικέες. Κωνοφόρα

δέντρα που μοιάζουν με πεύκα, με ύψος που φτάνουν τα 40 μέτρα και διάμετρο του κορμού στα 90 εκατοστά.

❖ Λίμνες του δάσους. Μέσα στο

δάσος έχουν δημιουργηθεί πολλές τεχνητές λίμνες, πολλές από τις οποίες είναι κρυμμένες, οι οποίες

λειτουργούν ως ποτίστρες, αλλά και ως δεξαμενές για την περίπτωση πυρκαγιάς.

❖ Πεύκα γίγαντες. Δύο τεράστια

τέτοια πεύκα, δίπλα στο δρόμο, ανήκουν σε αυτήν την κατηγορία. Η ηλικία τους ξεπερνάει τα 250 χρόνια, και η διάμετρος του κορμού φτάνει το 1 μέτρο.

❖ Πεδινοί υδροβιότοποι. Πριν από

πολλά χρόνια, σε όλη την περιοχή υπήρχαν πολλοί υδροβιότοποι, πολλοί από τους οποίους αποστραγγίστηκαν τον 20^ο αιώνα. Σήμερα στο πάρκο μπορεί να βρει

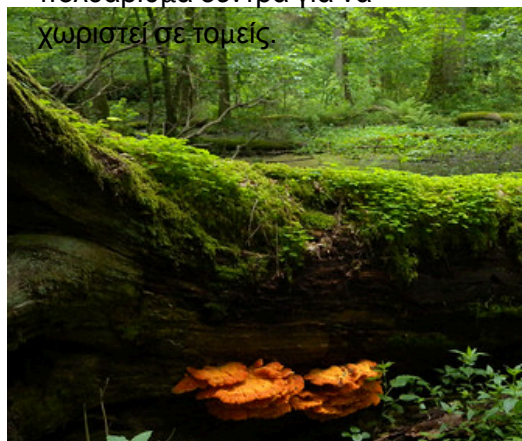
κανείς μερικούς από αυτούς και να δει ένα πολύ μεγάλο αριθμό σπάνιων και προστατευμένων φυτών και εντόμων που ζουν εκεί.

- ❖ Αιώνιες βελανιδιές. Αυτά τα δέντρα μπορεί να είναι πάνω από 300 ετών, τότε που η περιοχή ανήκε στην Πολωνολιθουανική Κοινοπολιτεία. Φυσικά υπάρχουν και πανάρχαιοι ελαιώνες με ηλικία πάνω από τα 700 έτη, τότε που οι άνθρωποι της περιοχής κυνηγούσαν με τόξα και βέλη.
- ❖ Τα αγροκτήματα του ποταμού Lesnaya στην περιοχή Lava. Κοντά στο ποτάμι μεγάλωσαν πολλές γενεές αυτοχθόνων, περιοχή την οποία αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την δεκαετία του 70. Σήμερα στην περιοχή υπάρχει μόνο μια γραφική τεχνητή λίμνη σε ένα μεγάλο λιβάδι.
- ❖ Η περιοχή Yazny. Εδώ έχουν βρεθεί οικισμοί που χρονολογούνται από τον 10^ο αιώνα π.Χ., ενώ τα γύρω δάση είναι αγαπημένα για το βίσωνα.
- ❖ Οι νικητές των κεραυνών. Πολλές παλιές βελανιδιές έχουν ακόμα τα μαύρα σημάδια των κεραυνών που έχουν πέσει πάνω τους, εδώ και εκατοντάδες χρόνια. Παρόλα αυτά τα δέντρα ζουν ακόμα, νικητές στον αγώνα με τους κεραυνούς.
- ❖ Η βελανιδιά με τους κόμπους. Οι κόμποι είναι εκφυλίσματα σε κορμούς δέντρων από διάφορους λόγους. Γενικά τα δέντρα με κόμπους είναι τα πρώτα που υλοτομούνται. Στο πάρκο αυτό με ελάχιστη ανθρώπινη παρέμβαση μπορεί να δει κανείς πολλά τέτοια δέντρα.
- ❖ Ο παλιός σιδηρόδρομος. Το 1915 πολλά εδάφη στα δυτικά του πάρκου, καταλήφθηκαν από τους Γερμανούς, οι οποίοι ανέλαβαν αμέσως τη βιομηχανική ανάπτυξη της περιοχής. Κατασκεύασαν λοιπόν ένα δίκτυο σιδηροδρόμων 325 χιλιομέτρων σε μόλις 18 μήνες. Μέχρι την άνοιξη του 1918, οι Γερμανοί εξήγαγαν 4.500.000

κυβικά μέτρα πολύτιμης ξυλείας, τεράστια οικολογική ζημιά για το πάρκο.

- ❖ Το πέρασμα των ζώων. Το πάρκο είναι γεμάτο με μονοπάτια ζώων. Πολλά από αυτά δεν είναι εμφανή. Τα ζώα γενικά προτιμούν τις πιο ήπιες πλαγιές από τις απότομες. Εκεί λοιπόν μπορεί να βρει κανείς φρέσκα ίχνη από αγριόχοιρους και ελάφια. Νωρίς το πρωί ή αργά το βράδυ είναι πιο πιθανό να συναντήσεις κάποιο από τα ελεύθερα ζώα.
- ❖ Το πεύκο με τις πατούσες. Ένα γιγάντιο πεύκο με πάχος κορμού περίπου 1,2 m διαφέρει από τα υπόλοιπα δέντρα, λόγω του ότι οι ρίζες βγαίνουν προς τα πλάγια, κάνοντας το δέντρο να μοιάζει σαν να έχει πατούσες. Το δέντρο αυτό έχει καλύτερη στήριξη και αντοχή, με αποτέλεσμα να έχει φτάσει τα 38 μέτρα.
- ❖ Μονοπάτια τους δάσους. Η ανάπτυξη των δασικών δρόμων έγινε το 19^ο αιώνα όταν κόπηκαν

πολυάριθμα δέντρα για να χωριστεί σε τομείς.

❖ Το παλιό πευκοδάσος. Ένα μαγευτικό πευκοδάσος με τα δέντρα του να έχουν κατά μέσο όρο ηλικία πάνω από 200 χρόνια. Τέτοιο δάσος δεν υπάρχει πουθενά αλλού στη χώρα. Πολλά από αυτά τα δέντρα ξαναγεννήθηκαν, χωρίς καμία ανθρώπινη βοήθεια, μετά την πυρκαγιά που έπληξε το δάσος λίγο πριν την εισβολή του Μέγα Ναπολέοντα το 1811.

Στην είσοδο του πάρκου υπάρχει μουσείο. Επίσης υπάρχουν ξενοδοχεία όπου μπορεί κανείς να κάνει μπάνιο σε πισίνα, να κάνει μασάζ, να παίξει πινγκ πονγκ ή μπιλιάρδο, όπως και καφέ και εστιατόρια. Κάθε χρόνο επισκέπτονται το πάρκο πάνω από 300.000 τουρίστες.

Lviv

Η πόλη Λβιβ ή Λεοντόπολη στα Ελληνικά, θεωρείται ένα από τα κύρια ιστορικά και πολιτισμικά κέντρα της Ουκρανίας, αλλά και της γειτονικής Πολωνίας. Η Λβιβ άλλαξε πολλές φορές ονομασία και επίσημη γλώσσα, ανάλογα με τον εκάστοτε κατακτητή που περνούσε από την πόλη, αντανakλώντας έτσι και κομμάτι από την ιστορία της.

Η Λβιβ ιδρύθηκε το 1256 από τον πρίγκιπα Δανιήλ της Γαλικίας: ονομάστηκε προς τιμή του υιού του Λέοντος, κι έγινε αμέσως ένα

σημαντικό εμπορικό κέντρο.

Βρισκόταν σε στρατηγικό σημείο, πάνω στο δρόμο που ερχόταν από τα Βαλκάνια και συνέχιζε αφενός προς τα δυτικά, δηλαδή σε Πολωνία, Γερμανία και Κάτω Χώρες, και αφετέρου προς τα βορειοανατολικά, στη Μόσχα. Το 1340, καταλήφθηκε από τους Πολωνούς, ενώ το 1772 πέρασε στα χέρια των Αψβούργων και έγινε η πρωτεύουσα της Γαλικίας.

Κατά το 16ο και 17ο αιώνα, η πόλη ήταν εμπορικό κέντρο, οπότε και αναπτύχθηκε ισχυρή ελληνική εμπορική παροικία, κυρίως από Κρητικούς και κατοίκους άλλων νησιών.

Ανατολική Ευρώπη (Μολδαβία, Υπερδνειστερία, Ουκρανία, Λευκορωσία)

Ημέρα 16^η

Όταν έληξε ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, η Ουκρανία κήρυξε την ένωσή της με τη δημοκρατία που είχε συσταθεί στο Λβιβ. Το 1939 καταλήφθηκε από τον Κόκκινο Στρατό και πέρασε στη Σοβιετική Ένωση.

Τον Ιούλιο του 1941 Ουκρανοί εθνικιστές οργάνωσαν δύο μεγάλα πογκρόμ, μια μαζική δηλαδή και οργανωμένη βίαιη επίθεση, στα οποία περίπου 6.000 Εβραίοι δολοφονήθηκαν. Η πόλη βρισκόταν υπό την κατοχή των Ναζί από τον Ιούνιο του 1941 μέχρι τον Ιούλιο του 1944. Μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, η Λβιβ αποτελεί τμήμα του ανεξάρτητου κράτους της Ουκρανίας.

Η Λβιβ είχε πολλά μεσαιωνικά κτίρια, αλλά και δείγματα γοθικής αρχιτεκτονικής, τα οποία καταστράφηκαν στις πυρκαγιές των ετών 1527 και 1556. Στα αξιοθέατα που σώζονται σήμερα, μπορεί κανείς να βρει δείγματα αναγεννησιακής αρχιτεκτονικής, καθώς και παλαιές εκκλησίες και προσόψεις κτιρίων από το 18ο και 19ο αιώνα.

Σήμερα, παρ' όλη τη δυσμενή κατάσταση που επικρατεί, ιδίως στις ανατολικές επαρχίες της Ουκρανίας, η πόλη συνεχίζει να ζει ήρεμα και νωχελικά, να αποπνέει μια πολύτιμη, αφτιασίδωτη κεντροευρωπαϊκή αύρα αλλοτινών εποχών, αλλά και να ατενίζει με αισιοδοξία το μέλλον, δεδομένου ότι προσφέρει και την καλύτερη ποιότητα ζωής σε όλη τη χώρα.

Η Λβιβ είναι μια μεσαιού μεγέθους πόλη, μοιάζει πολύ με την Κρακοβία, αλλά είναι ακόμα πιο αυθεντική και λιγότερο ανόθευτη. Το ιστορικό της κέντρο έχει ανακηρυχθεί από την UNESCO μνημείο παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς και διαθέτει μια ενδιαφέρουσα κεντρική πλατεία (Plushchka Rynek), όπου δεσπόζει το Δημαρχείο, από το οποίο περνάει κάποιος για να ανεβεί στον Πύργο του Ρολογιού για μια απίθανη πανοραμική θέα όλης της πόλης.

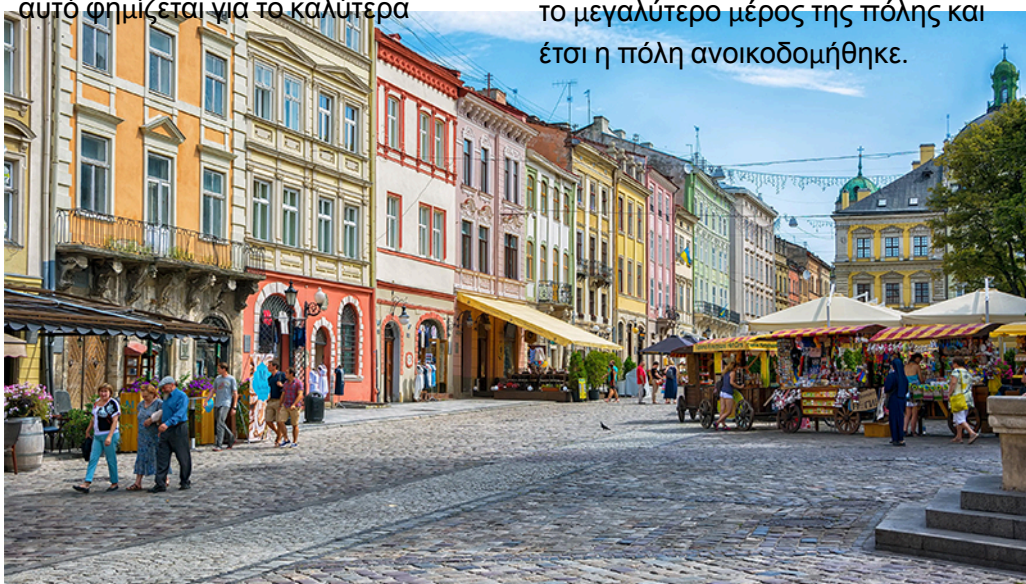
Πλατεία Rynok

Η κεντρική πλατεία της πόλης είναι ορθογώνιου σχήματος. Γύρω από την πλατεία βρίσκονται και μερικά από τα πιο ενδιαφέροντα σημεία της πόλης: το εντυπωσιακό Δημαρχείο, ο Πύργος του Ρολογιού, το Αναγεννησιακής αρχιτεκτονικής Μαύρο Σπίτι που κτίστηκε το 1577, το Φαρμακευτικό Μουσείο που στεγάζεται σε κτίριο που στέγαζε το μεγαλύτερο φαρμακείο της πόλης από το 1735 και το αναγεννησιακό μέγαρο του Έλληνα Κρητικού Κωνσταντίνου Κορνιακτού. Το κτίριο αυτό φημίζεται για τα καλύτερα

διατηρημένο ιταλικό patio.

Κοντά στην πλατεία βρίσκονται ο ναός της Αδελφότητας της Κοιμήσεως, στην οποία περιλαμβάνεται το καμπαναριό, ο λεγόμενος Πύργος του Κορνιακτού, από τα ωραιότερα στην Ανατολική Ευρώπη, έργο του Ιταλού Pietro Barbon χτισμένο μεταξύ 1573-1578, όπως και το Παρεκκλήσι της οικογένειας Μπόιμ.

Αρχικά τα κτίρια της πλατείας ήταν γοτθικού ρυθμού, όμως μια μεγάλη φωτιά στις 3 Ιουνίου 1527 κατέστρεψε το μεγαλύτερο μέρος της πόλης και έτσι η πόλη ανοικοδομήθηκε.

Ημέρα 16^η

Lviv Galician Cheese Cake and Strudel Bakery

Στο Λβιβ όλα τα γλυκά ονομάζονται pliacky, συμπεριλαμβανομένων των τσιζκέικ και των στρούντελ. Το καφε-ζαχαροπλαστείο αυτό ειδικεύεται στην παρασκευή αυτών των δύο pliacky.

Όλη τη διαδικασία, από το ζύμωμα μέχρι να βγει το γλυκό από φούρνο, μπορεί να τη δει κανείς με τα μάτια του. Υπάρχουν 4 είδη στρούντελ. Δύο γλυκά με κεράσι και μήλο και δύο αλμυρά με κοτόπουλο και σολομό. Επίσης υπάρχουν δύο είδη τσιζκέικ, το μαλακό και το ξερό. Σε όλα τα γλυκά μπορεί κανείς να προσθέσει

δωρεάν κρέμα, βανίλια, μούρα, σοκολάτα ή παγωτό. Το εσωτερικό του μαγαζιού μοιάζει με παλιό αρτοποιείο, όπου στα ράφια υπάρχουν κονσέρβες, βάζα και εργαλεία μαγειρικής.

Lviv Coffee Manufacture

Για το Lviv Coffee Manufacture ο καφές δεν είναι απλά ένα ρόφημα, είναι ο πολιτισμός της πόλης. Ο πρώτος άνθρωπος που έφερε τον καφέ στην Ευρώπη, κατά πολλούς, ήταν από το Λβιβ. Αυτός ήταν ο Yuriy Kulchitskiy, γεννημένος στο Λβιβ το 1640. Κατά τη διάρκεια της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας εντάχθηκε στον στρατό των Κοζάκων για να πολεμήσει κατά της οθωμανικής εισβολής. Αιχμαλωτίστηκε μέχρις που τον απελευθέρωσε ένας Σέρβος έμπορος. Παρόλα αυτά έμαθε τουρκικά όπως και την κουλτούρα του καφέ. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία προσπάθησε ξανά να εισβάλει στην Ευρώπη, και ο Yuriy ήταν και πάλι παρών στον πόλεμο του 1683, στην Βιέννη. Ανταμείφθηκε για τις υπηρεσίες του και με τα χρήματα

αυτά ξεκίνησε τις δραστηριότητές του στη Βιέννη. Επειδή η γεύση του καφέ ήταν πολύ πικρή για τους Ευρωπαίους, εφεύρε το «Βιεννέζικο καφέ» προσθέτοντας γάλα, μέλι και ζάχαρη.

Το Lviv Coffee Manufacture είναι μία αλυσίδα καφέ. Με το που μπαίνει ο επισκέπτης μέσα σε ένα από τα μαγαζιά πλημμυρίζεται από το άρωμα του καφέ.

Ο καλύτερος καφές του κόσμου, καβουρδίζεται εδώ και δημιουργείται το χαρμάνι που φτιάχνει το γνωστό καφέ της αλυσίδας. Εδώ μπορεί κάποιος να καθίσει να δοκιμάσει τον εξαιρετικό αυτό καφέ, να δει τη διαδικασία παρασκευής του, αλλά και να αγοράσει καφέ και προϊόντα του.

Στο καφέ της πλατείας υπάρχει ένα δροσερό υπόγειο μυστικό εργαστήριο, το οποίο έχει είσοδο από το κατάστημα δώρων. Στα παλιά τα χρόνια ο Βασιλιάς είχε το μονοπώλιο του καφέ, έτσι οι κάτοικοι καβούρδιζαν και πουλούσαν τον καφέ κρυφά.

Ο πύργος του Δημαρχείου

Χτίστηκε το 19^ο αιώνα. Πριν από αυτόν υπήρχε ένας άλλος ο οποίος κατέρρευσε από το ίδιο του το βάρος το 1826. Σε κάποιους κατοίκους δεν άρεσε ο νέος πύργος, τον αποκάλεσαν «άσχημη καμινάδα» όμως τελικά έγινε το σύμβολο της πόλης.

Τα τελευταία χρόνια ο πύργος είναι ανοιχτός για το κοινό, έτσι ώστε να ανεβεί κάποιος μέχρι την κορυφή του και να θαυμάσει την πόλη από ψηλά. Παλαιότερα, αυτό απαγορευόταν αφού οι Ρώσοι φοβόντουσαν ότι κάποιος κατάσκοπος θα μπορούσε να ανέβει ψηλά και να δει πράγματα που θέλανε να κρατήσουν κρυφά.

Η είσοδος είναι ανάμεσα από δύο πέτρινα λιοντάρια. Μετά από 400 σκαλοπάτια ανεβαίνει κανείς στα 65 μέτρα πάνω από το έδαφος, περνώντας από το ρολόι του πύργου που εγκαταστάθηκε το 1851. Η μεγάλη καμπάνα χτυπάει κάθε ώρα, ενώ η μικρότερη κάθε 15 λεπτά. Ο θρύλος λέει ότι ο μοναχός που για χρόνια είχε αναλάβει αρχικά να χτυπάει τις καμπάνες πέθανε από καρδιακή ανακοπή και από τότε το φάντασμα του έρχεται εδώ κάποια βράδια. Πάνω στη μεγάλη καμπάνα γράφει στα Γερμανικά: «Κοιμηθείτε καλά. Θα σας ξυπνήσουμε!»

Το παρεκκλήσι της οικογένειας Μπόιμ

Κατασκευάστηκε το 17^ο αιώνα από την οικογένεια Μπόιμ, δίπλα στον

Καθεδρικό ναό της Καθολικής εκκλησίας. Οι Μπόιμ ήρθαν στην πόλη από το Βασίλειο της Ουγγαρίας, όμως οι ακριβείς ρίζες τους δεν είναι γνωστές. Το αρχιτεκτονικό σχέδιο βασίστηκε στο παρεκκλήσι Sigismund, του καθεδρικού ναού της Κρακοβίας, προσθέτοντας ιταλικά στοιχεία.

Kryivka

Λέγεται ότι είναι το εστιατόριο-μπαρ με τις περισσότερες επισκέψεις στην Ευρώπη. Αναφέρεται ότι το επισκέπτονται πάνω από 1.000.000 το χρόνο! Πρόκειται για το τελευταίο κρησφύγετο του Ουκρανικού Απελευθερωτικού Στρατού. Το σύνθημα του είναι «ο αγώνας συνεχίζεται».

Το εστιατόριο βρίσκεται στο υπόγειο ενός κτιρίου. Οι τοίχοι του είναι πέτρινοι, με ξύλινα τραπέζια και σκαμνάκια. Στην είσοδο περιμένει ένας οπλισμένος στρατιώτης να ακούσει το σύνθημα για να επιτρέψει την είσοδο. Αρχικά θα πει: «Slava Ukraini» που σημαίνει Δόξα στην Ουκρανία! Ο επισκέπτης πρέπει να απαντήσει «Heroyam Slava!», που σημαίνει Δόξα στους Ήρωες!

House of Legends

Είναι ένα επταώροφο εστιατόριο όπου κάθε όροφος έχει και διαφορετικό θέμα. Από το δωμάτιο των λεόντων, όπου μπορείς να φας μέσα σε ένα κλουβί, το δωμάτιο του χρόνου, όπου κάθε ρολόι δείχνει και διαφορετική ώρα, το δωμάτιο της γαλικιανής γλώσσας (Ρωμανική γλώσσα), το δωμάτιο της γέφυρας, το δωμάτιο του ποταμού Poltva και άλλα. Στην ταράτσα υπάρχει ένα αυτοκίνητο, ένα άγαλμα που μπορείς να σημαδέψεις και να ρίξεις ένα κέρμα στο καπέλο του, για καλή τύχη, ενώ η θέα είναι μοναδική!

Ένας μεταλλικός δράκος, μπροστά στο εστιατόριο, βγάζει φλόγες από το στόμα του κάθε μέρα στις 21:24.

Ημέρα 16^η

Δυστυχώς το εστιατόριο αυτό έκλεισε μόνιμα, μετά από άρνηση του ιδιοκτήτη του κτιρίου να συνεχίσει την εκμίσθωση. Ο ιδιοκτήτης του House of Legends δήλωσε ότι το εστιατόριο θα μεταφερθεί. Το κόστος ενός δείπνου δεν ξεπερνούσε τα 5€ ανά άτομο.

Το πιο ακριβό Γαλικιανό εστιατόριο (The Most Expensive Galician Restaurant)

Βρίσκεται στο 2^ο όροφο, στο διαμέρισμα #8, πάνω από το Kryivka. Από το εστιατόριο αξίζει να δει κανείς τον κατάλογο, ο οποίος έχει τιμές 10πλάσιες από το κανονικό, να δοκιμάσει την νοστιμότατη κουζίνα του, που είναι αρκετά δημοφιλής σε ντόπιους και τουρίστες, όπως και να επισκεφτεί την τουαλέτα... Σίγουρα θα εκπλαγεί και από το κρεμασμένο αυτοκίνητο κανονικού μεγέθους...

Το όνομα του εστιατορίου αναφέρεται στην περιοχή της Γαλικίας, που βρισκόταν παλιά στην Ανατολική Ευρώπη. Κάποιος που έρχεται για

πρώτη φορά θα πρέπει, στην είσοδο του διαμερίσματος, να πείσει έναν τύπο με πυτζάμες, τον «θυρωρό», ότι μπορεί να περάσει μέσα από την κουζίνα του για να μπει στο εστιατόριο! Ο «θυρωρός» θα προσπαθήσει να του εμποδίσει την είσοδο, όμως δεν θα επιμείνει πάνω από 2-3 φορές. Το περιβάλλον θυμίζει μασονική στοά, και πραγματικά αξίζει τον κόπο.

Για να έχει κάποιος έκπτωση 90% θα πρέπει να έχει το έκπτωτικό κουπόνι. Ακόμα και με την έκπτωση βέβαια το κόστος για ένα δείπνο ξεπερνάει τα 10€ ανά άτομο.

Arkhipna Street (ο δρόμος με τα 7 ονόματα)

Κάθε χρόνο κατά τη διάρκεια του ετήσιου Φεστιβάλ ανεξάρτητου κινηματογράφου KinoLev, η πόλη μετονομάζει αυτόν τον δρόμο και προσθέτει μια νέα ταμπέλα στον τοίχο κάθε φορά. Η αρχική ονομασία του δρόμου είναι Arkhipna αλλά κάθε χρόνο τιμά προσωπικότητες του κινηματογράφου όπως ο Charlie Chaplin και ο Federico Fellini.

Νεκροταφείο των Αετών (Lychakiv)

Σίγουρα διαβάζοντας κάποιος να επισκεφτεί ένα νεκροταφείο ακούγεται περίεργο, όμως αυτό το νεκροταφείο είναι από τα πιο όμορφα και ιστορικά αξιοθέατα της πόλης, ενώ είναι από τα σημαντικότερα νεκροταφεία της Ευρώπης.

Δημιουργήθηκε το 1787 και από τότε πάνω από 400.000 άνθρωποι έχουν θαφτεί εδώ. Στα ταφικά μνημεία διακρίνει κανείς Ουκρανικά, Ρωσικά, Γερμανικά, Πολωνικά, Αρμένικα και Λατινικά, φανερώνοντας την πολυπολιτισμικότητα της πόλης. Εδώ έχουν θαφτεί μέλη της μεσαίας και πλούσιας τάξης, καλλιτέχνες,

επιστήμονες, θρησκευτικοί αρχηγοί και πολιτικοί, αλλά και πιο απλοί άνθρωποι, μέλη του κόμματος, όταν η πόλη ήταν μέρος της Σοβιετικής Ένωσης. Στο νεκροταφείο μπορεί να δει κανείς και ομαδικούς τάφους στρατιωτών ή αγωνιστών της ελευθερίας.

Ο επισκέπτης μπορεί να θαυμάσει τα γλυπτά και τα αγάλματα που κοσμούν τους τάφους.

Αξίζει κάποιος να δει τους τάφους του Αρμένιου Αρχιεπισκόπου Samuel Stefanowicz, του Δρ Józef Torosewicz και της ηθοποιού Regina Markovsky (Sleeping Beauty).

Περιφερειακό Ακαδημαϊκό Κουκλοθέατρο

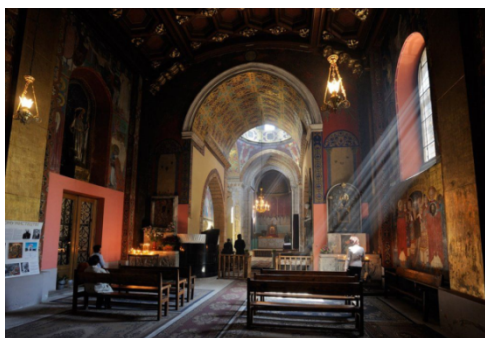
Ξεκίνησε τις δραστηριότητές του στις 15 Απριλίου 1946 με το γνωστό λαϊκό ουκρανικό παραμύθι Ivasik-Telesyk. Το κτίριο του θεάτρου χτίστηκε το 1912 σε αναγεννησιακή αρχιτεκτονική. Το έμβλημα του θεάτρου είναι η εικόνα του ήρωα του παραμυθιού

Ιβασάκ-Τέλεσικ για να τιμήσουν την πρώτη αυτή παράσταση.

Για πάνω από 70 χρόνια το θέατρο έχει παρουσιάσει παιδικές παραστάσεις με παραμύθια από την Ουκρανία αλλά και από όλο τον κόσμο, ενώ έχει συμμετάσχει σε πλήθος φεστιβάλ, διαγωνισμών και έχει λάβει πολλά βραβεία.

Αρμένικος Καθεδρικός ναός

Το 1370 χτίστηκε αρχικά ένας ξύλινος ναός. Μετά από φωτιά που τον κατέστρεψε, το 1571 χτίστηκε το πρώτο μέρος του ναού που υπάρχει σήμερα. Η είσοδος στο προαύλιο του ναού κάνει τον επισκέπτη να αισθανθεί ότι βρίσκεται σε μία άλλη εποχή.

Ο καθεδρικός ναός είναι μέρος ενός συγκροτήματος κτιρίων αποτελούμενο από το πρώην μοναστήρι των Αρμένιων μοναχών του Βενεδικτίνου, ένα νεκροταφείο, την κατοικία του αρχιεπισκόπου του 16ου αιώνα και ένα τυπογραφείο. Ο επισκέπτης περπατάει μέσα σε ένα λαβύρινθο από θαυμάσιες τοξωτές πύλες και τοίχους, με περίτεχνα στολίσματα, σε ένα σίγουρα από τα πιο ενδιαφέροντα αρχιτεκτονικά μνημεία της πόλης. Εδώ υπάρχει επίσης και ένα μνημείο για την γενοκτονία των Αρμενίων στην Τουρκία.

Αγορά βιβλίων

Είναι μία ανοιχτή αγορά μεταχειρισμένων βιβλίων και δίσκων, που γίνεται μπροστά από το μνημείο του Ιβάν Φιοντόροφ, ενός από τους πρώτους Σλάβους τυπογράφους.

Εκτός αυτών πωλούνται και διάφορα άλλα αναμνηστικά της εποχής του κουμμουνισμού, όπως καπέλα, καρφίτσες και πολλά άλλα.

Ημέρα 17^η

Στο τραμ-καφέ Just Lviv It μπορεί κάποιος να πει καφέ διαβάζοντας ένα βιβλίο.

Meat and Justice

Μέσα σε μια απομονωμένη αυλή του μεσαιωνικού κτιρίου, όπου βρίσκεται σήμερα η εκκλησία του Αγίου Ανδρέα, θα βρει κανείς το Meat and Justice, ένα από τα πιο δημοφιλή εστιατόρια για κρέας της πόλης. Το εστιατόριο αυτό είναι της ίδιας εταιρίας που έχει και άλλα θεματικά εστιατόρια, όπως το Kryivka και το Lviv Chocolate Workshop.

Το θέμα του εστιατορίου είναι ο πρώτος δημοτικός υπάλληλος της

πόλης ο οποίος ήταν παράλληλα και δήμιος. Εκτός από τις εκτελέσεις και τους βασανισμούς είχε και άλλες υποχρεώσεις, όπως να μαζεύει τα σκουπίδια, αλλά και να προστατεύει τις πόρνες. Όταν η πόλη οργανώθηκε με πιο δημοκρατικούς νόμους, τότε ο δήμιος έχασε τη δουλειά του και άνοιξε εστιατόριο για κρεατοφάγους, άλλωστε ποιος θα ήταν πιο ειδικός στο κρέας από αυτόν;

Οι πελάτες του μαγαζιού μπορούν να βασανιστούν με μεσαιωνικά εργαλεία, να ξαπλώσουν σε ένα κρεβάτι σαν του Προκρούστη, να φυλακιστούν μέσα σε ένα κλουβί, αλλά και να φάνε νοστιμότατο κρέας, σαλάτες και πατάτες σε πολύ καλή τιμή.

Το καφέ της γάτας

Το καφέ της γάτας προσφέρει νοστιμότατο πρωινό και γεύματα κατά τη διάρκεια της

ημέρας, όπως και μοναδικά κέικ και smoothies.

Στο καφέ αυτό μπορεί κάποιος να χαλαρώσει, σε ένα από τα άνετα και μαλακά καθίσματα, παρέα με ένα φλιτζάνι καφέ και με τις 10-15 γάτες που κυκλοφορούν ελεύθερα εδώ.

Στο χώρο υπάρχει μία παιδική χαρά για γάτες. Αν θέλει κάποιος μπορεί να υιοθετήσει μία γάτα. Οι ιδιοκτήτες λένε για το καφέ τους ότι ο σκοπός του είναι να παρέχει στους επισκέπτες του την ευκαιρία να ζήσουν την αγάπη, τη διασκέδαση και την ευτυχία που έχει ένας ιδιοκτήτης γάτας.

Εθνικό Μουσείο Μνήμης της Φυλακής Lonsky

Μετά την Ανεξαρτησία της Ουκρανίας, το κράτος αποφάσισε να διατηρήσει αυτήν την παλιά φυλακή, η οποία ήταν τόπος μαρτυρίας για πολλούς ανθρώπους, κατά την εποχή των Πολωνών, των Ρώσων αλλά και των Ναζί.

Το κτίριο χτίστηκε το 1890 αρχικά ως το κεντρικό γραφείο της Αυστροουγγρικής Χωροφυλακής. Το κομμάτι το οποίο έγινε φυλακή χτίστηκε μετά τον 1^ο Παγκόσμιο Πόλεμο, κατά διάρκεια της Δεύτερης Πολωνικής Δημοκρατίας. Ανεπίσημα η φυλακή αυτή λειτούργησε για πολιτικούς κρατούμενους.

Το 1935 το κτίριο μετατράπηκε σε κέντρο ερευνών της αστυνομίας και η φυλακή σε κέντρο κράτησης. Με την έναρξη του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου η φυλακή μετατράπηκε στην πιο σπουδαία φυλακή του Ρωσικού Υπουργείου Εσωτερικών, με δυνατότητα να φιλοξενεί 1500 κρατούμενους.

Κατά την εισβολή των Γερμανών, το 1941, λόγω της αδυναμίας μεταφοράς τους, οι Ρωσικές δυνάμεις σκότωσαν 1000 κρατούμενους.

Από το 1941-1944 το κτίριο χρησιμοποιήθηκε από τη Γκεστάπο.

Εδώ φυλακίστηκε ο τρεις φορές πρωθυπουργός της Πολωνίας Bartel, ο οποίος μαρτύρησε στις φυλακές

Ημέρα 17^η

αυτές και τελικά εκτελέστηκε,
πιθανώς στη φυλακή Brygidki, κατά τη
διάρκεια της σφαγής των καθηγητών
του Λβιβ.

Masoch-café

Το καφέ εστιατόριο Μάζοχ είναι αφιερωμένο στον Λεοπόλδος Ρίτερ φον Ζάχερ-Μάζοχ που γεννήθηκε στο Λβίν το 1836 και έγινε γνωστός για τον όρο «μαζοχισμός» που προβάλλει μέσα από τα έργα του. Το πιο γνωστό του έργο είναι η Αφροδίτη με τη γούνα, γραμμένο το 1870, το οποίο αφηγείται την πολύπαθη σχέση του Σεβερίν με τη Βάντα, μια γοητευτική γυναίκα από την οποία εκείνος ζητά να γίνει ο ερωτικός της σκλάβος.

Ο Μάζοχ επίσης ήταν υπέρμαχος των δικαιωμάτων των γυναικών και αντίθετος με τον αντισιμιτισμό της εποχής.

στον κάθε χαρούμενο «σκλάβο» πελάτη.

Το καφέ είναι διακοσμημένο με έργα τέχνης ερωτικού περιεχομένου, ενώ στη είσοδο του μαγαζιού υπάρχει το μοναδικό άγαλμα του Μάζοχ στον κόσμο. Αξίζει να βάλει κάποιος το χέρι μέσα στην τσέπη του.

Η ατμόσφαιρα μέσα στο μαγαζί είναι η ανάλογη, όπου όμορφες και όμορφοι σερβιτόροι ντυμένοι στα μαύρα, σερβίρουν φαγητό και ποτό. Αν ο πελάτης το επιθυμεί μπορεί να τιμωρηθεί με το μαστίγιο.

Στο υπόγειο του καφέ βρίσκεται το μπουντρούμι των βασανιστηρίων. Χειροπέδες, κρεμασμένες βαριές αλυσίδες στους τοίχους, κόκκινα και μαύρα δερμάτινα καθίσματα, ενώ τηλεοράσεις παίζουν παλιές softcore ταινίες.

Το όλο σκηνικό συμπληρώνουν οι σερβιτόρες οι οποίες μπορούν να δέσουν, να χτυπήσουν, να μαστιγώσουν ή να ρίξουν καυτό κερί

Ημέρα 17^η

Lviv Handmade Chocolate

Εδώ φτιάχνουν εξαιρετικά χειροποίητα σοκολατάκια, που προσφέρουν μοναδικές γευστικές απολαύσεις. Στον 1^ο όροφο λειτουργεί καφέ, όπου μπορεί κάποιος να πειει εξαιρετικό καφέ και σοκολάτα ή να δοκιμάσει νοστιμότητα γλυκά. Επίσης μπορεί να παρακολουθήσει τη διαδικασία παρασκευής των γλυκών, που γίνεται με μεγάλη προσοχή από τους επαγγελματίες ζαχαροπλάστες.

Στον τελευταίο όροφο υπάρχει καλοκαιρινή βεράντα.

Pravda Beer Theatre

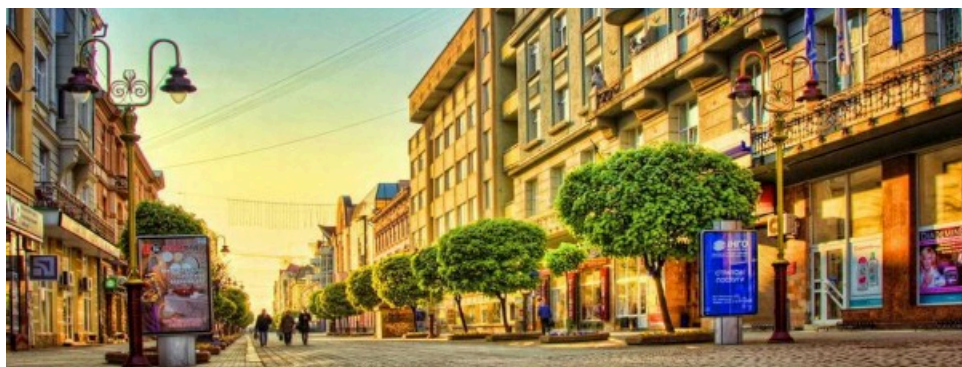
Η μπυραρία αυτή στεγάζεται σε ένα χώρο με διαφορετικά επίπεδα και έχει ένα στυλ βιομηχανικό. Κατασκευάζει

διάφορους τύπους μπύρας, στις οποίες δίνει φανταστικά ονόματα ή ονόματα πολιτικών, όπως η Ελπίδα του Ομπάμα.

Εδώ μπορεί κανείς να γευματίσει, μαζί με τη μπύρα του, αλλά και να αγοράσει μπύρα για το σπίτι του.

Εκτός της Δευτέρας υπάρχει ζωντανή μουσική η οποία παίζει διάφορα είδη μουσικής από AC/DC, Metallica, Frank Sinatra, Adele, Maroon 5, και δημοφιλή σάουντρακ μέχρι Ουκρανική μουσική όπως “Ocean Elzy”, “Braty Hadyukiny”, “Skryabin”. Όλα τα τραγούδια είναι γνωστά έτσι ώστε ο κόσμος να τραγουδάει μαζί τους.

Ιβάνο-Φρανκίβσκ

Η πόλη μέχρι το 1991 ήταν μία κλειστή Σοβιετική πόλη. Στη συνέχεια έγινε μία από τις πρώτες πόλεις που απέκτησε τουριστικό γραφείο, ενώ ανέγραψε τις πινακίδες των οδών της και στα Αγγλικά αποδεικνύοντας την προσπάθεια της να ανοιχτεί στον τουρισμό. Σήμερα είναι η πύλη από όπου προσεγγίζει κανείς την περιοχή των Καρπαθίων. Πολλοί την ονομάζουν «μικρή Λβιβ», αφού είναι το ίδιο γοητευτική και όμορφη. Ονομάστηκε σε Ιβάνο-Φρανκίβσκ προς τιμήν του Ιβάν Φράνκο, ουκρανού συγγραφέα.

Stometrivka

Ο δρόμος Nezalezhnosti βρίσκεται στην καρδιά της πόλης. Οι ντόπιοι τον ονομάζουν Stometrivka, που σημαίνει 100 μέτρα, λόγω του μύθου ότι το μήκος του δρόμου ήταν αυτό. Σήμερα στον γραφικό αυτό πεζόδρομο των 450 μέτρων, με όμορφα παρτέρια και γοητευτικές βεράντες, μπορεί να δει κανείς κτίρια του 19ου αιώνα, αλλά και καφέ.

Πλατεία Rynok

Η πλατεία Rynok είναι η κεντρική πλατεία της πόλης και η παλαιότερη. Τα κτίρια γύρω της φανερώνουν την ιστορία της. Το σημαντικότερο κτίριο είναι αυτό του παλιού Δημαρχείου, το οποίο σήμερα χρησιμοποιείται ως

μουσείο και τουριστικό γραφείο. Είναι χτισμένο σε ρυθμό αρτ-ντεκό, το μοναδικό στη χώρα. Δίπλα του είναι ο πύργος με τα 122 σκαλοπάτια, που μπορεί να ανεβεί κανείς και να δει την πόλη από ψηλά.

Εκκλησία των Αρμενίων

Πολύ κοντά στην πλατεία βρίσκεται η εξαιρετική, άλλοτε εκκλησία των Αρμενίων. Χτίστηκε το 1762 από την Αρμενική κοινότητα σε ρυθμό μπαρόκ. Αξίζει να περάσει κανείς τις επίχρυσες πόρτες της και να παρατηρήσει τις ηλικιωμένες κυρίες με τις πολύχρωμες μαντήλες, να ανάβουν κεριά και να προσεύχονται μπροστά στις εικόνες.

Ναός της Αναστάσεως

Από την άλλη μεριά της πλατείας βρίσκεται ο Ελληνικός καθολικός ναός της Αναστάσεως, ένα εξαιρετικό δείγμα αρχιτεκτονικής μπαρόκ, στα μέσα του 18^{ου} αιώνα. Στην είσοδο βρίσκονται 2 πελώρια μπρούτζινα αγάλματα του Αγίου Βλαδίμηρου και της Πριγκίπισσας Όλγας.

Bastion

Στην αγορά αυτή με αναμνηστικά, κοσμήματα, έργα τέχνης, αλλά και καφέ και εστιατόρια βρίσκεται ένα μέρος της οχύρωσης της πόλης που έγινε το 1662. Το 2002 το τείχος ανακατασκευάστηκε και αναβαθμίστηκε η περιοχή.

Καφέ-εστιατόριο Govorit Ivano-Frankivsk

Αυτό το καφέ-εστιατόριο είναι κάτι που δεν πρέπει να χάσει κανένας επισκέπτης της πόλης. Εδώ μαζεύονται οι ντόπιοι και κουβεντιάζουν, σε μία πολύ ευχάριστη ατμόσφαιρα. Το μαγαζί προσφέρει καφέ, κύρια πιάτα, επιδόρπια και γλυκά.

Καφέ-εστιατόριο Manufactura

Το Manufactura Café είναι ένας οικογενειακός χώρος με ευρωπαϊκή κουζίνα και αρωματικό καφέ. Το βασικό χαρακτηριστικό του μενού είναι μια πλούσια ποικιλία από

Ημέρα 18^η

βέλγικες βάφλες. Μόνο εδώ μπορεί να δοκιμάσει κανείς τσάι από τα Καρπάθια. Το μοντέρνο εσωτερικό του συμπληρώνεται από φυσικά υλικά, ελαφριές παστέλ αποχρώσεις, βιβλία και χειροποίητα παιχνίδια. Ένα κατάστημα αναμνηστικών στην είσοδο πουλάει μαγνητάκια, καρτ ποστάλ και άλλα πράγματα και κάνουν το μικρό χώρο της Manufactura πραγματικά πολύ ζεστό και φιλικό.

Ουκρανικά Καρπάθια

Τα Καρπάθια Όρη είναι οροσειρά που σχηματίζει τόξο μήκους περίπου 1.500 χιλιομέτρων στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη και είναι η δεύτερη σε μήκος οροσειρά στην Ευρώπη, μετά τα Σκανδιναβικά Όρη, με 1.700 χλμ..

Διαθέτουν τους βιότοπους για τους μεγαλύτερους Ευρωπαϊκούς πληθυσμούς καφέ αρκούδας, λύκου, αίγαγρου και λύγκα, καθώς και πάνω από το ένα τρίτο όλων των Ευρωπαϊκών φυτικών ειδών.

Οι χώρες μέσα στις οποίες βρίσκονται τα Καρπάθια είναι η Τσεχία, η Πολωνία, η Σλοβακία, η Ουκρανία, η Ρουμανία και η Σερβία. Στην Ουκρανία ανήκει το 11%. Τα Ουκρανικά Καρπάθια έχουν αρκετούς λόγους για να τα επισκεφτεί κανείς.

Παρόλο που οι ψηλότερες κορυφές των Καρπαθίων είναι στη Ρουμανία και στη Σλοβακία, στα Ουκρανικά Καρπάθια θα δει κανείς μία πραγματικά παρθένα φύση, αφού δεν υπάρχουν ούτε οργανωμένες περιπατητικές διαδρομές, ούτε οργανωμένα κάμπινγκ. Όταν περπατάει κανείς στα Καρπάθια της Ουκρανίας πιο πιθανό είναι να

Ανατολική Ευρώπη (Μολδαβία, Υπερδονέστρια, Ουκρανία, Λευκορωσία)

Ημέρα 18^η

συναντήσει κάποιο ζώο, παρά έναν άλλο περιπατητή. Τα αρχέγονα δάση οξιάς των Καρπαθίων, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων βρίσκονται στην Ουκρανία, πρόσφατα μπήκαν στον κατάλογο πολιτιστικής κληρονομιάς της UNESCO.

Αν αποφασίσει κάποιος να γυρίσει στο παρελθόν τα Ουκρανικά Καρπάθια είναι το κατάλληλο μέρος. Εδώ μυρίζει το φρέσκο ψωμί που βγαίνει από τον ξύλινο φούρνο και τα φαγητά έχουν την πραγματική τους γεύση, αφού τα υλικά τους είναι από αυτά που παράγει ο κήπος του κάθε σπιτιού. Το άλογο είναι καλύτερος τρόπος μεταφοράς από τα αυτοκίνητα, ενώ τα ρούχα τους οι άνθρωποι τα φτιάχνουν μόνοι τους. Το καλοκαίρι τα κοπάδια με τα

πρόβατα ανεβαίνουν στα ψηλά βουνά, έτσι μπορεί να δει κανείς τις μικρές καλύβες των βοσκών, διάσπαρτες παντού, να ακούσει τα καμπανάκια των προβάτων και το γάβγισμα των σκύλων, αλλά και να δοκιμάσει τα υπέροχα τυριά, από το γάλα των ζώων, που γίνονται εδώ.

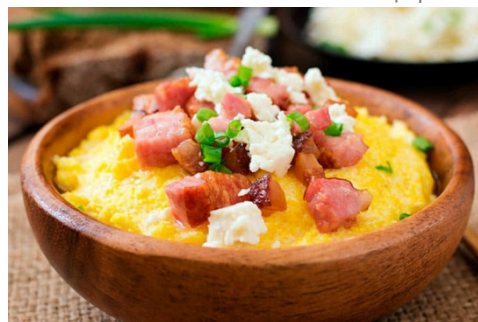

Η ξεχωριστή πολιτιστική κληρονομιά των Χουτσούλ είναι ζωντανή. Ταξιδεύοντας κανείς στα χωριουδάκια της περιοχής θα δει και θα ακούσει πολλά. Παραδοσιακά ρούχα, κεντήματα, εντυπωσιακά

ζωγραφισμένα αυγά, παραδοσιακές γιορτές και μουσικές, ξύλινες εκκλησίες ζωγραφισμένες με μοναδικό τρόπο, και πολλά πολλά άλλα.

Οι Χουτσούλ είναι πολύ περήφανοι για την πολιτιστική τους κληρονομιά και φροντίζουν να τη διατηρούν και να την μεταδίδουν στα παιδιά και στα εγγόνια τους.

Το φαγητό είναι πάντα ένας καλός λόγος για να επισκεφτεί κανείς ένα μέρος. Η κουζίνα των Χουτσούλ είναι γευστικότερη. Εκτός του γεγονότος ότι τα υλικά είναι ντόπια, χωρίς συντηρητικά, η κουζίνα τους συνδυάζει ότι καλύτερο υπάρχει από τις κουζίνες της ευρύτερης περιοχής. Μπαχαρικά από την Ουγγαρία, ποτά από τη Ρουμανία και ζύμες από την Ουκρανία.

Πρέπει σίγουρα να δοκιμάσει κάποιος το banoch, ένα παραδοσιακό φαγητό που μαγειρεύουν μοναδικά οι βοσκοί στα βουνά ή τη μανιταρόσουπα που έχει άγρια τεράστια μανιτάρια του βουνού.

Verkhovyna

Είναι μία κωμόπολη 6000 κατοίκων, στην περιοχή των Χουτσούλ και είναι το κέντρο της περιοχής. Βρίσκεται πάνω από τον ποταμό Cheremosh, ενώ αποτελεί σημαντικό τουριστικό προορισμό. Το όνομα της σημαίνει "ορεινό μέρος".

Εδώ υπάρχει μία ενδιαφέρουσα ορθόδοξη εκκλησία, ένα μουσείο για τον πολιτισμό των Χουτσούλ, ένα μουσείο μουσικών οργάνων, ένας

Ημέρα 18^η

πύργος – παρατηρητήριο, όπου μπορεί να δει κανείς όλη την περιοχή και ένα Πολωνικό νεκροταφείο με ένα μνημείο για τους στρατιώτες που έχασαν τη ζωή τους προστατεύοντας τα σύνορα πριν το 1939.

Κουζίνα των Χουτσούλ

Η κουζίνα Χουτσούλ είναι γνωστή για τα πιάτα της καθώς και για τη αυθεντικότητα της. Περιλαμβάνει υλικά όπως αλεύρι καλαμποκιού και δημητριακά, πατάτες, φασόλια, μανιτάρια και σίγουρα brynza ή "bryndza", όπως το ονομάζουν εδώ οι άνθρωποι.

Το τυρί brynza είναι ένα ιδιαίτερο τυρί που γίνεται από τους βοσκούς με πρόβριο γάλα, ενώ δεν έχει καμία

σχέση με το τυρί με το ίδιο όνομα που πωλείται στα σούπερ μάρκετ. Το γάλα του προβάτου πήζει με την παραδοσιακή πτυιά που δημιουργείται στο στομάχι από τα αρνάκια γάλακτος. Στη συνέχεια μπαίνουν σε μεγάλους κάδους, δίπλα στη φωτιά, μέχρι να αρχίσουν να γίνονται μικρές μπάλες, με τις οποίες δημιουργούνται μεγαλύτερες. Αυτές οι μπάλες τυριού αφήνονται στον ήλιο ή στη ζέστη και μετά από μία εβδομάδα τρίβονται με αλάτι και βούτυρο για να έρθει το τυρί brynza στην τελική του μορφή.

Το Banush μαγειρεύεται σε τσουκάλια πάνω από τη φωτιά. Τα συστατικά αυτής της σούπας είναι ξινή κρέμα, αλάτι και αλεύρι καλαμποκιού. Σερβίρεται με μανιτάρια, τυρί brynza και πολλά άλλα.

Το Hrybna yushka είναι σούπα μανιταριών και περιέχει αποξηραμένα λευκά μανιτάρια βρασμένα σε ζωμό κοτόπουλου. Προστίθενται επίσης μπαχαρικά, σπιτικά ζυμαρικά και χόρτα.

Η Hutsul borsch είναι η έκδοση της γνωστής σούπας στην περιοχή. Φτιάχνεται με πατζάρια και καπνιστό χοιρινό.

Το Rosivnytsya άλλη μία σούπα με καπνιστό χοιρινό, ξινολάχανο και καλαμπόκι.

Το Kulesha είναι ξερό καλαμπόκι μουλιασμένο σε νερό, που σεργίρεται με brynza ή τηγανητό χοιρινό λίπος. Άλλες φορές βράζεται μαζί με πατάτα.

Τα Holubtsi (λαχανοντολμάδες) γεμίζονται με πατάτες, καλαμπόκι ή ακόμα και κρέας.

Τα Knyshi είναι ρολά ψωμιού γεμισμένα με βραστή πατάτα ή bryndza.

Πιροσκή, γεμισμένα με βατόμουρα, τυρί, λάχανο και άλλα.

Ημέρα 18^η

Bili hryby u smetani (λευκάμανιτάρια στην ξινή κρέμα) είναι σοταρισμέναμανιτάρια σε φέτες και κρεμμύδι, σβησμένα σε ξινή κρέμα.

Ta Marynovani bili jocuriby (λευκάμανιτάρια) είναι μικράμανιτάρια πίκλες, σε μαρινάτα από ξύδι, αλάτι, πιπέρι και φύλλα δάφνης. Σερβίρεται με λάδι και μπόλικο κρεμμύδι σε φέτες.

Zasoleni hruzdi (μανιτάρια στο αλάτι) είναι μία ποικιλία λευκώνμανιταριών που αρχικά μουλιάζουν για 3 μέρες στο νερό και στη συνέχεια σιγοβράζουν. Τοποθετούνται σε στρώσεις με αλάτι και μυρωδικά, μέσα σε δρύινα βαρέλια.

Dzembronya

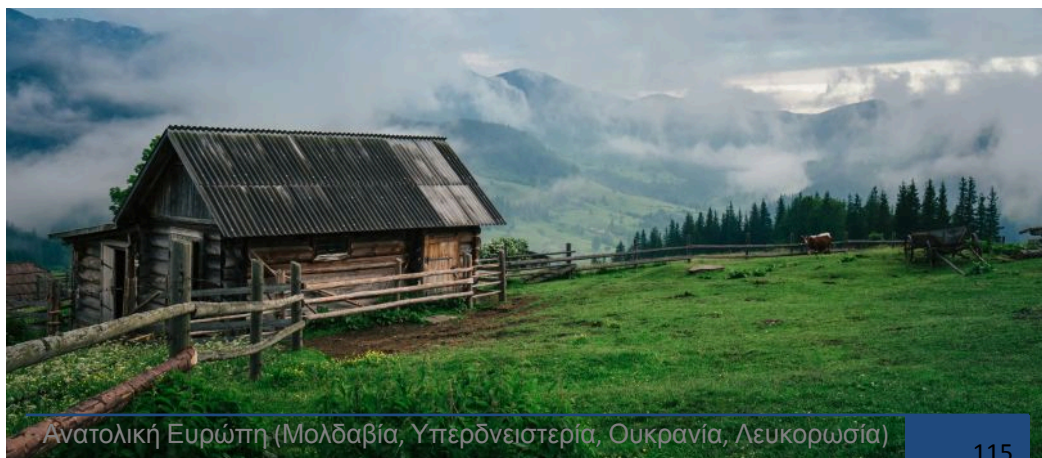
Το χωριό Dzembronya βρίσκεται κοντά στα σύνορα με τη Ρουμανία, είναι το ψηλότερο χωριό της Ουκρανίας και είναι από τα πιο όμορφα. Πολλοί λένε ότι είναι το χωριό όπου γεννιούνται τα σύννεφα. Παρόλο που το χωριό έχει μόνο 245 κατοίκους εκτείνεται σε μήκος 10 χιλιομέτρων, ενώ δεν υπάρχουν τίποτα παρά μόνο τα σπίτια των κατοίκων. Από το χωριό αυτό ξεκινούν πολλές περιπατητικές διαδρομές στα Καρπάθια.

Σύμφωνα με έναν μύθο το χωριό πήρε το όνομα του όταν Πολωνοί στρατιώτες έφαγαν την κόρη ενός ευγενή και φώναζαν «Gdzie Bronya».

Σύμφωνα με έναν άλλο μύθο η ουγγρική λέξη «dzsemborin» σημαίνει εορτασμός. Παλαιότερα οι κάτοικοι του χωριού, ένα καλοκαιρινό ηλιοβασίλεμα θυσίαζαν έναν λευκό ταύρο, προσφορά στους θεούς, όχι μακριά από το χωριό αυτό.

Διάσημοι συγγραφείς έχουν επιλέξει να εργαστούν στο χωριό αυτό, ενώ εδώ γυρίστηκε και η διάσημη Ουκρανική ταινία «Οι σκιές των ξεχασμένων προγόνων».

Οι κάτοικοι του χωριού φροντίζουν να διατηρούν ανέπαφα τα ήθη και έθιμα τους. Στην είσοδο του χωριού βρίσκεται και το Μοναστήρι της Μεταμόρφωσης του Ιησού Χριστού (Preobrazhennya Hospoda Nashoho Isusa Khrycta).

Ανατολική Ευρώπη (Μολδαβία, Υπερδνειστερία, Ουκρανία, Λευκορωσία)

Lazeshchyna

Το όμορφο αυτό χωριό, με την μεγάλη τουριστική ανάπτυξη είναι αρκετά κοντά στα δύο χιονοδρομικά κέντρα Drahobrat (18 χλμ.) και Bukovel (13 χλμ.). Υποδέχεται τουρίστες όλο το χρόνο. Το κύριο αξιοθέατο είναι η Εκκλησία της Μεταμορφώσεως, που χτίστηκε το 1780.

Yasinya

Είναι το πιο κοντινό χωριό στο χιονοδρομικό κέντρο Drahobrat. Έτσι φυσιολογικά έχει περισσότερο κόσμο κατά τη διάρκεια του χειμώνα.

Από εδώ ξεκινούν πολλές περιπατητικές διαδρομές στα βουνά

Petros και Hoverla της Δυτικής Ουκρανίας.

Πολύ μεγάλο ενδιαφέρον έχει η εκκλησία της Αναλήψεως, η οποία αποτελεί Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς της Ουνέσκο.

Kvasy

Το χωριό περιτριγυρίζεται από ψηλά βουνά. Έτσι αρκετοί κάτοικοι έχουν χτίσει τα σπίτια και στους λόφους τριγύρω. Το βράδυ όταν κάποιος βλέπει τα φώτα αυτών των σπιτιών

δεν μπορεί να το πιστέψει.

Και αυτό το χωριό είναι κοντά στο χιονοδρομικό κέντρο του Drahobrat.

Γλυκά από το Καφέ-Αρτοποιείο
Hutsul's'ka Perepichka

Το εστιατόριο Haharin Ta Bokorash

Ημέρα 20^η

Vorokhta

Η κωμόπολη αυτή, των 4270 κατοίκων, θεωρείται η πρωτεύουσα των Χουτσούλ.

Αρχικά ήταν μία τουριστική λουτρόπολη, που αργότερα μετατράπηκε σε ένα χειμερινό θέρετρο για σκι, αφού δημιουργήθηκαν μερικές πίσστες εδώ κοντά, κατάλληλες για προετοιμασία αθλητών.

Kamianets-Podilskyi

Το Kamianets-Podilskyi αναφέρεται τον 11^ο αιώνα ως Αρμένικο κέντρο εμπορίου. Το 13^ο αιώνα η πόλη κατακτήθηκε από τους Μογγόλους. Στις αρχές του 15^{ου} αιώνα και μέχρι το 1793 η πόλη ανήκε στην Πολωνία. Τότε ήταν που έγινε η 2^η διαίρεση της Πολωνίας και η πόλη πέρασε στα χέρια των Ρώσων. Η πόλη αντιστάθηκε στους Τούρκους, μέχρι το 1672, όταν και την

κατέλαβαν. 27 χρόνια κράτησε αυτό μέχρι που η πόλη ξαναπέρασε στην Πολωνία, μετά στη Ρωσία και τέλος στην Ουκρανία.

Το όνομα της βγαίνει από το kamini', που σημαίνει πέτρα και το όνομα της περιοχής που είναι Podolia.

Το σημαντικότερο αξιοθέατο της πόλης είναι το κάστρο της, το οποίο μάλλον είναι το ομορφότερο όλης της χώρας. Άλλα αξιοθέατα είναι η γέφυρα του

Ανατολική Ευρώπη (Μολδαβία, Υπερδνειστερία, Ουκρανία, Λευκορωσία)

Ημέρα 21^η

κάστρου, η παλιά πόλη, το μουσείο με τις μινιατούρες, το φαράγγι 40-50 μέτρων Smotrichsky, το οποίο βρίσκεται μέσα στην πόλη, το περίεργο άγαλμα του τουρίστα, τα ζωγραφισμένα κτίρια, ο Καθεδρικός ναός Πέτρου και Παύλου, ο Καθεδρικός ναός Alexander Nevsky, τα γραφικά καφέ της πόλης και άλλα.

Κάθε Μάιο στην πόλη γίνεται το περίφημο φεστιβάλ με τα αερόστατα. Ξεκίνησε το 1998 και από τότε προσελκύει κάθε χρόνο χιλιάδες επισκέπτες.

Σήμερα στο Kamianets-Podilskyi ζουν πάνω από 100.000 κάτοικοι.

Το κάστρο

Οι ιστορικοί υποθέτουν ότι το κάστρο κατασκευάστηκε το 14^ο αιώνα, όμως πρόσφατες μελέτες προσδιορίζουν την κατασκευή του νωρίτερα.

Κατασκευάστηκε για να προστατέψει τη γέφυρα που συνδέει την πόλη με την υπόλοιπη περιοχή. Το 17^ο αιώνα έγινε μία σημαντική ανακατασκευή, έτσι ώστε να βελτιωθεί η άμυνα του στο πυροβολικό.

Το κάστρο, λόγω της κατασκευής του αλλά και της φυσικής του θέσης απέκτησε το όνομα «Χτισμένο από το χέρι του Θεού». Αποτελείται από 12 πύργους. Η γέφυρα, μοναδική διέξοδος για την παλιά πόλη είναι κατηφορική

και έχει μήκος 88 μέτρα.

Πραγματικά το κάστρο κόβει την ανάσα στον επισκέπτη που θα έχει την ευκαιρία να το εξερευνήσει από κοντά. Μέσα στο κάστρο υπάρχουν καφέ και εστιατόρια όπου μπορεί κάποιος να δοκιμάσει τις τοπικές γεύσεις, ενώ μπορεί να παρακολουθήσει και μαθήματα τοξοβολίας.

Το μνημείο των 7 πολιτισμών

Το μνημείο αυτό βρίσκεται πίσω από το κάστρο. Οι 7 πέτρες του συμβολίζουν τους 7 λαούς που πέρασαν από την πόλη. Ουκρανούς, Πολωνούς, Ρώσους, Λιθουανούς, Αρμένιους, Τούρκους και Εβραίους. Η όγδοη πέτρα που είναι τοποθετημένη ξεχωριστά είναι ο 8^{ος} πολιτισμός που θα περάσει στο μέλλον αυτού του τόπου.

Καθεδρικός ναός Alexander Nevsky

Αυτός ο όμορφος ορθόδοξος ναός μοιάζει αρκετά με τον ομώνυμο ναό

στη Σόφια της Βουλγαρίας και αξίζει να τον επισκεφτεί κανείς.

Μουσείο Μινιατούρας

Το υπαίθριο μουσείο μινιατούρας "Κάστρα της Ουκρανίας" παρουσιάζει όλα τα γνωστά αρχιτεκτονικά μνημεία της Ουκρανίας σε κλίμακα 1:20. Οι μινιατούρες είναι πιστά αντίγραφα των πραγματικών.

Το μουσείο αυτό είναι ένα εξαιρετικό μέρος για οικογένειες, αλλά και όλους αυτούς που ενδιαφέρονται να μάθουν την ιστορία της Ουκρανίας.

Δομινικανό Μοναστήρι

Ένα από τα σημαντικότερα θρησκευτικά κτίρια της πόλης είναι το

Ημέρα 21^η

μοναστήρι αυτό, του 15^{ου} αιώνα. Το χαρακτηριστικό του είναι οι πύργοι του, το άσπρο-κόκκινο χρώμα του έξω και η λευκή διακόσμηση μέσα.

Ο πύργος ανακαινίζεται εδώ και χρόνια, όμως είναι πιο ενδιαφέρον να δει κανείς τα σημάδια του χρόνου πάνω του.

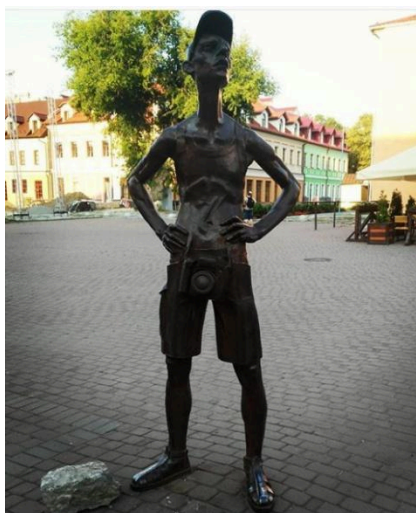
Το Τάγμα του Αγίου Δομνίκου ή Τάγμα Ιεροκυρήκων είναι ένα θρησκευτικό τάγμα μοναχών, που ιδρύθηκε από τον ίδιο τον Άγιο Δομνίκο το 1215 με κύριο σκοπό τη σωτηρία των ψυχών των ανθρώπων, την υπεράσπιση της πίστης και την καταπολέμηση των αιρετικών. Το Τάγμα αυτό αναγνωρίστηκε επίσημα από την Καθολική εκκλησία.

Παλιά πόλη

Μετά το Δομινικανό μοναστήρι, περπατώντας προς το άγαλμα του τουρίστα, θα συναντήσει κανείς αρκετά όμορφα παλιά κτίρια, όπως ο πύργος της παλιάς καμπάνας του Αγίου Στεπάνου, το κτίριο του Ρωσικού Συμβουλίου ή το παραδοσιακό σπίτι με το δράκο στη σκεπή. Αξίζει να προσέξει κανείς επίσης το Δημαρχείο και το πηγάδι της Αρμενίας.

Άγαλμα του τουρίστα

Το άγαλμα αυτό κατασκευάστηκε το 2013, για να συμβολίσει ότι η πόλη αυτή είναι μία από αυτές που πρέπει οπωσδήποτε να επισκεφτεί ένας τουρίστας στην Ουκρανία.

Είναι το άγαλμα ενός άνδρα με φανέλα, σορτσάκι και καπέλο και βρίσκεται μπροστά από το Δημαρχείο, στην κεντρική πλατεία της πόλης.

Ο καθεδρικός του Πέτρου και Παύλου

Ένα άλλο πολύ όμορφο κτίριο είναι ο καθεδρικός ναός των Αγίων Πέτρου και Παύλου στο βόρειο τμήμα της παλιάς πόλης. Αυτή η νεο-γοτθική, μπαρόκ καθολική εκκλησία είναι από τα παλαιότερα κτίρια της πόλης. Χτίστηκε τον 14ο αιώνα, όταν η πόλη

ανήκε στην Πολωνία. Από τότε μπορεί να άλλαξε πολλές φορές χέρια, όμως δεν σταμάτησε να μεγαλώνει.

Κατά τη διάρκεια της εποχής που οι Τούρκοι είχαν την πόλη η εκκλησία μετατράπηκε σε τζαμί και κατασκευάστηκε τούρκικος μιναρές μπροστά της.

Όταν έφυγαν οι Τούρκοι στην κορυφή του μιναρέ τοποθετήθηκε το χρυσό άγαλμα της Παναγίας. Όταν ήρθαν οι Ρώσοι λεηλάτησαν την εκκλησία και την μετέτρεψαν σε μουσείο.

Φαράγγι Smotrych

Η κοιλάδα του ποταμού Smotrych και οι απόκρημνες πλαγιές του φαράγγιού που δημιουργείται είναι πραγματικά πολύ όμορφα. Το ύψος των βράχων φθάνει τα 50 μέτρα και το μήκος τα 9 χιλιόμετρα. Το φαράγγι ξεκινάει μέσα από την πόλη και καταλήγει στο χωριό Tsybulinka. Αρκετοί καταρράκτες, κατά τη διαδρομή αυτή, κάνουν το φαράγγι Smotrichsky ακόμη πιο όμορφο.

Ημέρα 21^η

Μέσα στο φαράγγι μπορεί να δει κανείς την ξύλινη εκκλησία Tserkva Vozdvizhennya Chesnoho Khresta, ενώ μπορεί να κατέβει κανείς κάτω, από τη γέφυρα Novorlanivskyi, είτε με Zip-lining , γλιστρώντας από σύρμα 184 μέτρων, είτε με bungee jumping.

Φρούριο Khotyn

Το φρούριο Khotyn είναι ένα οχυρωματικό συγκρότημα που βρίσκεται στη δεξιά όχθη του ποταμού Δνείστερου στην περιοχή Chernivtsi της δυτικής Ουκρανίας. Χτίστηκε το 10^ο αιώνα ως συνοριακό οχυρό, όμως γρήγορα μετατράπηκε σε φρούριο αφού βρισκόταν πάνω στον εμπορικό δρόμο Βαράγγων – Ελλήνων, μια μεσαιωνική εμπορική διαδρομή που συνέδεε τη Σκανδιναβία, το Κίεβο και την Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Στο φρούριο έγιναν αρκετές ανακατασκευές, μέχρι να πάρει τη σημερινή του μορφή. Τα τείχη σήμερα φτάνουν τα 40 μέτρα ύψος και τα 6 μέτρα φάρδος.

Η σημαντικότερη στιγμή της ιστορίας του ήταν στην εισβολή των Τούρκων το 1621, όταν οι Πολωνοί που

βρισκόταν

μέσα, με τη βοήθεια 40.000 Κοζάκων κατόρθωσαν να διώξουν τους 250.000 Τούρκους στρατιώτες. Το άγαλμα του ηγέτη των Κοζάκων Petro Sahaydachny βρίσκεται κοντά στην είσοδο του κάστρου. Το 1711 βέβαια οι Τούρκοι κατάφεραν να το καταλάβουν, ενώ τον 19^ο αιώνα πέρασε στα χέρια των Ρώσων.

Μέσα στο φρούριο δεν υπάρχουν πολλά πράγματα να δει κανείς. Από έξω φαίνεται ένα μεγάλο σκούρο σημάδι, για το οποίο έχουν γεννηθεί αρκετοί θρύλοι. Ένας από αυτούς λέει ότι είναι τα δάκρια της μικρής Oksana, την οποία έθαψαν ζωντανή μέσα στα τείχη οι Τούρκοι. Το φρούριο αυτό έχει χρησιμοποιηθεί σε πάρα πολλές ταινίες. Στις περισσότερες από αυτές τις ταινίες το φρούριο δείχνει να είναι Γαλλικό ή Αγγλικό.

Λίγα μίλια βόρεια (Μολδαβία, Υπερδουκία, Ουκρανία, Αζουρική)

Ημέρα 22^η

Τσερνιβσί

Πιστεύεται ότι η περιοχή του Τσερνιβσί ήταν ήδη κατοικημένη κατά τη διάρκεια της νεολιθικής εποχής, αλλά μόλις στα τέλη του 18ου αιώνα η πόλη έφτασε στο απόγειο της δόξας της.

Τότε ήταν που προσαρτήθηκε στην Αυστριακή Αυτοκρατορία των Αψβούργων και έγινε η πρωτεύουσα της περιοχής της Μπουκοβίνας. Ήταν η χρυσή εποχή της. Η πόλη έλαβε τα δικαιώματα του Μαγδεμβούργου, που αφορούσε το αυτοδιοίκητο της πόλης και έτσι πολλοί πλούσιοι και έξυπνοι άνθρωποι (έμποροι, βιοτέχνες ή επιχειρηματίες) προσκλήθηκαν να βοηθήσουν στην ανάπτυξη του τόπου.

Το Τσερνιβσί κατάφερε να γίνει μια πόλη της Κεντρικής Ευρώπης, με εκπληκτική αρχιτεκτονική και πλούσια πολιτιστική ζωή. Ήταν και εξακολουθεί να ονομάζεται "Μικρή Βιέννη", καθώς μοιάζει τόσο πολύ με την πρωτεύουσα της Αυστρίας!

Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, η Μπουκοβίνα μαζί με το Τσερνιβσί ανήκε στη Ρουμανία, ενώ το 1940 προσχώρησε στην Σοβιετική Ένωση, μέχρι το 1991 που ανεξαρτητοποιήθηκε η Ουκρανία.

Σήμερα είναι μια από τις σημαντικότερες πόλεις της Δυτικής Ουκρανίας, όσο αφορά στον πολιτισμό, στην εκπαίδευση και στην αρχιτεκτονική.

Εθνικό Πανεπιστήμιο του Τσερνιβσί

Το κτίριο του πανεπιστημίου είναι τόσο μαγευτικό, γοητευτικό και όμορφο, όπως αυτά της Αγγλίας και της Αμερικής. Ο Χάρυ Πότερ σίγουρα δεν θα είχε πρόβλημα να σπουδάσει σε αυτό.

Τα κτίρια κατασκευάστηκαν το 1864-1882 σε σχέδια του Τσέχου αρχιτέκτονα Χλάβκα και αρχικά χρησιμοποιήθηκαν ως κατοικία των Μητροπολιτών της πόλης. Κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας του σχεδίου, ο Χλάβκα μελέτησε την αρχιτεκτονική παράδοση της περιοχής. Οι προτάσεις του Χλάβκα περιλάμβαναν πέρα από το επισκοπικό μέγαρο, διοικητικά γραφεία, αίθουσες συναντήσεων, σχολή χορωδιών, μουσείο εκκλησιαστικής τέχνης και ένα παρεκκλήσι. Το αποτέλεσμα συνδυάζει

βυζαντινό και μαυριτανικό ρυθμό, με το ανάκτορο-φρούριο Αλάμπρα, της Ισπανίας, να αποτελεί μία από τις πηγές έμπνευσης. Στην αίθουσα της συνόδου του μεγάρου επικυρώθηκε στις 28 Νοεμβρίου 1918, η ένωση της Βουκοβίνας με τη Ρουμανία. Τα κτίρια λεηλατήθηκαν και υπέστησαν σοβαρές καταστροφές από πυρκαγιά κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Μετά τον πόλεμο, η περιοχή πέρασε στον έλεγχο των Σοβιετικών και η θεολογική σχολή, η οποία λειτουργούσε πολλά χρόνια στο χώρο έκλεισε. Τα κτίρια αποκαταστάθηκαν το 1955 και δόθηκαν στο πανεπιστήμιο της πόλης.

Το συγκρότημα ανακηρύχθηκε μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς από την UNESCO τις 28 Ιουνίου 2011, όπως και ως ένα από τα επτά αρχιτεκτονικά θαύματα της Ουκρανίας.

Ανατολική Ευρώπη (Ινδοουκραία, Υπερδονιστερία, Ουκρανία, Λευκορωσία)

Ημέρα 22^η

Πλατεία Θεάτρου

Αυτή η γοητευτική πλατεία είναι από τις ωραιότερες της πόλης, ενώ παλαιότερα θεωρούνταν μία από τις ομορφότερες μικρές πλατείες της Ευρώπης. Είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι στα τέλη του 18^{ου} αιώνα η πλατεία αυτή ήταν στα όρια της πόλης και γειτόνευε με ένα δάσος. Για αρκετά χρόνια η πλατεία αυτή λειτούργησε ως αγορά καλαμποκιού και αργότερα ψαριών, έτσι ώστε κάποια στιγμή, για λίγο, να ονομαστεί και πλατεία των ψαριών.

Στα τέλη του 19^{ου} αιώνα μετονομάστηκε σε πλατεία Ελισάβετ, προς τιμή της αυστριακής αυτοκράτειρας Ελισάβετ. Παρόλο το αυτοκρατορικό της όνομα συνεχίστηκε να λειτουργεί η πλατεία

ως αγορά τροφίμων. Τα πράγματα άλλαξαν το 1905 όταν κατασκευάστηκε εδώ το κτίριο Μουσικής και Θεάτρου. Το υπέροχο αυτό κτίριο ήταν η αρχή για να δημιουργηθούν εδώ πολύ ωραία κτίρια όπως το εκπληκτικά όμορφο τετραώροφο κτίριο του Εβραϊκού Σπιτιού που συνδυάζει το art nouveau με στοιχεία Μπαρόκ και Αναγέννησης. Στην πρόσοψη του 4 άτλαντες κρατάνε την ιστορία των Εβραίων.

Απέναντι βρίσκεται το πρώην κτίριο του Εμπορικού και Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου, που σήμερα λειτουργεί η Ιατρική Σχολή. Η θεά της γονιμότητας Δήμητρα και ο θεός του Εμπορίου Ερμής θυμίζουν την αρχική χρήση του κτιρίου.

Το κτίριο που διαφέρει από τα άλλα είναι το πρώην Ρουμανικό σπίτι του λαού, με διαφορετική αρχιτεκτονική αλλά και μεγαλύτερο μέγεθος από το κτίριο Μουσικής και Θεάτρου. Αργότερα, για να συνεχίσει το κτίριο Μουσικής και Θεάτρου να είναι το μεγαλύτερο της πλατείας, μειώθηκε

κατά 2 μέτρα το επίπεδο της πλατείας.

Στις αρχές του 21^{ου} αιώνα δημιουργήθηκε ο δρόμος των αστεριών, όπου μπορεί να δει κανείς τα αστέρια καλλιτεχνών και μουσικών, που έκαναν την πόλη γνωστή στην Ουκρανία και στο κόσμο ολόκληρο.

Ακαδημία Ουκρανικής Μουσικής και Θεάτρου του Τσερνιβτσι

Χτίστηκε το 1905 από τους ίδιους που έχτισαν 50 περίπου παρόμοια κτίρια σε 12 χώρες, όλες μέρος της Αυστριακής Αυτοκρατορίας. Ονομάστηκε από πολλούς «όνειρο βελούδου και χρυσού».

Η πρόσοψη του κτιρίου έχει στυλ Βιεννέζικου μπαρόκ, με λεπτομέρειες art noubo.

Στην κύρια είσοδο μπορεί να δει κανείς αγάλματα και ανάγλυφα από την Ελληνική μυθολογία, ενώ στους τοίχους μαρμάρινες προτομές παγκοσμίων μορφών όπως του Γκαίτε, Μπετόβεν, Βάγκνερ, Σαίξπηρ και άλλων.

Το εσωτερικό του κτιρίου είναι το ίδιο όμορφο με το εξωτερικό του, με το χρυσό και βελούδο να κυριαρχούν.

Η ακουστική του θεάτρου είναι μοναδική.

Δημαρχείο της πόλης

Το 1781-1782 εκλέχτηκε ο πρώτος δήμαρχος της πόλης και το 1786 πραγματοποιήθηκαν οι πρώτες δημοτικές εκλογές.

Ημέρα 22^η

Το 1830 εγκρίθηκε η απόφαση να χτιστεί το Δημαρχείο, ενώ η πρώτη πέτρα τοποθετήθηκε το 1843, λόγω του ότι ήταν δύσκολο να πεισθούν οι ιδιοκτήτες που είχαν οικόπεδα στην πλατεία να τα πουλήσουν.

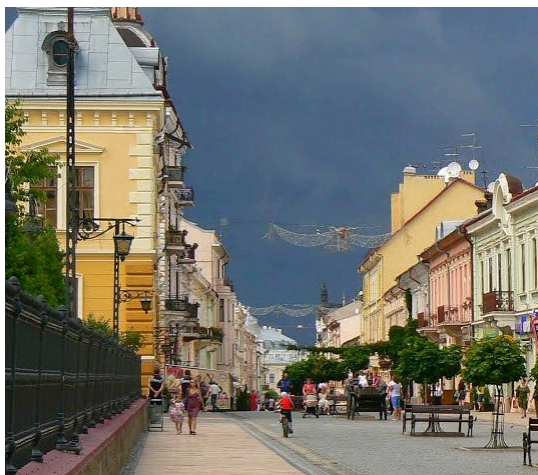
Τελικά ολοκληρώθηκε 4 χρόνια μετά, το 1847. Το 1880 το κτίριο πήρε τον αριθμό 1, ως διεύθυνση, που ισχύει μέχρι σήμερα.

Οδός Kobylianska

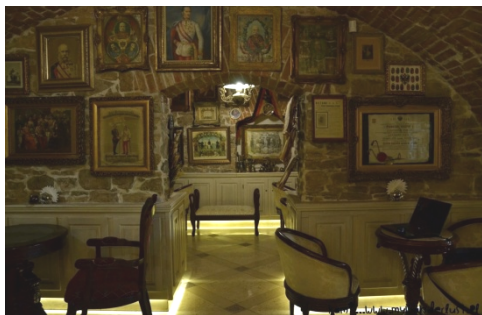
Ο πεζόδρομος Kobylyanska είναι ότι καλύτερο για βόλτα, με υπέροχα σπίτια, δέντρα που προσφέρουν σκιά το καλοκαίρι και ξύλινα καθίσματα, που μπορεί κάποιος να καθίσει και να ξεκουραστεί.

Ο πεζόδρομος είναι γεμάτος καφέ, μαγαζιά με αναμνηστικά, ζαχαροπλαστεία και εστιατόρια.

Ο πεζόδρομος πήρε το όνομα του από την Ουκρανή συγγραφέα και φεμινίστρια Olha Kobylianska, η οποία έζησε αρκετά χρόνια στην πόλη.

Grand Café

Το καφέ αυτό στον πεζόδρομο Kobylivanska θυμίζει άλλες εποχές και θυμίζει καφέ της Βιέννης του Μπρνο και του Λβιβ.

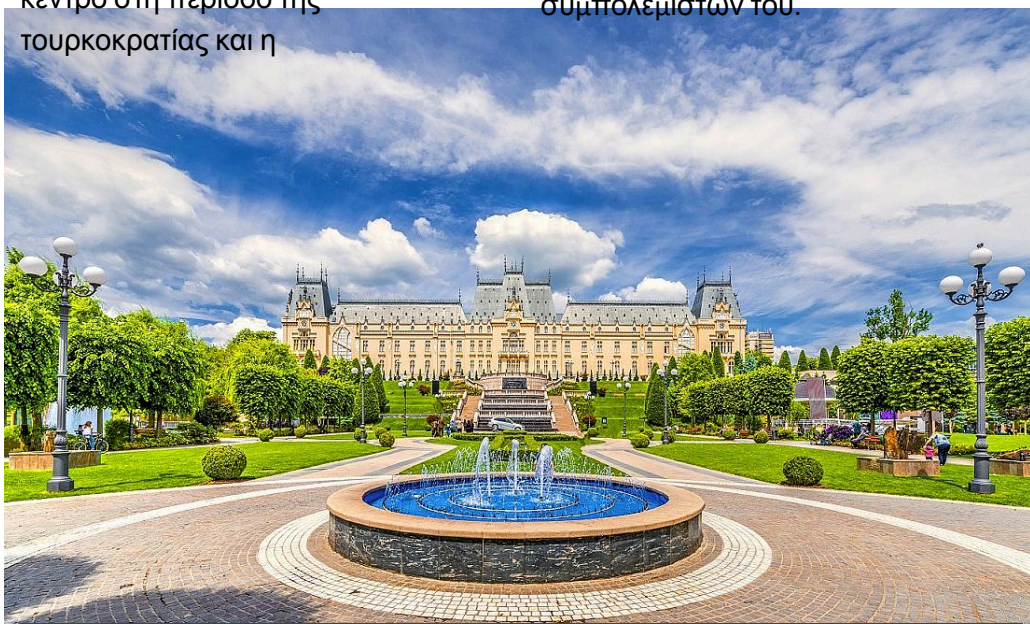
Ιάσιο

Το Ιάσιο είναι η μεγαλύτερη πόλη της ανατολικής Ρουμανίας και είναι ανέκαθεν ένα από τα κύρια κέντρα της κοινωνικής, πολιτιστικής, ακαδημαϊκής και καλλιτεχνικής ζωής της χώρας. Η πόλη ήταν πρωτεύουσα του Πριγκιπάτου της Μολδαβίας από το 1564 ως το 1859, των Ενωμένων Πριγκιπάτων Μολδαβίας και Βλαχίας από το 1859 ως 1862 και της Ρουμανίας από το 1916 ως το 1918. Απετέλεσε σπουδαίο ελληνικό πνευματικό κέντρο στη περίοδο της τουρκοκρατίας και η

συμβολή του στην Ελληνική Επανάσταση του 1821 υπήρξε μεγάλη.

Το Ιάσιο διάλεξε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης για να κηρύξει την επανάσταση των Ελλήνων εναντίον των Τούρκων στις 24 Φεβρουαρίου του 1821.

Ο Υψηλάντης το θεώρησε κατάλληλο ν' αρχίσει την Επανάσταση από την πόλη αυτή, αλλά η αδιαφορία των μεγάλων της Ρωσίας και η απειρία του στρατού του οδήγησαν το κίνημα αυτό σε αποτυχία και σφαγή των συμπολεμιστών του.

Το 2015 η κυρίως πόλη είχε πληθυσμό 357.192, ενώ με 464.711 κατοίκους, η αστική περιοχή του Ιασίου ήταν η δεύτερη πολυπληθέστερη της Ρουμανίας (μετά το Βουκουρέστι). Στεγάζει το παλαιότερο Ρουμανικό πανεπιστήμιο και το πρώτο πολυτεχνείο, ενώ το Ιάσιο είναι ένα από τα σημαντικότερα εκπαιδευτικά και ερευνητικά κέντρα της χώρας, με πάνω από 60.000 φοιτητές σε 5 δημόσια πανεπιστήμια.

Η κοινωνική και πολιτιστική ζωή περιστρέφεται γύρω από το Εθνικό Θέατρο Βασίλε Αλεξάντρι (το παλαιότερο στη Ρουμανία), την Κρατική Φιλαρμονική της Μολδαβίας, το Τιτιράσι Ατενέουμ, ένα διάσημο Βοτανικό Κήπο (τον παλαιότερο και μεγαλύτερο στη Ρουμανία), την Κεντρική Πανεπιστημιακή Βιβλιοθήκη (την παλαιότερη στη Ρουμανία), τα υψηλής ποιότητας πολιτιστικά κέντρα και φεστιβάλ και μια σειρά μουσείων, κατοικιών-μνημείων και θρησκευτικών και ιστορικών μνημείων.

Στην προηγούμενη σελίδα φαίνεται το Παλάτι Πολιτισμού.

Βοτανικός Κήπος Anastasie Fătu

Οι σημερινοί κάτοικοι του Ιασίου, όταν έχουν ελεύθερο χρόνο, συνήθως κάνουν έναν περίπατο στον Βοτανικό Κήπο, όπου τους δίνεται η ευκαιρία να θαυμάσουν φυτά από όλο τον κόσμο.

Ο Βοτανικός Κήπος Ιασίου είναι ο αρχαιότερος και μεγαλύτερος της Ρουμανίας και ιδρύθηκε το 1856 από τον Anastasie Fatu, γιατρό και φυσιοδίφη.

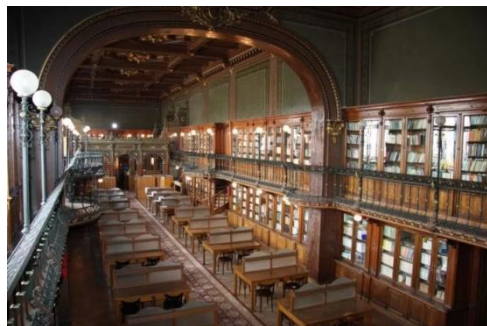
Αποτελείται από 12 τμήματα:

- ❖ το συστηματικό τμήμα, το οποίο προορίζεται για φοιτητές, όπου τα φυτά καλλιεργούνται και κατανέμονται ανάλογα με τις φυσικές ομοιότητες τους, αλλά την οικογένεια που ανήκουν,
- ❖ το τμήμα χλωρίδα της Ρουμανίας, όπου παρουσιάζονται οι κυριότεροι τύποι βλάστησης κάθε περιοχής της χώρας,
- ❖ το διακοσμητικό τμήμα, με φυτά από όλο τον κόσμο,
- ❖ το δεντρολογικό τμήμα, με θάμνους και δέντρα,
- ❖ το τμήμα χλωρίδα του κόσμου, με φυτά από διαφορετικές γεωγραφικές περιοχές της Γης,
- ❖ το βιολογικό τμήμα, όπου παρουσιάζεται η εξέλιξη των φυτών, αλλά και ο ρόλος του ανθρώπου σε αυτό,
- ❖ το τμήμα τριαντάφυλλων, όπου εκτίθενται πάνω από 600 είδη τριαντάφυλλων,
- ❖ το τμήμα χρήσιμων φυτών με φυτά που χρησιμοποιούνται στη φαρμακευτική, τη βιομηχανία τροφίμων και χαρτιού ή την κλωστοϋφαντουργία,
- ❖ το τμήμα θερμοκηπίων, τα οποία φιλοξενούν συλλογές φυτών, κυρίως από τις υποτροπικές, τροπικές και ισημερινές ζώνες του πλανήτη, από όλες τις ηπείρους,
- ❖ το τμήμα φυτικών μνημείων, όπου παρουσιάζονται φυτά που σχετίζονται με σημαντικά γεγονότα του ανθρώπου, αλλά και φυτά που σχετίζονται με προσωπικότητες της χώρας.
- ❖ το χαλαρωτικό τμήμα με αμπελώνες και οπωρώνες,
- ❖ το πειραματικό τμήμα

Βιβλιοθήκη του Τεχνικού Πανεπιστημίου

Η Βιβλιοθήκη του Τεχνικού Πανεπιστημίου του Ιασίου έχει επιλεγεί από τις 25 πιο όμορφες

βιβλιοθήκες στον κόσμο, σύμφωνα με μια ηλεκτρονική έρευνα.

Πράγματι αποτελεί ένα αρχιτεκτονικό αριστούργημα όπως η βιβλιοθήκη Trinity College στο Δουβλίνο, η Βασιλική Πορτογαλική Βιβλιοθήκη στο Ρίο ντε Τζανέιρο, η Εθνική Βιβλιοθήκη στην Πράγα ή η Εθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας.

Η συμβολή του πανεπιστημίου του Ιασίου στον πολιτισμό υπήρξε προτεραιότητα από την ίδρυση του, το 1892.

Ο Πετρου Πόνι, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Ιασίου και υπουργός Δημόσιας Εκπαίδευσης, αφού μελέτησε πολλά πανεπιστήμια στη Γερμανία, την Αυστρία και την Ελβετία, βοήθησε τον Ελβετό

αρχιτέκτονα Louis Blanc, αρκετά διάσημο εκείνη την εποχή να φτιάξει τα τελικά σχέδια.

Το κτίριο καταστράφηκε σε μεγάλο βαθμό κατά τη διάρκεια του 2^{ου} Παγκοσμίου πολέμου, όμως ανακατασκευάστηκε μέχρι το τέλος της δεκαετίας του 50.

Η βιβλιοθήκη είναι ένας χώρος μελέτης με πάνω από 1.000.000 βιβλία, μόνιμα ανοιχτός στο κοινό.

Πλατεία Ένωσης

Η πλατεία ένωσης βρίσκεται στο σημείο διασταύρωσης 3 μεγάλων οδών. Η πλατεία είναι πολύ σημαντική για την ιστορία της Ρουμανίας. Σε αυτήν την πλατεία, αρχικά το 1857 και στη συνέχεια επίσημα το 1859 ανακοινώθηκε η ένωση των πριγκιπάτων Μολδαβίας και Βλαχίας. Σε αυτήν την πλατεία έδωσαν όρκο οι Τρανσυλβανικοί εθελοντές το 1917, για να ελευθερώσουν την Τρανσυλβανία.

Το 1912 ανεγέρθηκε το άγαλμα του πρίγκιπα Αλέξανδρου Ιωάννη Κουζά.

Ημέρα 23^η

Κατά τον 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο και την κομμουνιστική εποχή πολλά ιστορικά κτίρια, γύρω από την περιοχή της Πλατείας Ένωσης, καταστράφηκαν ή κατεδαφίστηκαν και αντικαταστάθηκαν από κτίρια διεθνικού ρυθμού.

Εθνικό Θέατρο

Χτίστηκε από το 1894 έως το 1896, σε Νεοκλασικό ρυθμό, με ζωγραφισμένη και γλυπτή διακόσμηση εμπνευσμένη από το Μπαρόκ και το Ροκοκό, βάσει σχεδίων των Αυστριακών αρχιτεκτόνων Fellner και Helmer που έχτισαν και άλλα παρόμοια κτίρια σε πόλεις όπως η Βιέννη, η Πράγα, η Ζυρίχη και η Οδησός.

Το 1956 πήρε το όνομα του Ρουμάνου ποιητή Vasile Alexandri.

Φυλάσσει πολύτιμα έργα τέχνης, όπως η αυλαία που ζωγραφίστηκε το 1896 από τον M. Lenz και αργότερα τελειώθηκε από έναν μαθητή του, παριστάνοντας την ένωση της Μολδαβίας, της Βλαχίας και της Τρανσυλβανίας, καθώς και ο πολυέλαιος με κρυστάλλους από τη Βενετία.

Ο Μητροπολιτικός Καθεδρικός Ναός Ιασίου

Είναι αφιερωμένος στην αγία Παρασκευή, στην Υπαπαντή του Κυρίου και στον άγιο Γεώργιο, αποτελεί έδρα της Μητρόπολης Μολδαβίας και Μπουκοβίνας και είναι ο μεγαλύτερος ορθόδοξος ναός στη Ρουμανία. Η κατασκευή του αποφασίστηκε το 1826 με την πρωτοβουλία του ηγεμόνα Mihail Sturdza και του μητροπολίτη Veniamin Costachi και τα λόγια έγιναν πράξη το 1839 όταν ο ναός ήταν πλέον τελειωμένος.

Το 1857 όμως κατέρρευσε ο κεντρικός θόλος και ξαναχτίστηκε το 1887 σε ρυθμό μπαρόκ με χαρακτηριστικά της ιταλικής Αναγέννησης. Κάθε χρόνο, στις 14 Οκτωβρίου, μεγάλο πλήθος πιστών έρχεται από ολόκληρη τη χώρα για να προσκυνήσουν τα λείψανα της αγίας Παρασκευής, τα οποία φυλάσσονται στο ναό από το 1889.

Art Georgies - mosaics made in Iași

Η ιστορία της γκαλερί "Art Georgies" ξεκίνησε το 1992, στο Ιάσιο, από το

πάθος κάποιων ανθρώπων για την τέχνη του διακοσμητικού μωσαϊκού.

Σήμερα η φήμη του εξαπλώνεται σε όλο τον κόσμο. Πάνω από 200 καλλιτέχνες εργάζονται και δημιουργούν θαυμάσια έργα τέχνης. Αυτό που ξεχωρίζει το διακοσμητικό αυτό μωσαϊκό είναι τα έντονα χρώματα, αλλά και η αυξημένη αντοχή σε σχέση με ότι άλλο κυκλοφορεί στην αγορά. Το 2012 η γκαλερί βραβεύτηκε και για την ανάπτυξη μίας νέας μεθόδου κατασκευής γυαλιού πολλαπλών στρώσεων. Τα θέματα που απεικονίζονται εμπνέονται κυρίως από την εικονογραφία, αλλά και από τους πίνακες αναγέννησης ή μεταιμπρεσιονισμού.

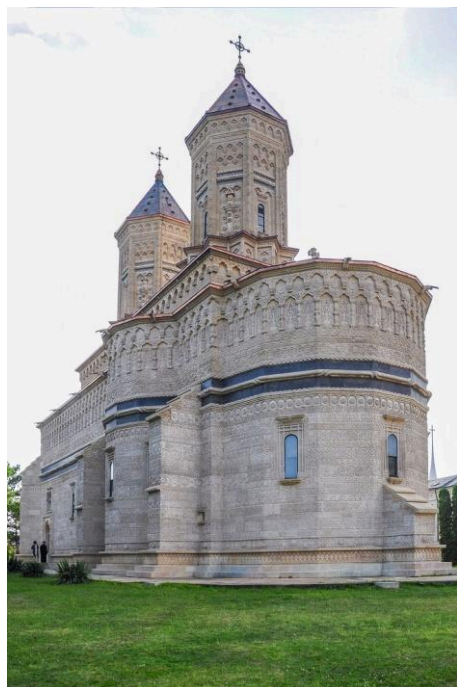

Ημέρα 23^η

Το 2014 άνοιξε αυτό το καφέ, όπου μπορεί κανείς να απολαύσει τον καφέ του σε περιβάλλον ανάλογο της γκαλερί. Στο χώρο γίνονται πολλές φορές πολιτιστικές εκδηλώσεις και συναυλίες ζωντανής μουσικής, μπλουζ και τζαζ.

Μονή των Τριών Ιεραρχών

Η Μονή των Τριών Ιεραρχών, μοναδικό μνημείο θεωρούμενο αρχιτεκτονικό αριστούργημα, ανεγέρθηκε το 1635–1639 από το Βασίλει Λούπτε και είναι διακοσμημένο με επιχρυσωμένα γλυπτά στους εξωτερικούς τοίχους και τους δίδυμους πύργους του.

Για τον ελληνισμό, το μοναστήρι έχει μεγάλη σημασία, καθώς είναι ο τόπος όπου, στις 24 Φεβρουαρίου 1821, ο Αλέξανδρος Υψηλάντης κήρυξε την Ελληνική Επανάσταση. Ακόμα, εκεί λειτούργησε η “Schola Basiliana” αλλά και τυπογραφείο όπου εκδόθηκε το πρώτο βιβλίο στη ρουμανική γλώσσα, η “Cazania” του μητροπολίτη Βαρλαάμ (1643). Αποτελεί Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO.

Παλάτι Πολιτισμού

Το Παλάτι Πολιτισμού είναι το σύμβολο του Ιασιού, εντυπωσιάζοντας κάθε επισκέπτη με την ομορφιά του. Εγκαινιάστηκε το 1926 από το βασιλιά Ferdinand, αφού είχε χτιστεί πάνω σε σχέδια του αρχιτέκτονα Ion D. Berindey, σε νεογοτθικό ρυθμό. Στεγάζει το Μουσείο Ιστορίας της Μολδαβίας, που περιέχει αγγεία του πολιτισμού Cucuteni, το Εθνογραφικό Μουσείο, το Μουσείο Τέχνης, το Μουσείο Επιστήμης και τη βιβλιοθήκη Gheorghe Asachi.

Ο πολιτισμός Κουκουτένι-Τριπολί είναι από τους αρχαιότερους της Ευρώπης. Το όνομα προέρχεται από ένα χωριό κοντά στο Ιασίο, όπου το 1884 ανακαλύφθηκαν τα πρώτα ευρήματα. Η σφαίρα επιρροής αυτού του πολιτισμού επεκτεινόταν 350.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα, στις σημερινές χώρες Ρουμανία, Ουκρανία και Μολδαβία. Η κεραμική Κουκουτένι-Τριπολί είναι μοναδική, έχοντας ως χαρακτηριστικά τις καμπύλες και τα χρώματα κόκκινο, λευκό και μαύρο. Ο πληθυσμός του

πολιτισμού Cucuteni ζούσε σε πρωτοαστικούς οικισμούς, με μεγάλα κτίρια και εστίες. Πολλοί σκελετοί βρέθηκαν θαμμένοι στο εσωτερικό των σπιτιών, ενώ φαίνεται ότι λατρεύονταν η Θεά-Μητέρα.

Η Οικία Ντοσοφτέι

Η Οικία Ντοσοφτέι, κτίριο του δεύτερου μισού του 17ου αιώνα, στο οποίο το 1679 ο μητροπολιτικός επίσκοπος Ντοσοφτέι εγκατέστησε το δεύτερο τυπογραφείο της Μολδαβίας. Με τρεις προσόψεις, τοξωτά και ορθογώνια παράθυρα το οικοδόμημα αποκαταστάθηκε μεταξύ 1966 και 1969. Στεγάζει το παράρτημα παλαιάς λογοτεχνίας του Ρουμανικού Λογοτεχνικού Μουσείου.

Βιβλιογραφία

<http://www.lonelyplanet.com>

<https://www.tripadvisor.com>

<http://www.wikipedia.org>

<https://goldentraveller.org/news-desk/moldavia-erchomaste/>

<https://www.bankwars.gr/moldavia-ayti-einai-i-pio-ftochi-chora-tis-eyropis/>

<https://www.newsfish.gr/paok/30155/moldavia-ena-kala-krymmeno-mystiko>

<http://www.mapnall.com/>

<http://www.saint.gr/1705/saint.aspx>

https://klearchosguidetothegalaxy.blogspot.com/2008/05/blog-post_08.html

<https://www.facebook.com/pg/OmorfaTaxidia/>

<https://www.iefimerida.gr/>

<https://luben.tv/politix/113667>

<https://www.thetoc.gr/diethni/article/uperdneisteria-o-forologikos-paradeisos-pou-epithumei-na-prosartisei-o-poutin>

<https://www.vice.com/gr/article/evvaka/fwtografies-apo-th-zwh-sthn-yperdneisteria-h-transnistria-mia-xwra-poy-den-y-parxei>

<http://www.avgi.gr/article/10812/10150468/ston-siderodromiko-stathmo-tes-ti-raspol>

<https://taxidiaris.gr/yperdneisteria-i-xor-a-me-to-sfyrodrepano-sti-simaia/>

<https://theworldoffroad.com/>

<https://λέσχη.gr/forum/index.php?threads/Οι-Δώδεκα-Καρέκλες-Ιλφ-Πετρόβ.8914/>

<http://hfcodessa.org>

<https://www.ert.gr/eidiseis/mono-sto-ertgr/ena-elliniko-parko-stin-odisso/>

<https://www.kathimerini.gr/888065/article/ta3idia/ston-kosmo/toyristria--sto-ki-evo>

<https://www.troodostravel.gr/2019/09/03/κίεβο-αξιοθέατα-πόλη-χρυσών-τ/>

<https://www.clickatlife.gr/taksidi/story/99289>

<https://www.mixanitouxronou.gr/to-tou-nel-tis-agapis-pos-mia-sidirodromiki-grammi-metaforas-xilias-stin-oukrania-egin-e-pagkosmio-axiotheato-gia-tous-erotevmenous/>

<http://www.aeroporika.gr/blog/?p=1589>

<https://www.mywanderlust.pl/brest-belarus-visa-free/>

www.toperiodiko.gr/φρούριο-του-μπρεστ-πεθαίνω-αλλά-δεν-π/

<https://www.prologos.gr/εδώ-οχυρό-μπρεστ-αμυνόμαστε/>

<https://www.kathimerini.gr/792940/article/ta3idia/me-aformh/lviv-sthn-pio-polwnikh-polh-ths-oukranias>

<https://travelingmega.com/en/lviv-coffee-manufacturer/>

<https://lvicecotour.com/lviv-town-hall-market-square/>

<https://oddviser.com/ukraine/lviv/kryivka>

<http://www.activeukraine.com/ukraine-guide/article/why-ukraine-carpathians-are-europes-last-frontier>

<https://www.karpaty.info/en/info/useful/cuisine/>

<https://www.karpaty.info/en/uk/if/vh/dzembronya/>

<https://theculturetrip.com/europe/ukraine/articles/the-9-most-adorable-ukrainian-villages/>

<https://www.mywanderlust.pl/kamianets-podilskyi-ukraine/>

<https://www.mywanderlust.pl/chernivtsi-ukraine/>

<https://discover-ukraine.info/places/western-ukraine/chernivtsi/867>

<https://discover-ukraine.info/entertainment/western-ukraine/chernivtsi/238>

<http://bukovyna.in.ua/chernivtsi-city-hall.html>

<https://www.ypsilantio.gr/content/istorika-stoixeia/sylloges/istorikoi-topoi/73-iasio>

<https://www.tuiasi.ro/news/the-most-beautiful-library-in-the-world/?lang=en>

<http://iasi.travel/en/stories/the-art-georgies-galleries/>

<http://iasi.travel/en/stories/the-union-square/>

